

WILLIAM IRISH

BİR'e ON vardı...

AKBA
POLİS ROMANLARI
SERİSİ No. 8

YAYINEVİ

BU KİTAP AKBA POLİS ROMANLARININ SEKİZİNCİSİ OLARAK 1962 SENESİNDE İSTANBULDA YAYINLANMIŞTIR.

**DÖRT
SAAT
ELLİBEŞ
DAKİKA !..**

DÖRT SAAT ELLİBEŞ DAKİKA

SÜRECEK
OLAN BU VAKA
BAŞLADIĞINDA
SAAT.......

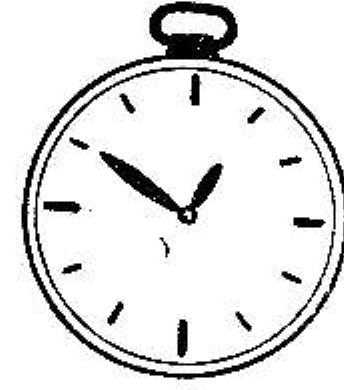
KİTABIN ORİJİNAL ADI «DEADLINE AT DAWN» DIR.

BİR'e ON vardı...

WILLIAM IRISH

Çeviren: LEYLA SOYKUT

KİTABIN HAZIRLANMASI VE RESİMLER ORAL ORHON
DİZGİ VE BASKI İSKENDER MATBAASI

Delikanlı, genç kızın nazarında sadece bir biletti, evet, buruşturulmuş, iki parçaya ayrılmış bir dans bileti. Bu tip on sentlik bir bilette yüzde yirmi beş komisyonu vardı. Delikanlı sadece iki ayak demekti. Onu pistin bir ucundan öbür ucuna kadar sürükleyen iki ayak... Yahut bir piyango bileti gibi bir şeydi. Biletin üzerindeki numara, bu genç adama beş dakika kadar bir müddet için pistte, ona istediği figürleri yaptırmak hakkını veriyordu. Beş dakika kadar bir zaman, müzisyenlerin bulunduğu plâtformun üzerinden bir kasırga halinde iç gıdıklayıcı notalar yükseliyor, bir yığın boş konserve kutusunun üzerine bir kum fırtınası inmiş gibi birtakım çıtırdılar halinde etrafa yayılıyorlardı.

Sonra birdenbire sessizlik oluyordu. Amma öylesine bir sessizlik ki, âdeta ânide cereyan kesilmiş hissini veriyordu. Uzun uzun süren bu sessizlikte herkes birden sağırlaşmış gibi oluyordu. Bu gibi anlarda insan başkala-

rının bir mengene gibi sıkan kolları arasında olsa bile, bir iki rahat nefes alıyordu. Sonra her şey yeniden başlıyordu. Yine bir fırtına başlıyor, yine pembe bir bilet buruşturulup atılıyor, yine iki yabancı ayak insanı sürüklemeye başlıyor ve yine sadece bir biletin üzerindeki numara kadar hükmü olan meçhul bir şahıs, birtakım figürler yapmağa koyuluyordu.

Genç kız kendisiyle dansedeen bütün gençlere bu nazarla bakıyordu. İşinden nefret ediyordu. Dansetmekten artık usanmış, canından bezecek bir hale gelmişti. Bilhassa böyle bir bilet mukabilinde meçhul birisine dam olmak izzeti nefsini rencide ediyordu. Bazan «Keşke topal olsaydım.» diye düşündüğü oluyordu. O zaman bu birbirine benzeyen simetrik hareketleri, muntazam adımları atamazdı. Yahut sağır olsaydı, o zaman ağzı tavana doğru çevrilen trombonu artık işitmeyecekti.

Tabiî, bütün bunlardan kurtulabilirdi. Amma o zaman da, meselâ bir temizleyici dükkânının bodrumunda, meçhul bir müşterinin gömleğini yıkamak mecburiyetinde kalacak yahut bir aş evinde bulaşıkçılık etmek zorunda olacaktı. Zaten bu işlerden kurtulmayı tahayyül etmek bile mânasız bir şeydi. Hayal insana ne kazandırıyordu? Maamafih bir zararı da yoktu. İnsanı oyalayan bir şeydi işte...

Genç kızın şehirde bir tek arkadaşı vardı. Hareketsiz bir arkadaş.. Dansetmeyen bir arkadaş, dansetmemesi, hareketsiz durması bile lehine kaydedilecek bir şeydi. Sonra daima yanındaydı. Onu her akşam görüyordu, sanki zaman zaman dile geliyor, genç kıza: «Biraz dişini sık yavrum, göreceksin ancak bir saat kaldı.» diye fısıldıyordu. Bir müddet geçtikten sonra da, yine: «Biraz daha sabret yavrum, artık yarım saat kaldı, görüyorsun ki, senin için çalışıyorum.» diyordu. Aradan bir zaman daha geçtikten sonra, genç kız yine onun sesini duyar gibi oluyordu! «Artık bir defa daha döneceksiniz. o kadar! Vakit doldu! Yalnız bir defa daha döneceksiniz! Bu akşamlık bu kadar! Bir dönüş fazla bir şey değil ki. Pekâlâ dişini sıkabilirsin, son dakikada cayacak değilsin ya... Bak, yelkovanını tam akrebin üzerine geliyor, görüyor musun? Bir defa daha mu-

vaffak oldum. Seni bu işten bir defa daha kurtardım. Pistin ön tarafına geldiğiniz zaman saat tam bir olacak.»

Arkadaşı, genç kıza her akşam aynı kelimeleri tekrarlıyor gibiydi. Onu hiçbir zaman yarı yolda bırakmıyordu. Bu şehirde genç kıza imkân tanıyan tek şey oydu. Koca New York'ta, pasif bir şekilde olsa bile, genç kızı destekleyen tek şey oydu. Gecelerin bitmek bilmeyen karanlıklarına benzeyen bir âlemde, merhametli olan tek şey oydu.

Genç kız, onu ancak soldaki iki pencereden görebiliyordu. Dar bir sokağa bakan pencerelerden. Amma dansederken o tarafa her gelişinde onu görebiliyordu. Sol tarafta bir dizi pencere vardı, fakat yalnız son iki tanesi işe yarıyordu. Öteki pencerelerin manzarasını, karşıdaki binalar tamamen kapamıştı. O pencereleri daima açık bırakırlardı, böylece hem salon hava alıyor, hem de orkestranın sesi sokağa yayılıyor ve bu ses etraftan geçenleri cezbediyordu.

Genç kızın arkadaşı, göklere doğru yükseliyordu. Etrafında yıldızlar vardı. Amma o yıldızlardan bile genç kıza bir fayda yoktu. Yalnız o arkadaşından fayda vardı. Zaten doğru dürüst yaşamadıktan sonra, yıldızlara ne lüzum vardı. Zaten neyin faydası vardı ki? Kadın olmanın bile bir faydası yoktu. Hiç olmazsa erkekler bu tip işler yapıp ayaklarını bîtap bir hale getirmiyorlardı. Tabiî, onlar da ağır işler yapıyorlardı, aralarında düşmüş olanlar da vardı. Amma onların seviye bakımından düşmesi kadınlarınki gibi olmuyordu.

Arkadaşı genç kızdan oldukça uzaktaydı. Amma genç kızın gözleri çok keskindi. Arkadaşı kadife gibi bir gökte, ışıl ışıl bir daire halinde görünüyordu. Üzerinde pırıl pırıl oniki işaret vardı. İşaretleri de sırayla birbirine karışmayan ibreler gösteriyordu. Bu ibreler bir an olsun durmuyor, insana kalleşçe oyunlar oynamıyordu. Bilâkis, genç kızın ıstırabını hafifletmek için mütemadiyen hareket ediyor, ve genç kızın gelişi ile gidişini ayarlıyorlardı.

Genç kızın arkadaş olarak kabul ettiği tek şey, işte bu saatti. Şehrin tâ öbür tarafında yükselen Paramount kulesinin tepesindeki saat, bu kadar uzak olduğu halde, perspektifi bozan birtakım yüksek damların teşkil ettik-

leri acayip bir koridorun tâ öbür tarafında görünüyordu. Bütün saatler gibi, o da bir yüze benziyordu; bir sırdaşın yüzüne... Belki bu, yirmi iki yaşında, narin yapılı, kızıl saçlı bir genç kız için biraz garip bir arkadaştı... Amma onun sayesinde ümitsizliğin yerini azim alıyordu.

İşin tuhafı, genç kız onu daha uzaklardan görebiliyordu. Möbleli odasında parmaklarının ucuna basarak pencereden baktığı vakit onu pekâlâ seyredebiliyordu. Belki bunun için boynunu biraz uzatması icap ediyordu amma, mesafe çok daha uzun olduğu halde, oradan da arkadaşını bambaşka bir zaviyeden seyredebiliyordu. Yalnız o zaman bu saat genç kızın uykusuz geçen gecelerinin lâkayt şahidi oluyordu. Bitaraf bir şahit.. Ne dost, ne de düşman... Yalnız, bir fabrika gibi işleyen bu dans salonunda, saat sekizden bire kadar, bir dost,, candan bir dost hüviyetine bürünüyordu.

Genç kız, o sırada meçhul kavalyesinin omuzunun üzerinden yine arkadaşına, saat kulesine bakıyordu ve saat ona sanki «Bire on var. Artık en sıkıcı kısmı bitti, yavrum. Biraz daha dişini sık. Biraz sonra bitecek...» diye fısıldıyordu.

— «Bu akşam ne kadar kalabalık!»

Genç kız bir an, bu kelimelerin nereden geldiğini anlıyamadı. Zihni oradan o kadar uzaklardaydı ki! Fakat bir an sonra, kelimeler biraz evvel sadece bir bilet numarası kadar hükmü olan genç adamla bir bütün teşkil ediverdiler.

Genç kız: «Ya! Demek konuşmak istiyorsun? Öyle mi? Konuş bakalım! Senin gibileri de gördük.» diye düşündü. Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, genç adam bu hususta diğer müşterilerden daha geç davranmıştı. Genç kızı dört beş defa dansa kaldırmıştı. Genç kız biraz düşününce, genç adamın sırtındaki kostümü tanır gibi oldu. Amma yine de pek emin değildi. Müşterilerin üzerindeki elbiselere bile dikkat etmezdi. Onları asla tetkik etmezdi. Genç adam her halde ketum, çekingen, hattâ belki de çok utangaç biriydi. Yoksa her halde şimdiye kadar birkaç defa konuşmak için teşebbüste bulunurdu.

— «Evet..»

Genç kız, bundan da daha kısa bir cevap vermek

isterdi, amma buna imkân yoktu. Genç adam bir teşebbüste daha bulundu:

— «Burası her zaman bu kadar kalabalık mı olur?»

— «Hayır. Kapandıktan sonra kimse kalmaz.»

Genç kız bunu söyledikten sonra: «İstediğin kadar bak!» diye düşündü. «Sana karşı nezaket göstermek mecburiyetinde değilim ya. Benim vazifem sadece seninle dansetmek...» diye içinden söylendi. Hakikaten de genç adamın bileti alırken verdiği on sent, ona sadece genç kızla dansetmek hakkını veriyordu. Konuşmak hakkını vermiyordu.

Salonda son dans için ışıklar hafifçe karartılmıştı. Âdet böyleydi. Göz kamaştırıcı ve tepeden aşağı bol ışık veren ampuller söndürülüyor, yalnız gizli ışıklar kalıyordu. Pistte dansedenler o zaman hışır hışır dolaşan birer hayaleti andırıyorlardı. Bu hava mahsus yaratılıyordu. Yumuşak ışık, müşterilerin hislerine daha çok hitap etmek ve onları sokağa göndermeden evvel, dans salonunda çalışan kızlarla başbaşa gayet samimî bir hava içinde tatlı dakikalar geçirmiş oldukları hissini vermek içindi. Bütün bunların karşılığı on sentti. Ayrıca da portakal suyu ikram ediliyordu.

Genç kız, kavalyesinin başını biraz geriye doğru atarak kendisine dikkatle baktığını farketti. Sanki delikanlı genç kızın sert tavrının neden ileri geldiğini anlamağa çalışıyordu. Genç kız pistin üzerinde asılı olan ve üzeri küçük aynalarla kaplı, döner kürrenin salonun duvarlarında ve tavanında meydana getirdiği ışıklı noktalara baktı. Bunu yaparken: «Yüzümden bu sert tavrımın neden ileri geldiğini anlıyabilir misin sanki?» diye düşünüyordu. «Yüzümde aradığın cevabı bulamazsın ki! Benim kim olduğumu anlamak istersen, git bu şehirde ne kadar tiyatro artisti ajansı varsa oraları gör. Oralarda, bekleme odalarında, kapının yakınındaki iskemlelerde tünemiş hayalimi bulacaksın. Bunda hayret edilecek bir şey yok... Oralara o kadar çok gittim ki... Amma istersen sözüm ona o Jamaica gece kulübüne de gidebilirsin. Oradan daha provalar başlamadan kaçmak zorunda kalmıştım... Zira müdürün tekliflerini kabul etmiyecek kadar aptal bir kızım... Kırk yedinci sokaktaki otomatik bara da gidebilir-

sin. O kumar makinelerinden birinin aralığına gözünü uydurup içeri bakabilirsin... Belki o zaman cebimde son kalan paraların orada olduğunu görürsün... Onları makineye atınca, yerine içi boş iki sandviç gelmişti...

«O zaman makinenin ağzına bakakalmıştım. Amma biliyordum ki, artık bu otomatik ağız açılıp bana bir şey vermiyecekti. Zira makineye atacak param kalmamıştı. Sonra istersen yatağımın altında daima hazır bir vaziyette bekleyen bavuluma da bir göz atabilirsin. Bavulum pek ağır değil amma, içi tıka basa dolu. Ne ile mi? Artık hiçbir kıymet ifade etmeyen tatlı rüyalar ve hayallerle..

«Evet, aradığın cevapları orada bulacaksın. Yüzümde değil.. Onun için boşuna zahmet etme. Zaten insanların yüzleri birar maskeden başka bir şey değil ki!»

Amma genç adam bir defa daha teşebbüste bulunmağa kararlıydı:

— «Ben buraya ilk defa olarak geldim.» dedi.

Genç kızın gözleri hâlâ dönüp duran ışıklardaydı.

— «Çok şey kaybetmişsiniz,» dedi.

— «Siz kim bilir dansetmekten ne kadar bıkmışsınızdır. Her halde dansların bitmesine yakın, artık her şeyden bıkkınlık duyuyorsunuz.»

Genç kız içinden: «Benim o sert tavırlarıma bir izah tarzı arıyorsun, değil mi?» diye içinden söylendi. «Gururun rencide edildiği için, kendi kendini avutmak istiyorsun. Benim bu tavrımın seninle bir ilgisi olmadığına inanmak istiyorsun. Bunu pekâlâ biliyorum. Hepinizi o kadar iyi tanıyorum ki!»

Amma bunları söylemedi. Aksine, baygın bir bakışla genç adamı süzerek:

— «Ne münasebet?» dedi. «Hiç yorulur muyum ben? Bunun iki misli dansetmek isterim. Eve gittiğim zaman da akrobatik danslar yapıyorum.»

Delikanlı gözlerini yere indirdi. Bu sözlerde bir kırbaç tesiri vardı. Fakat biraz sonra, genç adam tekrar başını kaldırdı ve genç kızın tâ gözlerinin içine bakarak:

— «Sizin bir üzüntünüz var, değil mi?» dedi.

Amma bunu bir sual sorar gibi sormamıştı. Bir hâdiseyi müşahede etmiş gibi söylüyordu.

— «Evet. Başlıca üzüntüm nedir biliyor musunuz? kendi kafam!»

«Bu çocuk da neden onu rahat bırakmıyordu sanki? Bu konuşmadan sıkıldığını ona bir türlü anlatamıyordu. Sanki kelimeleri çivi çakar gibi beynine çakmak icap ediyordu...»

Genç adam tekrar:

— «Burada çalışmak hoşunuza gitmiyor mu?» diye sordu.

Bu artık bardağı taşıran son damla oldu. Konuşmak için bulabileceği suallerin en saçmasını sormuştu. Genç kız, içinde müthiş bir öfke hissetti. Ona az kalsın küstahça bir cevap verecekti. Amma buna vakit kalmadı. Orkestranın tiz sesleri çığlığa benzeyen son bir nota üzerine ânide sustu, duvarları mütemadiyen tarayan ışıklar söndü, tavandaki avizeler yandı. Sonra trompetin o geceki seansın bittiğini haber veren sesi çok kısa bir an için salonu çınlattı ve kesildi.

Sahte bir hava içinde doğan ve hakikî hiçbir hisse dayanmıyan yakınlıkları sona ermişti. Delikanlı on sentlik eğlenmişti.

Elini aşağı indirdi, sanki kolu birden cansız bir şey olmuştu. Aynı anda, genç kız hafif bir hareketle delikanlının hâlâ belini kavrayan kolundan kurtuldu. Bunu kat'î bir hareketle yapmıştı. Fakat hareketinde hiçbir kaba taraf yoktu.

Genç kızın dudaklarından ferahlık ifade eden bir «Oh...» çıktı. Rahatladığını saklamak istemiyordu. Tok bir sesle:

— «İyi geceler!» dedi. «Burası kapanıyor.»

Arkasını döneceği sırada, birden genç adamın yüzünde öyle bir hayret ifadesi gördü ki, bir an için, olduğu yerde kaldı. Genç kızı en çok şaşırtan şey, delikanlının ceplerini harıl harıl karıştırması ve içinden birçok biletler çıkarmasıydı... O kadar çok bilet çıkarmıştı ki... Bir saniye içinde her iki eli de biletle doluvermişti.

Şaşkınlıkla:

— «Hay Allah! Ne kadar da çok almışım!» diye teessürle söyleniyordu.

Amma bunu genç kıza değil de, sanki kendi ken-

dine söylüyordu. Genç kız şaşırmıştı.

— Bu ne kadar çok bilet?» diye sordu. «Burada bütün bir hafta konaklamaya mı niyetiniz vardı? Kaç bilet aldınız?»

Delikanlı gözlerini ona doğru kaldırdı:

— «Hatırlamıyorum. On dolarlık galiba, benim istediğim sadece buraya girmekti. Şey değildi...»

Cümlesini bitirmeden yarıda bırakmıştı, genç kız ısrar etti:

— «Bunları sadece buraya girmek için mi aldınız?» diye sordu. «Burada en az yüz danslık bilet var. Bir gece içinde bu kadar çok dans parçası çalınmaz ki...»

Yan gözle hole baktı, sonra gözlerini tekrar delikanlıya çevirdi:

— «Şimdi bu biletleri ne yapacaksınız?» diye sordu. «Kasaya bakan adam gitti, artık size paraları geri vermezler ki!»

Delikanlı biletleri hâlâ elinde tutuyordu. Yüzünde bir çaresizlik değil, bir tevekkül ifadesi vardı.

— «Ben parayı geri istemiyorum ki!» dedi.

— «O halde yarın da gelin. Bu biletler bitinceye kadar gelebilirsiniz. Bunlar her gün muteberdir.»

Delikanlı sakin bir tavırla:

— «Bunu yapabileceğimi zannetmiyorum...» dedi.

Sonra biletleri genç kıza uzattı:

— «Alın! Sizin olsun! Siz onları iade edebilirsiniz değil mi? İade ettiğiniz bilete mukabil size para vermezler mi?»

Genç kız elini âdeta otomatik bir hareketle biletlere doğru uzatmışken, birden vazgeçti, elini geri çekti. Kolunu aşağı doğru indirdi, sonra genç adamın gözlerinin içine baktı:

— «Hayır!» dedi. «İstemiyorum. Neden olduğunu bilmiyorum amma, bu biletleri kabul etmek istemiyorum.»

— «Amma benim artık hiçbir işime yaramazlar ki, ben bir daha buraya gelmiyeceğim. Onun için onları alırsanız daha iyi olur.»

Biletler epeyi para ediyordu. Hem de üstelik zahmetsiz kazanılmış bir para olacaktı. Amma genç kız çoktandır bir prensip edinmişti. Bu prensibi ona acı tecrübe-

ler ilham etmişti. Hiçbir erkeğe, hiçbir hususta, hiçbir şart altında müsamaha etmiyecekti. Hattâ karşısındaki erkek kötü niyetli olarak görünmese bile. Zira bilmiyordu ki, bir kız, herhangi bir hususta bir defa müsait davrandı mı, ondan sonra başka bir hususta müsait davranmak zorunda kalıyor ve nihayet o hususları da başka hususlar takip ediyordu.

Onun için kat'î bir tavırla:

— «Hayır, kabul edemem! Belki beni aptal zannedeceksiniz, amma kazanmadığım bir parayı kabul edemem. Başkalarından nasıl kabul etmiyorsam, sizden de kabul edemem.»

Bu sefer genç adamın yanından uzaklaştı, boş pistin öbür tarafına geçti, ancak vestiyere geldiği vakit arkasına dönüp baktı. Bunu mahsus yapmamıştı, çift kanatlı kapıdan geçebilmek için hafifçe vücudunu döndürmesi icap etmişti.

Arkasına bakınca, delikanlının biletleri birleştirip bir küme haline getirdiğini gördü. Biraz sonra delikanlı buruşturduğu kümeyi pistin kenarına fırlattı, arkasını döndü ve fuayyeye doğru yürüdü.

Delikanlı genç kızla aşağı yukarı altı dans yapmıştı. Demek dokuz dolarlık bileti fırlatıp atmıştı. Bunu sırf züppelik olsun yahut kızın üzerinde bir tesir bıraksın diye de yapmamıştı. Zira genç kız delikanlının o anda başkası tarafından seyredildiğini farketmediğine emindi.

Delikanlıda tuhaf bir hal vardı. Parasını har vurup harman savuruyordu. Onu sarfetmesini bilmediği belliydi. Sanki bir an evvel bu paradan kurtulmak istiyordu. Demek ki, paraya alışık değildi. Genç kız buna kat'î surette emindi. Bu hususta tecrübe sahibiydi. Biliyordu ki, muayyen bir zaman için ellerine para geçirmiş olan kimseler onu sarfetmekte güçlük çekerlerdi.

Genç kız bunu düşününce omuzlarını silkti, sonra vestiyere girip arkasından kapıyı kapadı.

Genç kızı nâhoş bir şey daha bekliyordu. Dans salonundan çıkıp evine gitmek... Buna «son raunt» diyordu. Maamafih alışkanlık, endişesini azaltmıştı. Bu kaçınılması imkânsız bir su birikintisini aşmak gibi bir şeydi. Fena halde canı sıkılıyordu. Amma bir defa bir su birikin-

tisinin öbür tarafına geçildi mi, artık can sıkıntısı veya endişe kalmazdı.

Genç kız vestiyerden çıktığı vakit, salonun ışıkları iyice sönmüştü. Yalnız dipte bir tek lâmba yanıyordu, onu da sadece hademeler işlerini rahatça görsünler diye yanık bırakıyorlardı. Genç kız hafifçe başını yan tarafa doğru çevirdi ve salonda görünmeyen birine:

— «Eee... Canımı sıkma benim!» dedi. «Öyle dört kişilik eğlenceler hoşuma gitmez benim. Boşuna çene yorma..»

Sonra o büyük ve karanlık salonun öbür tarafına doğru yürüdü, içeride artık kimse yoktu. Genç kız iki tarafında masalar bulunan dar bir yerden yürüyordu. Kalın halının üzerinde ayak sesleri duyulmuyordu. Yalnız bir yere gelince, piste çıktı. O zaman ahşap pistin üzerinde topuklarının sesleri duyuldu.

Şimdi karanlık ve aydınlık tersine idi. Dışarısı salondan daha aydınlık olmuştu. Genç kız salonun dip tarafına geldiği vakit son iki pencereden yine arkadaşını, sırdaşını, biricik desteğini gördü. Kuledeki saat göğün ortasında ışıl ışıl, bir cisim halinde görünüyordu. Genç kız gözlerini ondan ayırmadan kapıya yaklaştı. Nihayet pencerenin kenarı geldi ve saat görünmez oldu.

Genç kız çift kanatlı kapıyı itti, henüz aydınlık olan hole çıktı ve merdivene yaklaştı. Merdivenin iki tarafında iki girinti vardı, biri gişeydi; diğeri de vestiyerin önüydü.

Dışarıda iki kişi bekliyordu. Zaten daima biri beklerdi, sabaha karşı çıksa bile daima dışarıda bir veya iki erkeğin beklediğini görüyordu. Birincisi yağlı kanapelerden birinin üzerinde dalgın dalgın oturuyordu. Her halde başka birini bekliyordu. Genç kız ona sadece göz ucuyla bakmakla iktifa etti. Diğeri ise en üst basamakta bekliyordu. Genç kız yanından geçerken, genç adamın son beş altı dansta ona kavalyelik eden delikanlı olduğunu gördü.

Fakat garip bir şey vardı, delikanlı merdivenin alt tarafına, sokağa bakıyordu. Genç kızın biraz evvel geçtiği hole bakmıyordu. Delikanlıda birisini bekliyormuş gibi bir hal de yoktu. Sadece kararsız görünüyordu. Genç kız ona yaklaşınca, delikanlının gözlerindeki hayret ifadesin-

den, delikanlının onu farketmediğini anlamıştı.

Genç kız bir tek kelime söylemeden yanından geçip gidecekti. Fakat delikanlı şapkasını hafifçe kaldırarak:

— «Eve mi gidiyorsunuz?» diye sordu.

Dans salonunda olsalardı, genç kız öfkesine hâkim olacaktı fakat, orada, salonun önünde artık çekinmeğe lüzum görmüyordu. Bütün öfkesini bir anda boşaltıverdi. Zira sokak düşman bölgesiydi! Burada artık soğuk bir tavır bile onu koruyamazdı. Sokakta yapayalnızdı. Onun için öfkeyle:

— «Hayır.» dedi. «Henüz geliyorum, görmüyor musunuz? Yüzümü görmesinler diye merdivenleri ters çıkıyorum. Sizin anlıyacağınız, kimsenin beni tanımasını istemiyorum.»

Bunu söyledikten sonra koşarak ortası kauçuk basamaklardan aşağı indi. Şimdi sokaktaydı. Delikanlı hâlâ olduğu yerde kalmıştı, sanki bir türlü kararını veremiyordu. Herhangi bir kimseyi beklemesine imkân yoktu. Çünkü içerde bir tek kız kalmıştı. Yalnız değildi. Genç kız omuzlarını silkecekmiş gibi bir hareket yapacak oldu, sonra vazgeçti. «Aman kimi beklerse beklesin! Bana ne?» diye düşündü.

Açık hava ona iyi gelmişti, zaten insan bir kere oradan çıktıktan sonra, nereye giderse gitsin, kendini iyi hissederdi. Onun için her gece sokağa çıkışında daima rahatlıyarak derin nefes alırdı. O akşam da öyle oldu.

Şimdi asıl tehlikeli bölgedeydi. Kapıdan epeyi uzakta, karşı kaldırımda bir iki karaltı farketmişti. Yanan sigaraların göründüğü bu karanlık köşeye bakarak kimin beklediğini görmek istiyordu. Amma oraya bakması doğru olmazdı. Onun için hemen sola döndü ve yürümeye başladı. Daima öyle oluyordu. Sokakta bekleyen karaltılar bir fare deliğinin önünde farenin çıkmasını bekleyen kediler gibiydi. Salonun ön kapısında duranlar daima muayyen bir kız beklerlerdi. Amma buradakiler herhangi bir kızı beklerlerdi.

Artık tabiyelerini ezberlemişti. Bu hususta bir kitap yazabilirdi. Amma bu mevzuda kitap yazsaydı, kâğıda yazık olacaktı. Bunların hepsi taarruza geçmek için son dakikayı beklerlerdi. Hiçbir vakit kapının yanında faaliyete

geçmezlerdi .Ancak genç kız biraz uzaklaştıktan sonra harekete geçerlerdi. Bu da bir cesaret meselesiydi, genç kızla yüz yüze, karşı karşıya gelmektense, o arkasını döndükten sonra harekete geçiyorlardı. Bu, bazan bir tabiye idi,. bazan da sadece peşine düşecekleri avı seçmek için kendilerine vermiş oldukları bir zamandı. Genç kız çok defa «Eeee... Defol yanımdan!» derdi. Çoğu zaman, onları düşünmek bile istemezdi. Onlar sadece aşması gereken çamurlu bir sudan başka bir şey değildiler.

O gece ilk teşebbüs, bir ıslık şeklinde olmuştu. Zaten ekseriya böyle ıslık çalarlardı. Amma bu, hiçbir şeyden çekinmeyen, samimî bir ifade taşıyan, kısa ve keskin bir ıslık değildi. Fısıltıya benzeyen, boğuk, sinsi bir ıslıktı. Genç kız bu ıslığın kendisi için olduğunu gayet iyi biliyordu. Nitekim hemen sonra biri :

— «Ne kadar da acele ediyorsunuz!» dedi.

Genç kız adımlarını sıklaştırmaya bile lüzum görmedi. Adımlarını sıklaştırmakla hâdiseye lüzumundan çok daha fazla bir ehemmiyet vermiş olacaktı. Korkusunu hissettikleri vakit daima daha küstah oluyorlardı.

Biri kolunu yakaladı. Genç kız kolunu kurtarmağa çalışmadı. Ânide durdu ve kolunu tutan ele dik dik bakarak, soğuk bir sesle :

— «Çek elini!» dedi.

— «Allah, Allah! Beni tanımadınız mı yoksa? Hâfızanız ne kadar zayıfmış!»

Genç kız gözlerini o kadar kısmıştı ki, bu gözler iki ufkî çizgi halini almıştı.

— «Bana baksana sen!» dedi. «Şu anda işimi bitirdim. Senin gibilerle konuşmaya mecbur değilim.»

Kolunu tutan adam hafifçe yana çekilmişti. Genç kızın yolunu kesmişti. Amma genç kız ne geri çekilmek, ne de öbür taraftan geçmek istiyordu. Zira bu, ona fazla ehemmiyet atfetmek, ona şeref vermek olacaktı. Soğuk bir tavırla :

— «Hafızam zayıf değil!» dedi. «Senin cebi dolgun bir budala olduğunu biliyorum. Geçen gece bir seansta altmış senti sarfettin, amma bunu yaptın diye, şimdi seninle konuşmaya mecbur olduğumu zannediyorsan, yanılıyorsun. Paralarının faizini mi istiyorsun, söyle. Utanma-

dan gelip ne hakla beni sokakta rahatsız ediyorsun?»

Birden kaldırımın kenarında bir otomobil durdu. Her halde genç kız farkında olmadığı bir sırada, karşısındaki adam şoföre işaret etmişti. Adam:

— «Anladık, anladık, kendini fazla satıyorsun... Kes sesini. Haydi bakalım, otomobile bin, taksi, keyfini beklemez.»

— «Seninle beraber taksiye değil, beş sentlik bir tramvaya bile binmem!»

Adam kolunu çekerek genç kızı yarı tehdit, yarı ikna yolu ile taksiye binmeye mecbur etmek istiyordu. Fakat genç kız otomobilin kapısını kapadı ve sırtını kapıya dayadı. Tam bu sırada karşısındaki adamın arkasında birisinin durduğunu gördü. Bu, biraz evvel salonun önündeki merdivende rastladığı delikanlı idi. Amma genç kız ondan yardım istemedi. Ona şikâyette bulunmadı. Bu gibi hallerde kimseden yardım istemezdi. Böylece yardım edenin de başına belâ olmasını istemiyordu. Zaten bu pek mühim bir şey değildi. Her halde birkaç saniye sonra karşısındaki yanlış kapı çaldığını anlıyacaktı.

Delikanlı yaklaştı, mütereddit bir tavırla:

— «Size yardım edebilir miyim efendim?» diye sordu.

— «Yardım etmek istiyorsanız öyle durmayın, burada seyredecek ne var? Luna park mı burası? Kuvvetiniz yoksa polis çağırın.»

Delikanlı, içinde bulundukları şartlara hiç uygun olmayan son derece nazik bir ifadeyle:

— «Polise lüzum yok efendim,» dedi.

Sonra genç kızın karşısındaki adamı birden tuttu, bir topaç gibi kendine doğru çevirdi. Genç kız tok bir ses işitti. Bir yumruk şiddetle bir kemiğe çarpmıştı. Her halde bir çene kemiğine, genç kıza musallat olan adam geriye doğru sendeledi, başı otomobilin silicisine çarptı, adam muvazenesini kaybetti ve bir saniye sonra yere yığıldı. Garip bir poz almıştı, yere uzanmış, başını da dirseğine dayamış gibiydi.

Bir an üçü de hareketsiz durdular. Sonra yere düşen adam yavaş yavaş toparlandı. Güç belâ ayağa kalktı ve ürkek adımlarla geriye doğru çekildi.

Tamamen doğrulduktan sonra arkasını döndü, tehdit ifade eden tek bir söz yahut bir harekette bulunmadan çekilip gitti. Böylece kahramanlık taslıyamıyacak kadar akıllandığını göstermişti. Tâ uzakta, eliyle pantalonunu silkeledi, sonra gözden kayboldu.

Taksi de uzaklaşmıştı. Şoför bir sual sormak ister gibi, genç kıza bir an bakmış, sonra onun yeni hayranıyla otomobile binmeye niyetli olmadığını anlıyarak, burada fazla iş çıkmıyacağını kestirmiş olduğunu belli eden bir ifadeyle gaza basmıştı.

Genç kızın teşekkürü pek candan değildi, soğuk bir ifadeyle:

— «Siz daima öyle ağır mı davranırsınız?» diye sordu.

Delikanlı çekingen bir tavırla :

— «Sizi rahatsız ettiğini nereden bilebilirdim? Belki de bir arkadaşınızdı.»

— «Demek sizce arkadaşlarım beni sokakta kolumdan tutup otomobile sürükleyebilirler, öyle mi? Siz arkadaşlarınıza öyle mi yaparsınız?»

Delikanlı çekingen bir tavırla gülümsedi:

— «Benim arkadaşım yok!» dedi.

Genç kız soğuk bir tavırla:

— «Ne tesadüf! Benim de arkadaşım yok. Amma olmasını da istemiyorum,» dedi.

Bunu mahsus, mânalı bir tavırla söylemişti. Delikanlı, genç kızın konuşmayı kısa keserek yoluna devam edeceğini anlamıştı. Onunla biraz daha konuşmak istiyormuş gibi alelâcele :

— «Benim ismim Quinn Williams!» dedi.

Genç kız:

— «Memnun oldum,» diye mukabele etti.

Fakat sesinde hiç de öyle nazik bir ifade yoktu. Bu nezaket sözü kalp bir para gibi, çinko ile kaplı bir zemin üzerine düşen kalp bir para gibi bir ses çıkarmıştı. Genç kız yürümeğe devam etti. Delikanlının sözünü kesmeğe lüzum görmemişti. Delikanlı arkasına döndü, biraz evvel yumruk attığı adamın geri dönüp dönmediğine baktı, sonra:

— «Size refakat etmeme müsaade eder misiniz?»

diye sordu. Genç kız bu teklifi ne kabul etti, ne de reddetti. Sadece:

— «Merak etmeyin, artık gelmez!» dedi.

Beraberce bir blok binanın önünden geçtiler. Genç kız ağzını açıp bir tek kelime söylememeğe kararlıydı. Delikanlı ise birkaç defa gayet beceriksizce bir şekilde söze başlamış, fakat her seferinde genç kız gayet kat'î bir tavırla sözünü yarıda bırakmıştı. Delikanlı konuşmayı devam ettirebilecek kadar tecrübeli olmadığını hissediyordu. Yine bir pot kırmak endişesi içindeydi. Söze tekrar nasıl ve nereden başlıyacağını bir türlü bilemiyordu.

Bir dört yol ağzından geçtiler. Genç kız, delikanlının bir ara arkasına baktığını gördü. Fakat bir şey söylemedi. İnatla susarak bir blok daha katettiler. Genç kız, yanında başkası yokmuş, sokakta yapayalnızmış gibi önüne bakıyor, mütemadiyen yürüyordu. Delikanlıdan bir şey istememişti. Ona kendisine refakat etmesini söylememişti. Binaenaleyh ona herhangi bir hususta borçlu değildi.

Biraz sonra ikinci bir dört yol ağzına geldiler. Genç kız kat'î bir tavırla :

— Buradan sola sapacağım,» dedi.

Sonra genç adama gitmesini istediğini ima edecek şekilde, ondan birkaç adım uzaklaştı. Amma delikanlı bu imayı anlamak istemiyordu. Olduğu yerde bir dönüş yaparak tekrar genç kızın hizasına geldi.

— «Madem ki, sizi buraya kadar getirdim, evinize kadar refakat edebilirim,» diye kekeledi.

Bunu söylerken tekrar genç kızın omuzu üzerinden bomboş sokağa bakmıştı. Genç kız alaylı bir tavırla:

— «O adam gelir diye üzülmeyin canım,» dedi. «O dersini aldı.»

Delikanlı birden tekrar realiteye döner gibi oldu. Sanki bir rüyadan uyanmıştı.

— «Benim düşündüğüm şey o değildi,» diye fısıldadı.

— «Bana baksanıza siz,» dedi. «Ben sizden beni evime kadar götürmenizi istemedim. Canınız istiyorsa, benimle beraber oraya kadar yürüyebilirsiniz. Amma buna müsaade ettim diye, zannetmeyin ki...»

Delikanlı genç kızın bütün sözlerini hiç cevap ver-

meden dinliyordu. Genç kızın kendisine izafe ettiği bütün o kötü niyetleri beslemediğini söyleyerek itirazda bile bulunmadı. Bu, genç kızın hoşuna gitmişti. İlk defa olarak delikanlı için, içinde müsbet bir his duyuyordu. Amma bunda dahi ölçülüydü. Uzun bir tecrübe, ona erkeklere itimat etmenin pek doğru olmadığını, onlardan daima şüphelenmek gerektiğini öğretmişti. Erkekler daha başlangıçta ne kadar nazik ve ağırbaşlı görünüyorlarsa, bilâhare o kadar tehlikeli oluyorlardı. Daha başlangıçta tetikte olmak lâzımdı. Biraz olsun müsait davranıldı mı, artık ondan sonra onlardan kurtulmak o nisbette zor oluyordu.

Delikanlı ile genç kız tekrar beraberce yürümeğe başladılar. Genç kız hiçbir vakit böyle bir gezinti yapmamıştı. Kimse ona bu şekilde refakat etmemişti. Doğrusunu söylemek icap ederse, bunu yadırgıyordu. Delikanlının klâsik tabiyeleri kullanmasını tercih ederdi. Hiç olmazsa o zaman nasıl mücadele edeceğini bilecekti.

Tünel gibi kapkaranlık bir sokaktan geçtiler. Teleferik henüz kaldırılmadan hatlardan biri buradan geçer, sonra dokuzuncu caddede ana hatla birleşirdi. Genişçe bir sokaktı, demir direkler çoktan kaldırılmıştı. Fakat o teleferik hattı kaldırıldıktan sonra bile tam altmış sene o çelik mengene içinde sıkışmış kalmış olan sokak, bir daha hiç gelişmemişti. İki tarafı bir türlü bitmek bilmeyen çıplak duvarlar vardı. Arkası tıpkı bir paten sahası gibi çimento ile kaplıydı. İktisadî buhran yüzünden evlerin birçoğu yıkıldıktan sonra yerlerine yenileri yapılmamıştı. Yerlerinde boş arsalar vardı.

Bu boş arsalar yapı bekliyordu. Amma şimdi yapı falan yaptıran yoktu. Bu yüzden bütün boş arsalar bir oto parkı haline gelmişti.

Delikanlı uzun müddet tereddüt ettikten sonra nihayet kararını vermiş gibi:

— «Buradan her gece yalnız mı geçersiniz?» diye sordu.

— «Evet... Neden hayret ettiniz? Burası oradan daha tehlikeli değil ki! Hiç olmazsa burada üzerinize bir kimse atladı mı, para için olduğunu bilirsiniz.»

Genç kız bunu söyledikten sonra az kalsın: «Korkuyor musunuz yoksa?» diye soracak oldu. Fakat kendi-

ne hâkim oldu. Delikanlı bunu hakketmemişti. Daha doğrusu henüz böyle bir sözü hakedecek bir şey yapmamıştı. Sonra genç kız da ikide birde karşısındakileri iğnelemekten bıkmıştı.

Delikanlı tekrar arkasına baktı, halbuki arkalarından birisi gelmiş olsaydı bile bu zifirî karanlıkta onu görmesine imkân yoktu. Genç kız onun arkaya baktığını görünce :

— «Neden korkuyorsunuz sanki?» diye sordu. «Arkamızdan yetişir de sizi sırtınızdan bıçaklar diye mi korkuyorsunuz? Neden endişe içinde olduğunuzu anlamıyorum doğrusu.»

Delikanlı bir rüyadan uyanmış gibi :

— «Siz neden bahsediyorsunuz Allah aşkına?» diye sordu. «Deminki zavallıdan mı?»

Dudaklarında mahcup bir tebessüm belirmişti. Elini ensesine götürdü. Sanki bu hareketiyle başının âdeta kendi kendine arkaya doğru döndüğünü ima etmek istiyor gibiydi. Nihayet kendi kendine konuşur gibi:

— «İnanır mısınız? Farkında olmadan arkama bakıyordum. Bu, bende âdeta bir tik oldu.»

Genç kız: «Bu çocuğun bir endişesi var,» diye düşündü. «İnsan sokakta yürürken, bir sebep olmadan sık sık arkasına dönüp bakmaz ki...»

Garip bir şeydi amma, genç kız o anda delikanlının sözlerine inandığını farketti. Delikanlı biraz evvelki serseriye bakmadığını, onu unuttuğunu, bir an için kabul etmişti. Delikanlının korkusu, daha ziyade umumî bir şeydi. Bu gece ona korku veriyordu. Bu karanlık gecede hususî bir şey vardı. Garip ve esrarengiz bir hava içindeydi. Delikanlıda müşahede ettiği endişe ve korku da umumî bir mahiyet taşıyordu. Herhangi bir hâdiseyle alâkalı değildi.

Genç kız, delikanlının biraz evvel dans biletlerini nasıl pervasız bir hareketle attığını hatırladı. Bu biletler hakikî kıymetlerini onun nazarında kaybetmiş gibiydiler. Sanki bu geceden sonra delikanlı, bu biletleri bir daha kullanmak imkânına sahip olamıyacaktı. Delikanlının tavrı da genç kızın bu intibaını kuvvetlendiriyor gibiydi.

Bir ara genç kız bir şey daha hatırladı:

— «Salondan çıktığım vakit fuayenin üst basa-

maklarında duruyordunuz, birisini mi bekliyordunuz?»

— «Hayır efendim, kimseyi beklemiyordum.»

— O halde niçin orada duruyordunuz?. Bizim salon çoktan kapanmıştı!»

Genç kız delikanlının kimseyi beklemediğini biliyordu. Zira hole çıktığı vakit, delikanlının dans salonuna değil, dışarıya baktığını görmüştü. Delikanlı:

— «Bilmiyorum!» dedi. «Nereye gideceğimi... Ne yapacağımı bilmiyordum, salon kapanmıştı... Amma ben bir türlü ne yapacağımı bilemiyordum. Bir türlü karar veremiyordum.»

Madem ki karar veremiyordu, o halde niçin sokağa çıkmamıştı? Kararsız bir adamın en normal hareketi sokağa çıkmaktı. Fakat genç kız bunu düşündüğü halde, ona bu suali sormadı. Zaten cevabını biliyordu. Dans salonunun fuayesinde insan kendini daha emin hissederdi. Birinin gelip onu bulacağından korkmazdı. Halbuki sokakta böyle bir emniyet hissi duymazdı. Bahusus arandığını bilen bir kimse için, yahut arandığını zanneden bir insan için..

Fakat genç kızın ona bu suali sormasına mâni olan bir sebep daha vardı. Ruhu sanki birden kapanıvermişti. Çelik bir kapak içinde kapanıvermiş gibiydi. Şiddetle kapanan bu kapak, artık kimsenin ısrariyle açılamazdı. Ruhuna kimse nüfuz edemezdi.

Genç kız kendi kendine :

— «Bütün bunlardan sana ne... Başını belâya sokma, başkalarının işine karışma.. Bu delikanlının derdiyle alâkadar olma... Dadısı değilsin ya, bütün ömrünce seninle bir tek kişi alâkadar oldu mu?»

Bir sessizlik olmuştu. Acı hislerle dolu garip bir sessizlik.. Genç kız içinden kendi kendine söyleniyordu: «Bu kadar oyun oynadılar sana... Hâlâ aklın başına gelmedi mi? Sana ne oyunlar yapmadılar. Hâlâ ilk karşına çıkana el uzatmağa kalkıyorsun. Ne zaman akıllanacaksın? Yarabbi, insanların alâkaya değmediklerini ne zaman anlıyacaksın? Bunu sana kabul ettirmek için kafana çekiç le mi vurmalı?»

Delikanlı tekrar omuzunun üzerinden karanlık sokağa baktı. Fakat bir şey söylemedi... Beraber yürüye-

rek dokuzuncu caddeye geldiler. Burası, büyük bir kısmı zifirî bir karanlık içine gömülmüş ve ancak yer yer sokak fenerleri ile yahut kırmızı ışıklarla aydınlanan uzun bir sokaktı. O yer yer ışıklardan başka her taraf kapkaranlıktı.

Kaldırımın kenarında durmuşlardı. Işıklar kırmızıdan yeşile dönmüştü. Genç kız kaldırımdan sokağa indi. Karşı tarafa geçmeye hazırlandı. Delikanlı bir adım geriledi, ayağı bir şeye takılmış gibi bir hareket yapmıştı. Fakat bu hareket bile çekingenliğini ifade etmeye kâfiydi. Genç kız:

— «Gelsenize!» dedi. «Yeşil ışık yandı.»

Delikanlı derhal genç kızın yanına geldi. Fakat ilk anda yapmış olduğu o heyecanlı hareket, genç kızda bir merak uyandırmıştı. Acaba delikanlının çekingenliğinin sebebi neydi? Bunu anlamak istiyordu. Etrafına bakındı, delikanlının çekingenliğini uyandıran şeyin, caddeden akıp giden otomobiller olmadığını anladı... Genç adamın baktığı istikamete gözlerini çevirince, karşı kaldırımda sükûnetle uzaklaşan ve gece devriyesini yapan bir polis memurunun karaltısını gördü.

Delikanlının dikkatle polise baktığını farketti. Delikanlı ona baktıktan sonra gözlerini trafik ışıklarına çevirdi. Amma bunu genç kız ona trafik ışıklarını hatırlattıktan sonra yapmıştı.

Genç kızın ruhunda tekrar bir kapanma oldu. Başkalarının dertlerine ortak olmak istemiyordu.

Karşı kaldırıma geçtiler, müteakip blokun arasından geçen sokağa saptılar. Bu uzun sokağın bir başından öbür ucuna gayet seyrek bir şekilde sokak fenerleri konmuştu. Amma solgun ışıkları zifirî karanlığı dağıtmaya kâfi gelmiyordu. Aksine, o solgun ışıklariyle karanlığı daha çok belirtiyor gibiydi. Sanki: «Görüyorsunuz ya... Bizler olmasaydık, haliniz nice olurdu.» demek istiyorlardı.

Hava rutubetli bir hal almıştı. Rutubet insana âdeta yapışıyordu. Nehrin tâ yakında bir yerde olduğu anlaşılıyordu. Gecenin karanlığında bir römorkörün düdüğü acı acı öttü. Başka bir ses ona cevap verdi. Amma bu ikinci düdük sesi daha uzaklardan geliyordu.İhtimal, karşı kıyılardan, Jersey'den geliyordu.

Genç kız :

— «Nerdeyse geldik.» dedi.

Delikanlı bir itirafta bulunur gibi:

—« Buralara hiç gelmedim. İlk defa olarak geliyorum,» dedi.

— «Haftada beş dolara ancak tersanelerin yanında bir oda bulabilirsiniz.»

Genç kız bunu söyledikten sonra, delikanlının buranın uzaklığını ima ederken ona refakat etmekten hiç çekinmediğini gayet iyi bildiği halde, mağrur bir tavırla:

— «Buraları hoşunuza gitmedi ise gidebilirsiniz,» dedi. «Belki bu manzara canınızı sıkmıştır.»

Delikanlı genç kızı gücendirmek istemiyormuş gibi :

— «Hayır! Burası beni sıkmıyor!» dedi.

Genç kız çantasını açtı, evine gelmeden evvel anahtarını bulup çıkardı. Biraz daha yürüdüler. Sonra genç kız ikinci sokak fenerinin altında durdu:

— «İşte geldik!» dedi.

Delikanlı hiçbir şey söylemeden genç kızın yüzüne baktı. Budala bir hali vardı. Söyleneni anlamamış gibi bakıyordu. Sanki biraz sonra ayrılacaklarını ve tekrar tek başına sokağın ortasında kalacağını düşünüyordu. Halinde bir şaşkınlık vardı, fakat bu şaşkınlıkta, bir maceradan herhangi bir şekilde istifade etmekten ötürü bir pişmanlık duyduğunu gösteren bir ifade yoktu.

Karşı karşıya duruyorlardı, kapısı ardına kadar açık bir apartmanın önündeydiler. Fakat binanın camlı giriş kapısının öbür tarafındaki koridorun dibinde yanan ışık insana itimat telkin ediyordu. Gerçi bu ışık kapının eşiğine kadar gelmiyordu. Sadece dipte solgun bir leke halinde kalıyordu. Eşik tamamen karanlıktı. Amma yine de o dipteki lâmba hiç yoktan iyi idi.

Uzun zaman bu hol tamamen karanlık kalmıştı. Onun için genç kız her gece dönüşünde buradan geçmekten korkardı. Nihayet bir gece holde biri bıçaklanmıştı. O zaman merdiven başına bir ışık konmuştu. Şimdi hiç olmazsa biri insanı bıçaklıyacak olsa, insan yüzünü teşhis edebilir, kim olduğunu görebilirdi.

Genç kız, mümkün olduğu kadar kısa bir zaman

içinde veda etmek istiyordu. Nezaket kaidelerine fazla ehemmiyet vermeğe mâna yoktu. Alelâcele konuşuyordu. Delikanlıyı bir lâf kalabalığına boğmak istiyor gibiydi. Ne olursa olsun, delikanlıya fazla yaklaşmamalıydı. Yoksa kendisini onun kolları arasında bulabilirdi. Tecrübe ile biliyordu ki, kapının önünde vedalaşmanın mümkün olduğu kadar kısa olması lâzımdı. Aksi halde, müsait davranmadığı için karşısındakinin sitemlerine, şikâyetlerine maruz kalacaktı. Bunu gayet iyi biliyordu. Nâhoş tecrübeler ona bunu öğretmişti.

Sükûnetle :

— «Her şeyi o kadar dert etme,» dedi.

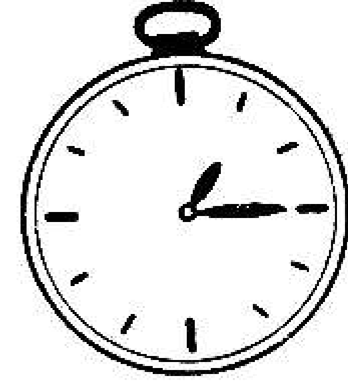
Delikanlıya belli etmeden kapının eşiğinden içeri girmişti. Delikanlı kaldırımda tek başına kalmıştı. Genç kız tekrar:

— «Belki bugünlerde tekrar görüşürüz,» dedi.

Amma aslında tamamen tersini düşünüyordu. İçinden «Seni asla bir daha görmiyeceğim, benimle bir daha konuşmıyacaksın, başıma belâ açmıyacağım! Senden kurtulacağım.» diye söyleniyordu.

Koridora gireceği zaman, son bir defa arkasına baktı. Amma delikanlı ona bakmıyordu, başını geriye doğru çevirip biraz evvel katettikleri karanlığa bakıyordu. Her halinden belliydi ki, korku onda her hissi bastırıyordu. Her şeyden daha kuvvetliydi...

Genç kız omuzlarını silkti.. Bu delikanlı onun nazarında neydi ki, pembe bir bilet parçası... İki buçuk sentlik bir komisyon ücreti. İki ayak ve bir bilet numarası, o kadar...

Genç kız hole girmişti. İlk defa olarak yapayalnızdı. İlk defa olarak akşamın sekizindenberi yalnızdı. Yanında bir erkek yoktu. Vücudunun etrafında onu saran kollar hissetmiyordu. Yüzünde bir erkek nefesi duymuyordu, yapayalnızdı. Cennet hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu. Amma her halde cennet bunun gibi bir şeydi işte. Hoş bir yalnızlık, bir hürriyet hissi. Yavaş yavaş merdivenden yukarı çıkmağa başladı. Evvelâ vücudunu dimdik tutarak zinde adımlarla, süratle yukarı çıkıyordu. Amma iki kat çıktıktan sonra elinde olmıyarak yavaşladı.

Şimdi âdeta iki büklüm olmuş bir halde çıkıyordu. Bacaklarında bir kesiklik hissediyordu. Zaman zaman merdiven trabzanına dayanıyor, başını eğiyordu. Nihayet son kata çıktı ve bir kapıya dayandı. Bir dakika dinlendi, nefesinin tıkanıklığını gidermeğe çalıştı. Başını önüne eğmişti. Sanki yerde bir şey arıyordu.

Nihayet yavaş yavaş kendini topladı. Bir gayret daha göstermesi lâzımdı. Ondan sonra her şey bitmiş olacaktı. Ertesi akşama kadar her şeyi unutacaktı. Amma ertesi akşam, her şey tekrar yeniden başlıyacaktı. Anahtarını çıkardı, başı hâlâ öne doğru eğikti. El yordamı ile kapının anahtar deliğini buldu anahtarı çevirerek kapıyı itti. Sonra anahtarı delikten çıkararak içeri girip kapıyı kapadı. Amma onu eliyle değil, omuzları ile kapamış ve sırtını kapıya dayamıştı.

Yerinden kımıldamadan elini uzattı, elektrik düğmesini bulup ışığı yaktı. Fakat gözlerini kapamıştı. Sanki odasını göreceği anı mümkün olduğu kadar geciktirmek istiyordu.

Odasına «odam» bile diyemiyordu. Odası işte burasıydı. Bu berbat yerdi. Kasabasında eşyalarını valize doldurması, bu şehre gelmesi bu oda içindi. On yedi yaşındanberi hayalinde yaşattığı yer buydu...

Burada yaşamak için güzelleşmiş, serpilmiş, gelişmiş, bir çiçek kibi olmuştu. Odaya bir göz gezdirdi. Yerlerde görünmez birtakım kırıntılar vardı. Hayal kırıntıları... Hakikat olmamış rüyalarının kırıntıları... Sanki odada nereye bassa, bileğine kadar bu kırık hayallere gömülecekti. Mahvolmuş ümitler, hakikat olmamış, paramparça olmuş arzular...

Muhayyilesinde dallanıp budaklanmış, çiçek açmış hülyaların kırılmış, harap olmuş, solmuş parçacıkları..

Burada rahatça ağlıyabilirdi. Kendi haline, hayatına, gençliğine doya doya, acı acı, sessiz sessiz ağlıyabilirdi. Gecenin derin karanlığında kimse onu görmez, kimse sesini işitmezdi. Maamafih ağlamaktan daha beter bir şey de vardı; gözleri kupkuru olarak, her şeye tamamen lâkayıtmış gibi, tamamen hissiz kalmış, hisleri uyuşmuş gibi saatlerce yatağında yatmak... Kendi kendine defalarca: «Acaba bu daha çok sürecek mi... Acaba ne zaman ihtiyarlıyacağım?» diye kendi kendine sormak.. Sonra ihtiyarlığın pek o kadar uzak olmadığını, günün birinde bu işkencelerin biteceğini düşünerek teselli bulmak... Bu, her şeyden daha feci. daha acıydı...

Genç kız kapıdan uzaklaştı, yorgun bir tavırla mantosunu, şapkasını çıkardı, sonra biraz evvel ihtiyarlık hakkında kendi kendine sorduğu bu suale yine kendi kendine acı acı cevap verdi. Hayır, ihtiyarlık yakın değildi... Daha uzun müddet bu işkenceyi çekecekti. Daha uzun müddet bütün bunlara tahammül etmesi gerekecekti... Hayat ne pis bir şeydi...

Genç kız, kendini bir iskemlenin üzerine attı, yorgun argın eğildi, ayakkabılarının atkısını çözdü, sonra ayakkabılarını ayaklarından çıkarıp attı. Odasına gelir gelmez ilk işi buydu. İnsan ayağı bu derece işkenceye ta-

hammül edecek şekilde yaratılmamıştı...

Dans, ayaklar için bir nevi zevk olmalıydı, birkaç dakika müziğe uyularak, keyfe göre yapılan birkaç figürden ibaret olmalıydı. Mecburî bir şey olmamalıydı. Saatlerce, ayaklarda artık tahammül kalmayıncaya kadar dansetmek bir işkenceydi...

Genç kız ayaklarına bir çift terlik geçirdi, terlik ayak bilekleri hizasında yıpranmıştı. Genç kız bir an iskemlenin üzerinde yığılı kaldı. Ellerini iskemlenin arkalığına dayamıştı. Yarı uykulu bir haldeydi. Her zaman öyle yapardı, son kalan işleri tamamlamadan evvel biraz bu şekilde istirahat ederdi.

Odanın öbür tarafında, duvarın dibinde daha evvelki kiracıların ağırlığı altında âdeta eğrilmiş portatif bir karyola vardı. Yayları artık lâçka olmuştu. Ve yatağın ortası bu yüzden çukur görünüyordu. Genç kız bazan kendisinden evvel bu odada oturmuş olanların da kendisi gibi geceleri bu karyolanın üzerinde gözyaşı döküp, dökmediğini düşünüyordu. Bu kiracıların ne gibi insanlar olduklarını, âkibetlerinin ne olduğunu tasavvur etmeğe çalışırdı.

Lâmbanın hemen altında bir masa vardı, masanın önünde arkalığı dümdüz eski tip bir iskemle duruyordu. Üzerinde de pullu bir zarf göze çarpıyordu. Bu zarfın üstü Bn. Anna Coleman'a yazılmıştı. Adres Glenn Falls şelâleleri, İova, idi. Amma zarf kapanmamıştı, biraz ileride üzerinde sadece «Salı... Sevgili anneciğim.» diye yazılı bir kâğıt duruyordu. Mektup bu satırda bitmişti sanki... Genç kız, bu mektubu gözleri kapalı olarak da yazabilirdi. Bu tip o kadar çok mektup yazmıştı ki, «Anneciğim, her şey yolunda gidiyor, çalıştığım revü hâlen çok sükse yapıyor, gişelerimiz daima kapalı, bu revünün adı ....» (mektubun bu kısmına daima gazetelerin tiyatro sütununda yazılı olan piyeslerden birinin ismini yazardı.) Benim rolüm fazla değil, amma gelecek revüde söz verdiler; bana mühim bir rol vereceklermiş. Görüyorsun ya anneciğim, benim için endişe etmene sebep yok...»

Annesine daima böyle seyler yazardı. Sonra «Hem rica ederim, bana her mektubunda paraya ihtiyacın var mı? diye sorma. Bu gülünç bir şey. Senin bana değil, benim sana para göndermem lâzım. Sana ufak bir şey gönderiyo-

rum. Daha fazla göndermek isterdim amma (Zira gayet iyi para kazanıyorum) geçenlerde biraz fazla masraf ettim. Biliyorsun, bizim meslekte daima iyi giyinmiş olmak lâzım. Sonra dairemin kirası çok yüksek. Aynı zamanda hizmetçi de epey masrafa mal oluyor. Amma gelecek hafta sana daha fazla para gönderirim.»

Bunları yazdıktan sonra, daima zarfın içine herbiri alnının teri ile kazanılmış, gözyaşı ile ıslanmış iki dolar yerleştirirdi.

Evet, daima böyle saçma şeyler yazardı. Bunları artık ezberlemiş gibiydi. Hep aynı sözler. Belki ertesi günü uyanınca bu mektubu bitirecekti. Üç gündenberi mektuba el süremiyordu. Amma bu akşam onu bitiremezdi. İnsan bazan bir mektup yazamıyacak kadar yorgun oluyordu. Yalan söylemeğe bile takati kalmıyordu. Belki bu vaziyette mektubu yazacak olsa, hakikat kendiliğinden herhangi bir cümlede belli olacaktı.

Genç kız yerinden kalktı. Odanın dip tarafında, duvarın bir girinti teşkil ettiği yere doğru yürüdü. Orada, bir rafın üzerine bir gaz ocağı konmuştu. Lâstik bir boru yukarıya doğru gidiyor, orada havagazı saati ile birleşiyordu. Genç kız, bir kibrit buldu, havagazı musluğunu açtı, kibriti çaktı. Zayıf, cılız bir alev göründü. Genç kız gaz ocağına, kullanıla kullanıla her tarafı vurulmuş alüminyum bir çaydanlık koydu. Çaydanlığın içinde kahve vardı. Genç kız sabahları daima kahvesini çaydanlığa doldururdu. Böylece geceleri işten gelince, bir gayret daha sarfetmesine lüzum kalmıyordu. Zira geceleri en küçük bir hareket bile onu bitap bir hale getiriyordu.

Ellerini yavaşça omuzlarına doğru götürdü, elbisesinin düğmelerini çözmeğe başladı. Fakat düğmeleri çözmeden bir ara pencereye doğru döndü. Pencere karşıki binanın damına bakıyordu. Amma bazan orada serseriler durup onu seyrederlerdi. Yazın bir gün, tam soyunduğu sırada alaycı bir ıslık duymuş, bunu o zaman farketmiş, bir daha da unutmamıştı.

Pencerenin perdesini indirmek için o tarafa doğru yürüdü. Birden olduğu yerde hareketsiz kaldı.

Delikanlı hâlâ evin önünde duruyordu. Genç kız onu hemen tanımıştı. Yanılmasına imkân yoktu. Sokak fe-

nerinin ışığı tam üzerine geliyordu. Delikanlı kaldırımın kenarında duruyordu. Şaşkın bir hali vardı. Sanki meçhul bir diyara gelmişti de, hangi istikamette yürüyeceğini bir türlü kestiremiyordu.

Genç kız onun tavrından delikanlının orada kendisi için beklemediğini anlamıştı. Delikanlı onun penceresine bakmıyordu bile. Arkası dönüktü. Sokağa bakıyordu. Karşıki binada aydınlık olan pencereye de bakmıyordu. Gözlerini biraz evvel katetmiş oldukları o zifirî karanlığa dikmişti. Birini gözetliyor gibiydi. Endişeli olduğu, korktuğu belliydi. Evet, korkuyordu. Bunu tâ üç katlı bir binadan, genç kızın bulunduğu yerden anlamak mümkündü. Her hali ile dehşet içinde olan bir insana benziyordu.

Genç kız, delikanlının orada onu görmek için durmadığını bildiği halde, birden onun hâlâ orada oluşuna fena halde sinirlendi. Ne diye orada duruyordu sanki? Ne istiyordu acaba? Neden gidip başka yerde gölgeleri kovalamıyordu? Erkeklerden uzaklaşmağa, onları unutmağa o kadar ihtiyacı vardı ki... Kendisine o «dans fakrikasını» hatırlatan her erkekten nefret ediyordu. Bu delikanlı da onlardan biri değil miydi? Ne diye geldiği yere dönmüyordu sanki?

Genç kız, acı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Sonra elleri pencerenin iki tarafına doğru uzandı. Camı kaldırıp, dışarıya hafifçe sarkarak delikanlıya: «Buradan çekilip gidecek misin sen?» diye bağırmak istiyordu. «Beni ne diye rahatsız ediyorsun? İşlerini başka bir yerde göremez misin? Ne bekliyorsun? Haydi bakalım! Çek arabanı! Buradan git, yoksa şimdi polise haber veririm...»

Bu gibi «nazik sözler» bir genç kıza yakışmazdı, bir satıcı kadına, çarşıda balık satan bir kadına belki yakışırdı amma... Tiz bir sesle böyle bağırmak pek hoş bir şey değildi. Amma belki öyle bağırınca delikanlı başka pencereler de açılır diye korkacak ve çekilip gidecekti.

Fakat genç kızın böyle bağırmasına lüzum kalmadı. Delikanlının başını öbür tarafa çevirdiğini ve hafifçe eğilip ânide birinin üzerine atılacakmış gibi bir harekette bulunduğunu görmüştü. Genç kız bulunduğu yerden delikanlının neden öyle ânide heyecana kapıldığını anlıyamadı. Delikanlı bir an böyle olduğu yerde pusuda bekler gibi

kaldı. Her halde karanlıkta şüphelendiği bir şey vardı. Bunun ne olduğunu kestirir kestirmez, ânide karşı tarafta karanlığın içine daldı. Gittiği istikametten karşı binanın giriş kapısına saklandığı anlaşılıyordu.

Birkaç saniye sokakta hiçbir hareket olmadı. Genç kız, delikanlının neden böyle ânide kaçtığını anlamak için olduğu yerde duruyor, karanlığa bakıyordu. Birden sessizlikte beyazımtrak bir siluet göründü. Gecenin zifirî karanlığı içinde âdeta kayar gibi ilerledi. Sanki karanlık bir nehrin akıntısına kapılmıştı. Yavaş yavaş ilerliyordu. Bu, o kadar âni olmuştu ki, genç kız bir an karanlıktaki o beyaz şeyin ne olduğunu anlıyamadı. Neden sonra, devriye gezen bir polis arabası olduğunu anladı. Küçük bir arabaydı. Farları sönük olarak ilerliyordu. Anlaşılan farları söndürmüşlerdi. Yakalanacak av bu şekilde daha kolay yakalanırdı. Polisler muayyen birini takip etmiyorlardı. Arabanın yavaş gitmesinden belliydi. Herhangi birini suçüstü yakalıyabilirlerdi.

Otomobil uzaklaşmıştı bile. Genç kız bir ara pencereyi açıp otomobili durdurmak ve polislere:

— «Buraya baksanıza! Karşıki binanın kapısında biri saklanıyor.» diye bağırmak istedi.

Fakat bunu yapmadı. Ne lüzumu vardı? Hem, o delikanlı ona bir fenalık yapmamıştı ki... Belki kötü bir şey de yapmamıştı. Zaten şimdi bağırmak isteseydi bile artık çok geçti. Otomobil uzaklaşıp gitmişti. İçindekiler karşı binanın kapısına bakmayı akıl etmemişlerdi. Araba, köşeyi dönerek gözden kayboldu. Genç kız delikanlının tekrar çıkıp çıkmıyacağını görmek için bir an daha bekledi. Delikanlı çıkmadı. Her halde araba bir anda iflâhını kesmişti.

Genç kız nihayet perdeyi kapadı. Pencereden uzaklaştı, amma soyunmadı. Kapıya yaklaşıp kulak kabarttı. Sonra kapı gıcırtı yapmasın diye onu iki eliyle tutarak yavaşça açtı. Koridora çıktı. Koridorda kimse yoktu. Genç kız merdiven başına doğru yürüdü, ayağında terlik olduğu için adımları gayet sessizdi. Merdivenin alt kısmın dan hiçbir yabancı ses gelmiyordu. Genç kız trabzanın üzerinden eğilerek merdiven boşluğuna baktı. Orada zayıf bir ışık vardı.

Amma genç kız bulunduğu yerden bir şey göremi-

yordu Trabzan bir duvar gibi aşağısını görmesine mâni oluyordu. Genç kız biraz daha aşağıya indi ve yandaki basamakları görmeğe çalıştı.

Evet, düşündüğü gibi, delikanlı oradaydı. Zemin katı ile birinci kat arasındaki son basamaklardan birine oturmuştu. Şapkasını çıkarmıştı. İhtimal onu yanına bir yere koymuştu. Sırtını trabzana dayamıştı. Bitmiş, kendinden geçmiş bir hali vardı. Hareketsiz oturuyordu. Yalnız arada bir elini hareket ettiriyordu. Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırıp duruyordu. İçinde bir endişe olduğu belliydi.

Orada bütün geceyi geçirecek değildi ya... Genç kız böyle düşünmesine rağmen, onu görmüş olduğunu belli etmek için bir hareket yaptığı vakit, ona hakaret etmedi. Onu oradan kovmak için bir şeyler söylemeyi tasarlamıştı, amma bunu yapmadı. Bir şey, ona mâni olmuştu. Belki de delikanlının o ümitsiz hali ona dokunmuştu. Kim bilir? Genç kız bunun sebebini tahlil bile edemiyordu. Yalnız ona orada bulunduğunu, başkalarını uyandırmadan belli etmek imkânını buldu. Bu da, delikanlıya verdiği bir fırsattı. Çoktandır insanlara böyle bir fırsat vermemişti.

Genç kız çok yavaş bir ıslık çalmıştı. Hafif, fakat ısrarlı bir ıslık.. Delikanlı şaşırdı, ânide irkildi, yerinden fırlayacak oldu. Fakat yukarı bakınca, merdiven boşluğunun ışığında, tâ yukarıda genç kızın yüzünü gördü. Genç kız başını: «Buraya gel.» mânasında birkaç defa yana doğru eğip tekrar aşağıya baktı. Delikanlı anlamıştı. Hiç tereddüt etmedi. Bir anda gözden kayboldu. Amma merdiveni dörder dörder çıktığı duyuluyordu. Nihayet son basamağa geldi, trabzana tutunarak en üst basamaklara çıktı ve nefes nefese genç kızın yanında durdu. Genç kıza bir bakışı bile çaresizlik içinde olduğunu, herhangi bir değişikliğin belki onu bu durumdan kurtaracağına inandığını belli etmişti:

Delikanlı ilk bakışta göründüğünden çok daha gençti. Genç kız onu dans salonunda gördüğü vakit, daha yaşlı zannetmişti. Ama dans salonunda, zaten öyle bir hava vardı ki, insana daha yaşlı, daha bedbin, daha yorgun ve çaresiz bir hal veriyordu. Genç kız birden delikanlının değişmediğini, fakat kendisinin onun hakkında beslediği düşüncelerin değiştiğini farketti.

— «Ne oldu? Başınız belâda mı yoksa? Endişeli görünüyordunuz. Bir derdiniz mi var?» diye sordu.

Bu sualleri oldukça sert bir tavırla sormuştu. Bunu mahsus kaba bir tavır takınarak yapmıştı. Bu kaba tavırla delikanlıya karşı fazla alâka göstermek istemediğini ifade ediyor gibiydi. Zira genç kız prensip itibariyle hiçbir vakit, hiçbir erkekle alâkadar olmak istemiyordu. İlk defa olarak bu prensibi bozuyordu. Bunun için kendi kendine kızıyordu. Bu yüzden de mümkün olduğu kadar kaba, haşin bir tavır takınmıştı.

Delikanlı bir an için şaşırdı. Ne söyliyeceğini bilemedi. Sonra derin bir nefes alarak:

— «Hayır!» dedi. «Ama... Anlamıyorum. Sizi rahatsız mı ettim? Yorulmuştum da, biraz istirahat ediyordum.»

Genç kız asabî bir tavırla :

— «Maşallah! Demek dinleniyordunuz ha? Siz dinlenmek için, meçhul bir evin merdivenini mi tercih edersiniz? Sabahın ikisinde merdivende oturup dinlenmek sizce gayet tabiî öyle mi? Anlaşılan dünyaya metelik vermiyorsunuz. Yani sizce başka biri böyle bir harekette bulunsa tabiî bir şey mi olur? Doğrusunu söyleyeyim; ben bunlara inanmam. Halinizi ilk anda anlamadım mı, zannediyorsunuz? Biz feleğin çemberinden geçmiş insanlarız! Neden öyle durup durup karanlığa bakıyordunuz? Anlamadım mı zannediyorsunuz? Sonra buradan çekilip gidecek yerde ne diye beklemeye karar verdiniz?»

Delikanlı gözlerini merdivenin trabzanına dikmişti. Sanki onu ancak şimdi farketmişti. Dalgın bir tavırla elini mütemadiyen trabzanın muayyen bir noktası üzerine getiriyor, sanki onu eli ile oymak istiyordu.

Amma trabzan artık bir daha cilâ kabul etmiyecek kadar eskiydi.

Genç kız delikanlıya baktıkça onu daha da genç görüyordu. Şimdi ancak 23 yaşında görünüyordu. Muhakkak ki, hakikatte daha da gençti. Halbuki dans salonuna girdiği vakit çok daha yaşlı görünmüştü... Maamafih, o dans salonuna devam eden serserilerin yaşını tahmin etmenin imkânı yoktu. Zaten hiçbir dansöz bunu merak etmezdi de.

Genç kız :

— «Senin adın ne Allahaşkına?» diye sordu. «Bana ismini söyledin galiba, amma ben unuttum.»

— «Quinn Williams.»

— «Quinn mi? Hayatımda böyle bir isim işitmedim.»

— «Annemin genç kızken kullandığı soyadı imiş.»

Odada bir ses oldu, genç kız başını çevirip o tarafa doğru baktı. Hafif bir fısıltı olmuştu. Genç kız, bu sesin ne olduğunu derhal anladı. Alelâcele odaya girdi, delikanlıya hiçbir şey söylememişti. Genç kız havagazı ocağına yaklaştı, musluğu kapadı. O zaman ses kesildi.

Genç kız çaydanlığı gaz ocağından alıp masanın üzerine koydu. Sonra aralık bıraktığı kapıya yaklaştı. Kapıyı kapıyacakmış gibi davrandı.

Delikanlı hâlâ aynı yerde, hareketsiz duruyordu. Halinde bir tevekkül, pasif bir ifade vardı. Mütemadiyen trabzanı eliyle okşuyordu. Gözleri dalgın dalgın bakıyordu. Sanki yaptığı hareketlerin farkında bile değildi.

Genç kız kapıyı kapamadı. İçinden kendi kendine: «Sen ne budala kızsın? Ne zaman akıllanacaksın? Başına belâ alma diye kaç defa söyledim sana!» diye söylendi. Buna rağmen, düşüncelerinin tam aksini yaptı. İçinden gelen bir duyguya mağlûp olmuştu. Fakat bunu kendi kendine itiraz etmek istemediği için: «Hayatta başkalarına verebileceğim hiçbir şey kalmadı. İyilik yapmama imkân yok. Bu şehir beni işte bu hale getirdi. Fakat hiç olmazsa bir odam var, çaresiz kalmış bir insanı hiç olmazsa birkaç dakika için misafir edebilirim. Madem ki, içimden öyle geliyor, bir an evvel bu arzumu yerine getireyim. Nasıl olsa günün birinde ikimiz de bunu unutup gideriz,» diye düşündü..

Delikanlıya başı ile işaret etti ve :

— «Biraz kahvem var, istersen içeri gir, birer kahve içelim,» dedi.

Delikanlı yine aynı heyecan ve acele ile odaya girdi. Belli idi ki, mâneviyatı son derece bozuktu. Birisinin ona el uzatması, moralini düzeltmesi lâzımdı. Her halde konuşacak bir insan arıyordu, içini dökmek istiyordu.

Genç kız, delikanlı tam odaya ayak basacağı sı-

rada, kolunu kapıya dayadı; bir an için ona mâni oldu :

— «Yalnız şunu kafana koy ki, seni sadece kahve içmeğe davet ediyorum.» dedi. «Bana el atmağa kalkarsan, en küçük bir hareketini farkedersem...»

Genç kız cümlesini bitirmeğe lüzum görmedi. Fakat delikanlı da, genç kızın bir erkekte asla görmediği bir ciddiyetle:

— «Aklımdan öyle şey geçmedi.» dedi. «Zaten bir erkek bir kadına baktı mı, ne çeşit insan olduğunu derhal anlar.»

— «Öyle mi? O halde benim rastladığım erkeklerin çoğu bunu farketmesini bilmiyorlar. Göz doktoruna gitmeleri lâzım.»

Genç kız bunu dudaklarında acı bir tebessümle söylemişti. Kolunu indirdi, delikanlının içeri girmesine müsaade etti. Sonra kapıyı kapadı ve :

— «Alçak sesle konuş!» dedi. «Yandaki odada ihtiyar bir kadın oturuyor... Şu iskemleye otur. Ben koltuğa otururum. İnşallah çökmez.»

Delikanlı iskemlenin tâ kenarına oturdu, vücudunu dimdik tutuyordu.

Genç kız, mükemmel bir ev sahibesi sıfatiyle:

— «Ceketini yatağın üzerine koyabilirsin.» dedi.

Delikanlı oturduğu yerden, beceriksiz bir hareketle şapkasını masanın ve çaydanlığın üzerinden yatağa doğru fırlattı. Fakat şapka tam yatağın üzerine düştü. Çocukların ikisi de şapkanın havada çizdiği kavsi takip ettiler. Birbirlerine gülümsediler. Fakat genç kız hemen sonra bu tebessümün bir «yüz veriş» mânasına gelebileceğini düşünerek, hemen tekrar ciddileşti. Delikanlının yüzündeki ifade ise hemen tekrar ümitsiz bir hal aldı.

Genç kız sofraya bir fincan daha koydu:

— «Topu topu iki fincanım var.» dedi. «Zaten Woolworth mağazalarında bunları çifter çifter satıyorlar. Tek tek satsalardı, bir tane alacaktım.»

Bunu söylerken, fincanı ters çevirdi ve hafifçe salladı. Fincanın içinden birkaç parça saman düştü. Genç kız :

— «Bu fincanı ilk defa olarak kullanıyorum,» dedi. «Şunu çalkalıyayım da.»

Sonra elinde fincanla, odanın bir köşesinde bulunan musluğa doğru yürüdü. Musluk duvarda içerlek bir yerde, bir rafın altında gizli idi. Genç kız fincanı yıkarken :

— «Sen kendi fincanına kahve doldur, beni bekleme,» dedi.

Delikanlının çaydanlığı alıp kendi fincanına kahve doldurduğunu işitti. Çaydanlık tekrar tok bir sesle yerine kondu. O kadar ağır konmuştu ki, kahve fincanı olduğu yerde hafifçe sallandı. Aynı anda iskemle hafif bir gıcırtı ile geriye doğru çekildi. Genç kız fincanı çalkaladıktan sonra âni bir hareketle geriye doğru döndü :

— «Ne oldu?» diye sordu. «Kahve çok sıcak mı idi? Ağzını mı yaktın? Yoksa kahveyi üstüne mi döktün?»

Bunu sorarken delikanlının sararmış olduğunu farketti. Delikanlı heyecandan tek kelime söyliyemedi. Sadece başını «Hayır» mânasında geriye doğru attı. Gözlerini hâlâ bir noktadan ayıramadığı belliydi. Eli hâlâ çaydanlığın üzerindeydi. Amma öbür eliyle, üzerinde «Glenn Falls» adresi yazılı bulunan zarfı işaret ediyordu. Derin bir şaşkınlık içindeydi. Genç kız masanın yanına geldi, hayretle :

— «Ne oldu? diye sordu.

Delikanlı gözlerini ona doğru kaldırdı, derin bir şaşkınlıkla:

— «Siz oradan birini mi tanıyorsunuz? diye sordu. «Iowa eyaletindeki Glenn Falls şelâlelerinde tanıdığınız mı var? Orada birine mektup mu yazıyordunuz?»

Genç kız gayet soğuk bir tavırla: «Evet, ne olacakmış?» diye sordu. «Sen okumak bilmez misin? Anneme yazıyordum.»

Bunu söylerken sesinde birden bir itimatsızlık ifadesi belirmişti. Kaşlarını çatarak: «Neden sordun? Bunda şaşacak ne var?»

Delikanlı yine başını salladı. Sonra ağır ağır yerinden kalktı. Odadan çıkacakmış gibi davrandı. Vazgeçti ve tekrar kendini iskemlenin üzerine bıraktı. Gözlerini genç kızdan ayırmıyordu:

— «Hay Allah! İnanılmıyacak bir şey bu.» diye tekrarlayıp duruyordu.

Bir an içinde terlemişti. Eliyle alnını silip duruyordu.

— «Orası benim memleketim! Cocukluğumdanberi orada oturdum. Buraya geleli ancak bir sene oldu...»

Buna sanki kendi de inanamıyor gibiydi. Sesi birden incelmişti. Devam etti:

— «Demek siz de oralısınız... Öyle mi? İkimiz burada karşılaşalım. Ne tuhaf bir tesadüf değil mi? Amerikada yüzlerce şehir, yüzlerce kasaba varken bizim burada karşılaşmamız ne kadar garip değil mi?»

Genç kız sükûnetle:

— «Evet, ben de oralıyım.» dedi.

Sonra delikanlının karşısına oturdu, sanki oturduğu yerden onun bütün hareketlerini daha iyi takip etmek istiyormuş gibi bir hali vardı. Delikanlı o sözleri söyler söylemez genç kızın içinde tekrar bir şüphe uyanmıştı. Sanki bir elektrik cereyanı bütün vücudunu bir anda elektriklemişti. Kabahat onda değildi. Hayat ona hiç kimseye asla inanmamayı öğretmişti. Hiçbir şart altında kimseye inanmak istemiyordu. Aldanmamanın, faka basmamanın yegâne çaresi bu idi.

Hem delikanlının uydurduğu bu hikâye ne idi sanki? O sözleri ne maksatla söylemişti acaba? Her halde o şehrin ismini zarfın üzerinde görmüştü. Ama kim olsa aynı şeyi yapabilirdi. Şimdi ne yapacaktı acaba? Niyeti neydi? Genç kızın hassas tarafına hitap ederek onu baştan çıkarmayı mı düşünüyordu?

Böyle bir niyeti varsa, yanılıyordu. Zira genç kız manevrasını derhal farketmişti. Genç kızın neler yapabileceğini her halde hiç aklından geçirmiyordu. Amma genç kız, o kadar saf değildi. Niyetini anlar anlamaz onu mat edecekti. Delikanlıyı süzerek:

— «Çok hoş! Demek sen de Glenn Falls'dansın.» dedi. «Peki hangi sokakta oturuyordunuz?»

Delikanlı âdeta otomatik bir şekilde cevap verdi.

— «Anderson sokağında. Çamlık sokağın hemen yanında. Meşe sokağına giderken, köşevi döndükten sonra sondaki ikinci evde.

Genç kız delikanlıya dikkatle bakıyordu. Fakat delikanlı bu cevabı verirken hiç şaşırmamıştı. Sanki ken-

di ismini söyler gibi tabiî bir tavırla hemen sokağın ismini söyleyivermişti. Genç kız sükûnetle :

— «Peki, hiç «Biju» sinemasına gittin mi? Hani adliye sarayının oradaki sinemaya?»

Bu sefer derin bir sessizlik oldu. Sonra delikanlı şaşkın bir tavırla :

— «Benim zamanımda «Biju» diye bir sinema yoktu. Yalnız iki sinema vardı. Biri «Dünya» sineması, öteki de «Scala» sineması.

Genç kız alçak sesle :

— «Biliyorum, orada «Bija» diye bir sinema yoktur.» dedi.

Eli hafifçe titremeğe başlamıştı. Delikanlı heyecanını farketmesin diye, ellerini masanın altına sakladı. Sonra daha çok emin olmak için :

— «Şu şeydeki sokağın ismi neydi? Hani demiryolu köprüsünün karşısındaki sokağın ismi ne idi?»

Ancak ömrünün yarısını Glenn Falls'da geçirmiş olan bir insan bu suale cevap verebilirdi.

Delikanlı sükûnetle :

— «Demiryolu köprüsünün karşısında sokak falan yok ki. Zaten o köprü berbat bir yere konmuştu. İki sokağın arasındadır. Çınar sokağı ile Simpson sokağının arasında... O köprüye gitmek için koruluktaki patikadan geçmek lâzım. Halk senelerdenberi bu yüzden belediyeden şikâyet edip durur. Amma bunu sen de benim kadar iyi bilirsin.»

Tabiî genç kız bunu gayet iyi biliyordu. Amma asıl mühim olan şey, onun bilmesi değil, delikanlının bunu bilmesi idi. Delikanlı birden:

— Hay Allah! Şu anda aynaya dönüp kendine bakarsan şaşırır kalırsın. Senin de yüzün sapsarı olmuş. Ben de biraz evvel öyle oldum.»

Demek doğruydu... Genç kız kendisini toparlamağa çalıştı. Nihayet ilk şaşkınlığı geçtikten sonra:

— «Biz nerede oturuyorduk, biliyor musun? Emmet sokağında. O sokağı biliyorsun değil mi? Anderson sokağından hemen sonradır. Hani henüz tamamen açılmıyan sokak, komşu imişiz de haberimiz yok... Belki de evleri-

mizin arka bahçeleri bitişiktir. Evlerimiz karşı karşıya değildi ama... İnanılacak şey değil...»

Genç kız bunu söyledikten sonra düşünceli bir tavırla:

— Nasıl oldu da seninle orada iken tanışmadık?» diye sordu.

Delikanlı aynı şaşkınlıkla :

— «Bilmem! Ben buraya geleli bir sene oldu.» dedi.

— «Bense beş senedir buradayım.»

— «Biz Anderson sokağına babam öldükten sonra taşındık. İki sene kadar oluyor. Babam hayatta iken Marbury'de bir çiftliğimiz vardı.»

— «Demek öyle. Öyle ise siz şehre taşındığınız vakit, ben oradan ayrılmıştım. Amma şimdi her halde bizimkiler senin annenle falan tanışmışlardır. O kadar yakın oturuyorlar ki.»

— «Tabiî tanışmışlardır. Buna eminim. Annem daima etrafta oturanlarla ahbap olur... Amma sen bana henüz ismini söylemedin. Halbuki ben sana ismimi söyledim.»

— «Sahi! Bak bunu unuttum. İsmim Bricky Coleman'dır. Asıl ismim Ruth'tür. Amma ailede herkes bana Bricky der. Çocukken buna fena halde sinirlenirdim. Amma şimdi bu ismi özlediğim oluyor. Bana bu ismi niçin verdiler biliyor musun?»

— «Biliyorum Saçlarınız tuğla renginde de ondan»

Delikanlı elini masanın üzerine, ileriye doğru uzattı. Avucunu yukarıya doğru çevirmişti. Biraz mütereddit bir hali vardı. Sanki genç kızdan en küçük bir soğukluk görür görmez, hemen elini geriye çekecekti. Ama genç kız da aynı çekingen tavırla elini uzattı. Birbirlerinin elini sıktılar. Her iki gencin de dudaklarında mahcup bir tebessüm belirmişti. Delikanlı:

— «Müşerref oldum!» dedi.

Genç kız da aynı çekingen tavırla :

— «Ben de çok memnun oldum.» dedi.

Böylece resmen tanıştıktan sonra tekrar aynı menfaatlere bağlı olmanın yarattığı samimiyet havasına kavuştular. Delikanlı :

— «Ben eminim ki ailelerimiz tanışıyor.» dedi. «Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?»

Genç kız düşünceli bir tavırla :

— Dur bakayım. Williams hiç de yabancı bir soyadı değil... Senin çilli bir kardeşin yok mu, Allahaşkına?»

— «Evet, var. İsmi Johnny'dir. Amma benden küçüktür. Daha çocuk sayılır. Henüz 16 yaşına bile girmedi.»

— «Tamam. Benim bir yeğenim var, ismi Millie'dir. On altı. on yedi yaşında bir kızdır. Johnny isminde çilli bir çocukla konuşuyormuş. Geçenlerde bana bir mektup yazdı, uzun uzadıya yeni sevgilisinden bahsetti, durdu. Soyadının Williams olduğunu, çillerinden başka hiçbir kusuru olmadığını, son derece meziyet sahibi olduğunu falan anlatıyordu.»

— «Yeğeninin bahsettiği delikanlı hokey oynuyor mu?»

Genç kız gülerek:

— Evet, Jefferson lisesinin hokey takımında oynuyor.»

— «Demek hakikaten Johnny! Ondan başkası olamaz.»

Gençlerin ikisi de derin bir şaşkınlık ve memnuniyet içinde idiler. Hâdiseler onları hayret içinde bırakmıştı. O kalabalık New York'da birbirlerine tesadüf etmeleri onları hayretler içinde bırakmıştı. Başlarını sallayıp duruyorlardı.

— «Dünya ne kadar da küçükmüş!»

— «Öyle!»

Şimdi genç kız delikanlıya bakıyordu. Sanki bir anda onu her bakımdan tanımak istiyordu. Yüzünü, halini, tavrını, âdeta ezberliyordu. Doğrusunu söylemek icap ederse, onu ilk defa olarak hakikaten görüyordu. Belki delikanlıda hiçbir fevkalâdelik yoktu. Belki bütün diğer delikanlılara benziyordu. Bir yaprak nasıl başka yapraklara benzerse, ihtimal o da diğer gençlere, diğer delikanlılara benziyordu. Hiçbir orijinalitesi yoktu. Belki onun gibi yüzlerce, binlerce genç vardı. Bu tip gençler hep insanda «komşu çocuğu» intibaını bırakırlardı. Evet, komşu çocuğu. Dünyada bütün genç kızların hayatında böyle

bir «komşu çocuğu» vardır. Bilhassa taşradaki küçük şehirlerde oturan genç kızların hayatında. Demek mukadderatın Bricky'ye nasip ettiği «komşu çocuğu» işte bu idi. Tâ nerelerden kalkmış ğelip onu bulmuştu. Eskidenberi onunla alâkadar olmalı idi. Belki de o küçük şehri terkedip New York'a gelmemiş olsaydı, belki de biraz beklemiş olsa idi, bu delikanlı onun sevgilisi, onun flörtü olacaktı.

Genç kız, dalgın bir tavırla eliyle iki üç defa masaya vurdu. Sonra içini çekerek:

— «Ben orada olmalıydım... Burası benim yerim değil... Şu anda evimizde olmalıydım. Annemi o kadar özledim ki!»

Genç kız, gözlerini kaldırdı, delikanlının ayağa kalkmış olduğunu ve yanında durduğunu gördü. Delikanlı ona el sürmemişti. Fakat genç kız, o anda saçlarını okşamak istediğini anladı. İhtimal delikanlı elini uzatmış, sonra cesaret edemeden geri çekmişti. İhtimal böyle bir hareketin nasıl yapılacağını bile bilmiyordu. Genç kız bütün bunları delikanlının o beceriksizce duruşundan anlamıştı.

Bricky tebessüm etti. Gözlerine ânide dolan göz yaşlarını kovmak için gözlerini kapadı. Delikanlıya o anda gözlerinin dolduğunu belli etmek istemiyordu. Boğuk bir sesle :

— «Bana bir sigara verir misin?» diye sordu. «İçimden ağlamak geldiği vakit, daima bir sigara içmek isterim. Bana ne oldu? Bilmiyorum. Senelerdenberi içimden öyle ağlamak gelmemiştir.»

Fakat delikanlı genç kızı işitmemiş gibi davrandı. Garip bir sezişle genç kıza sigara verdiği takdirde, onun hislerini susturmasına yine sert, haşin tavrını takınmasına yardım edeceğini anlamıştı. Buna fırsat vermek istemiyordu. Birden değişik bir sesle :

— «Neden memlekete dönmüyorsun?» diye sordu.

O anda, yine olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Amma belki de bu, Bricky'nin o anda kendisini çok daha genç hissettiğinden ileri geliyordu. Bu büyük şehir insanı ihtiyarlatıyordu. İnsan doğup büyüdüğü bir şehirde daima genç kalırdı. Doğup büyüdüğü şehri bir an için olsun hatırlamak bile insanı gençleştiriyordu.

Bricky, delikanlının sualine cevap vermek istemiyordu. Amma o ısrar etti. O zaman, genç kız delikanlının bir defa aklına koyduğu bir işi muhakkak yapan bir insan olduğunu anladı. Belki biraz inatçı idi. Delikanlı tekrar :

— «Söylesene, neden memlekete dönmüyorsun? Neden burasını bırakıp annenin yanına dönmüyorsun?»

Bricky mahzun bir tavırla :

— «Bunu denemedim mi zannediyorsun?» diye sordu. «Otobüslerin kalkış saatini bile ezbere biliyorum. İstersen otobüs saatlerini tersine bile sayabilirim. Kaç defa gidip sordum, biliyor musun? Hiçbir yere uğramadan giden bir tek otobüs var. O da sabahın altısında kalkıyor. Akşam otobüsüne de binmek mümkün amma, o zaman geceyi Chicago'da geçirmek lâzım. Bu, bir gece yok mu, bütün işi berbat ediyor. Chicago'da olsun, başka bir yerde olsun, bir gece kalmak bile cesaretimi kırmağa kâfi. Oradan tekrar dönüp geleceğimi biliyorum. Buna eminim. Neden olduğunu da sana izah edemem. Sadece hissediyorum ki, bir kere oraya gitsem bile, muhakkak geri dönerim.

«Bir defasında ne yaptım, biliyor musun? Bir otobüs şirketine gittim. Bavulumu falan da hazırlamıştım. Gişenin açılmasını bekledim. Sonra birden vazgeçtim. Son dakikada içime bir ürkeklik geldi. Biletimi iade ettim, paramı geri alıp yine buraya geldim.

— «Amma neden? Madem ki bu kadar istiyorsun, neden buradan çıkıp gitmiyorsun? Seni buraya bağlıyan nedir?»

— «Muvaffak olamadım da, ondan gidemiyorum. Bütün mesele bu. Başarıya ulaşmadım, anlıyor musun? Bizimkilere Broodway'de büyük bir revüde çalıştığımı yazmıştım. Buna inandılar tabiî. Halbuki ben bir dans salonunda çalışmaktan başka bir şey yapmıyordum. Her an patlamağa hazır bir balon gibiyim. Hayatım nedir sanki? Para mukabilinde beni kiralayıp bir pistin ortasında saatlerce fırıl fırıl döndürüyorlar...

«Şuradaki kâğıdı görüyor musun? Başında "Sevgili anneciğim" diye yazılı. İşte memlekete dönmeyişimin sebeplerinden biri de bu gibi kâğıtlardır. Aileme anlattı-

ğım yalanlardır. Şimdi artık memlekete dönmeğe cesaretim yok. Oradakilerin yüzüne nasıl bakacağım? Muvaffak olamadığımı nasıl itiraf edebilirim? Bunu yapmak için insanda çok cesaret olmalı. O cesaret bende yok.»

— «Amma onlar senin ailen. Akrabaların. Eminim senin her hareketini hoş görürler. Oraya dönersen, eminim sana yardım ederler. Mâneviyatını takviye ederler.»

— «Biliyorum. Anneme her şeyi itiraf edebilirim. Amma sen anlamıyorsun. Asıl düşündüğüm ahbaplarımız, komşularımız.. Annem senelerdenberi kim bilir benim hakkımda onlara neler anlatmıştır. Beni göklere çıkarmıştır. Mektuplarımı onlara okuduğunu biliyorum. Sen de bilirsin ya, taşradan ayrılan herkesin mektupları alâka ile dinlenir. Biliyorum, annem ve kız kardeşlerim benim tarafımı tutarlar. Başkalarına hiçbir şey söylemezler. Amma hakikati anlayınca, her halde müteessir olurlar.

Halbuki ben bunu istemiyorum. Memlekete döndüğüm vakit, onların benimle iftihar etmelerini istiyorum. Halbuki şimdi dönersem benimle iftihar etmezler, bana acırlar. Arada büyük bir fark var.»

Bricky, gözlerini delikanlıya doğru çevirdi ve başını salladı :

— «Amma bütün bunlar asıl sebep değil... Asıl sebep başka.»

— «Nedir o halde?»

— «Sana izah edemem. Benimle alay edersin. Ne demek istediğimi anlamazsın!»

— «Neden? Aynı şehirden değil miyiz. Ben de senin gibi memleketimi terk edip buraya gelmedim mi?»

— «Pek âlâ, madem ki ısrar ediyorsun, sana anlatayım. Asıl sebep bu şehir. Sen belki bu şehri haritada bir nokta olarak görürsün. Amma ben, onu şahsî düşmanım olarak görürüm. Haklı olduğumu da biliyorum. Bu şehir berbat bir yer. İnsanları öldüren, onları mahveden bir yer. Beni avucunun içine aldı, sımsıkı yakaladı. İşte asıl bu yüzden gidemiyorum.

— «Nasıl olur? Bu şehrin evleri seni tutup yakalamaz ya. Sen gitmek istersen, gidebilirsin. Taşların kolları yok ya.»

— «Sana "Sen anlamazsın" demedim mi? Taşların kolları olsun, olmasın. Şu evleri görüyorsun ya, onlar bile bu şehrin havasını zehirlemeğe kâfi... Sana bu hissimi anlatamıyacağım. Amma biliyorum ki, bu şehrin üzerinde dalgalanan sihirli bir hava var. Bu binalardan, bu evlerden etrafa âdeta bir büyü yayılıyor. Kötü, meş'um, uğursuz bir büyü... Bir insan buraya düştü mü, bu hava derisine, vücuduna nüfuz ediyor. İnsana âdeta yapışıyor. İnsan artık bu büyüden kurtulamıyor. İşte o zaman şehir insanı artık mağlûp etmiştir.

«Ondan sonra artık yapılacak başka bir şey kalmaz. Büyünün esiri geçinceye kadar bekleyeyim dersen, günün birinde bir de bakarsın ki, hiç istemediğin bir tip olmuşsun. O zaman, artık iş işten geçmiştir. O zaman artık ister memleketine git, ister başka bir yere... Nereye gidersen, daima bu şehrin sana vurduğu damgayı taşırsın.»

Bu sefer Quinn hiçbir şey söylemeden genç kıza baktı. Genç kız devam etti:

— «Bütün bunlar sana uydurma gibi geliyor değil mi? Biliyorum, bana inanmıyorsun. Amma haklı olduğumu da biliyorum. Sana bütün bu anlattıklarımı hissettim. Emin ol, bu şehrin bir beyni var. Bu şehir seni, beni, bizi daima göz hapsinde tutar. Bir kedi, bir fare ile nasıl oynarsa, bu şehir de bizimle öyle oynar. Bazan pençesini üzerimde hisseder gibi olmuşumdur. Farzet ki, bir nehirdesin ve sular seni daima dibe sürüklüyor. Akıntıyı görmezsin amma, muhakkak ki hissedersin. Ona karşı koyamazsın. Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun?»

Genç kız elini uzattı. Sanki Quinn'in itirazlarını bir el hareketiyle susturmak istiyordu.

— «Biliyorum!» diye devam etti. «Bizim gibi New York'a gelmiş ve muvaffak olmuş binlerce insan vardır. Amma bu benim fikirlerimin yanlış olduğunu ispat etmez. Bu şehir kötüdür. Hele insan zayıf, beceriksiz, yardıma, teselliye muhtaç olursa, o zaman şehir insana hakikî çehresini gösterir. İnsanın üzerine çullanır. Bu şehir haindir. Yere düştüğün vakit seni daha çok ezer. Amma üzerine çullanmak için düşmeni bekler. Belki başkalarına iyi gelmiştir bu şehir. Amma ben ondan nefret

ediyorum. Onu şahsî düşmanım olarak kabul ediyorum. Biliyorum ki, bu şehir benim gitmeme müsaade etmez. Onun için...»

Quinn bütün bunları duymamış, anlamamış gibi:

— «Peki amma, neden evine dönmüyorsun?» diye sordu. «Amma niçin?»

— «Çünkü ben bu şehirden kurtulacak kadar kuvvetli değilim. Anlattıklarımı anladığını zannediyordum... Gitmek üzere otobüs şirketine gittiğim gün, az kalsın ondan kurtulacaktım...»

Bricky, elini alnına götürdü, gözlerini tavana dikti. Amma tavanı görmüyordu. Dalgın bir tavırla:

— «Bu şehirden belki de yalnız olduğum için kurtulamadım.» dedi. «Kâfi derecede kuvvetli değildim. Belki de yanımda birisi olsa idi, dönüş yolunda benimle beraber bulunsaydı, kararımdan cayacağım sırada, beni kolumdan tutup sürükleseydi muvaffak olurdum.»

Delikanlının yüzü buruştu. Genç kız bunu derhal farketti. Delikanlı masanın üzerinde âdeta hayalî bir sınır çizdi. Sanki bir şeyi ikiye bölmek istiyordu. Belki de bunlardan biri mazi, biri hâldi. Genç kız delikanlının:

— «Keşke sana dün rastlasaydım.» diye fısıldadığını işitti. «Bugün sana rastlıyacak yerde dün rastlasa idim...»

Genç kız onun ne demek istediğini derhal anladı. Her halde delikanlı bir gün evvel yapılmıyacak bir şey yapmıştı. Şimdi de artık bu şehri terketmesine imkân yoktu.

Quinn :

— «Eh, artık gitmem lâzım. Epeyi kaldım...» diye mırıldandı.

Yatağa doğru yürüdü, şapkasını aldı. Bricky delikanlının karyoladaki yastığı hafifçe kaldırdığını gördü. Quinn öbür elini yeleğinin cebine attı. Sanki genç kıza belli etmeden cebinden bir şey almak istiyordu. Bricky, birden yüksek sesle :

— «Oraya koyduğunu geri al. Öyle şey istemiyorum,» dedi.

Sonra birden daha yumuşak bir sesle :

— Geriye dönmek için kâfi derecede param var. Altı aydır yol parasını arttırdım. Hepsini hesapladım. Hattâ yolda yiyeceğim hamburger'i bile..»

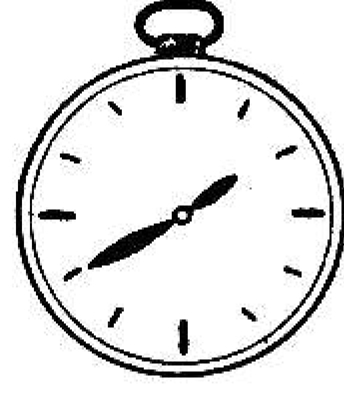
Quinn başına şapkasını geçirerek genç kıza yaklaştı. Fakat masanın yanında durmadı. Ne yapacağını şaşırmış, yolunu kaybetmiş gibi ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. Genç kızın yanından geçerken elini onun omuzuna koydu. Bu harekette bir veda ifadesi vardı. Sanki bununla her ikisinin de ne kadar çaresiz bir durumda olduklarını anladığını ifade etmek istiyordu. Aralarında birden doğmuş olan karşılıklı sempatiye rağmen, birbirlerine yardım edecek bir vaziyette olmadıklarını anlatmak istiyordu... İkisi de aynı çaresizlik içinde bulunuyorlardı.

Bricky, delikanlının elini kapının tokmağına koymasını bekledi. Sonra sükûnetle :

— «Seni arıyorlar değil mi?» diye sordu.

Delikanlı birden arkasına döndü. Sahte olmayan bir şaşkınlıkla, fakat yine de genç kızdan şüphe etmediğini gösteren bir samimiyetle :

— «Beni ancak yarın saat sekizden itibaren aramağa başlıyacaklar. En geç dokuzda!» dedi.

Delikanlı elini kapının tokmağından çekti. Bricky'ye yaklaştı. Bir tek kelime söylememişti. Ceketini çıkardı, tersine çevirdi, astarın alt kısmını eli ile yokladı, bir çengelli iğneyi açarak astarın sökülmüş olan kısmını açtı. Bu kısmı mahsus bir ustura yahut bir bıçakla sökmüştü. Parmaklarının ucuyla astarın altından bir şeyler çekti. Bunu gayet seri ve kat'î bir hareketle yapmıştı. Birdenbire masanın üzerine ortasına lâstik geçirilmiş bir deste para attı.

Destenin en üstünde bir elli dolarlık vardı. Delikanlı astarın öbür tarafında sökülmüş olan bir yer daha gösterdi. Oradan da bir deste para daha çıkardı. Onu da ilk destenin yanına, masanın üzerine attı. Bu seferki destenin üstünde bir yüz dolarlık vardı.

Astarın altından parayı çıkarmak epey bir vakit almıştı. Zira Quinn paranın ceketin üzerinde birtakım kabarıklıklar teşkil etmemesi için, desteleri muntazaman astarın alt kısmına yerleştirmişti. Bütün ceplerinde para vardı. Çorabının lâstiği altına bile para sıkıştırmıştı. Hepsini çıkardığı vakit masanın üzerinde altı deste para olmuştu. Bir de yedinci deste vardı, amma bu destenin üst tarafından biraz para eksilmişti.

Bricky'nin yüzünde kıl kıpırdamadı :

— «Burada ne kadar para var?» diye sordu.

— «Vallahi bilmiyorum, her halde iki bin dört yüz dolar vardır. Başlangıçta iki bin beş yüz dolar vardı.»

— «Bunları nereden aldın?»

— «Almamam gereken bir yerden.»

Birkaç dakika sustular. Nihayet delikanlı, genç kız ona hiçbir şey sormadığı halde, başından geçenleri anlatmağa başladı. Belki de aynı memleketten olduğu için ona içini dökmek ihtiyacını duymuştu.

— «Son zamanlara kadar bir yerde elektrikçi çırağı olarak çalışıyordum. Pek mühim bir iş değildi, amma karnımı doyuruyordu işte. Çeşit çeşit işler yapıyorduk. Radyo tamiratı, ütü tamiri, elektrik süpürgesi tamiri. priz takmak, zil takmak gibi işler. Biliyorsun ya, her evde bu çeşit işler vardır.

«Doğrusunu söylemek icabederse New York'a elektrikçi çırağı olmak için gelmemiştim. Amma ne yapayım ki ilk geldiğim haftalarda çok sıkıntı çektim. Parklarda bankların üzerinde uyuduğum oldu. onun için bu işi bulunca çok memnun oldum. Bundan bir ay kadar evvel işimi kaybettim. Evet, bana yol verdiler. Doktor bizim patrona artık fazla çalışmamasını söylemişti. Patrona kalp krizi gelmişti de ondan. Bunun üzerine bizim patron işi tatil etmeğe karar verdi. Bu işi devam ettirecek bir akrabası yoktu. Ben de akrabası değildim. Onun için dükkânı kapayıverdi.

«Bunun üzerine yine beş parasız kendimi sokakta buldum. Orada burada süründüm. Amma tekrar iş bulamadım. Daha doğrusu devamlı bir iş bulamadım. Ne kendi mesleğimde, ne de herhangi bir başka işte. Sadece orada burada ehemmiyetsiz birtakım işler buluyordum. Bulaşıkçılık, hamallık gibi... Zaman güç... Bunu her halde sen de biliyorsun. İlerisini hiç iyi görmüyordum. Günün birinde dilenci olacağımdan korkuyordum. İşte o sırada memlekete dönmeliydim. O zamanlar yol param vardı. Sonraları da annemden para istiyebilirdim. Her halde bu isteğimi yerine getirirdi. Amma her halde ben de biraz sana benziyorum. Burada muvaffak olamadığımı bir türlü kabul etmek istemiyordum. New York'a gelmek kararını bizzat vermiştim. Burada kimsenin yardımı olmadan muvaffak olmak istiyordum. Senin anlıyacağın, bizim ailede benim dediğim dedikti.»

Konuşurken odada bir aşağı, bir yukarı dolaşmağa başlamıştı. Ellerini ceplerine sokmuştu. Yüzünde bezgin

bir ifade vardı. Başını eğmiş, gözlerini ayakkabılarının ucuna dikmişti.

Genç kız iskemlenin üzerine yan oturmuş, hareketsiz, dikkatle delikanlıyı dinliyordu. Kollarını sımsıkı kavuşturmuştu. Delikanlı devam etti.

— «Şimdi sana çok eski bir hikâyeden bahsetmem lâzım. Bu iş geçen kış olmuştu. İşimi kaybetmeden birkaç ay evvel, bir evde iş almıştık. patronum muhitinde senelerdenberi isim yapmıştı. Herkes onu gayet iyi bir insan ve iyi bir işçi olarak tanıyordu. Onu herhangi bir iş için evlerine çağıran insanlar o kadar çoktu ki, beraberce şehrin en zengin evlerine bile gidiyorduk.

«İşte böyle. Şimdi sana o meseleyi anlatayım. Yapacağımız iş yetmiş ikinci caddede şahane bir evdeydi. Ev sahibi kışın da evinde güneş banyosu yapabilmek için bir ültraviyole lâmbası almıştı. Florida'ya kadar gidip orada zaman kaybetmek istemiyordu. İşte bu lâmba için banyo odasına bir priz yapmamız icabediyordu. Adamın adı Stephen Graves'ti. Sen bu ismi bir yerde işittin mi hiç?»

Genç kız «Hayır» mânasında başını salladı. Delikanlı devam etti:

— «Ben de işitmemiştim. Hâlâ da adamın hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bizim patronun anlattığına göre, dergilerdeki dedikodu sütunlarında hep bu adamdan bahsedilir, dururmuş. Adam çok eski ve tanınmış bir aileye mensupmuş. Bizim patron öyle dedikodu dergileri, yüksek sosyete haberleri okuyan bir insan değildi. Amma birçok şeyler bilirdi. İş gayet kolaydı, yine de üç gün çalıştık. Çünkü evdekileri rahatsız etmemek maksadiyle günde ancak birer saat çalışıyorduk. Kimse yokken..

«Prizi takmak için banyonun duvarında yumruk kadar bir delik açmamız icabediyordu. Böylece bizim prizin telleri duvarın içinden geçen ve yandaki eve de cereyan veren tellerle birleşecekti. Çalıştığımız bina eski bir yapı idi. Duvarları gayet kalındı... Ömrümde bu kadar kalın duvar görmedim. Bir gün tek başıma çalışıyordum. Patron bir şey almak için dükkâna gitmişti. Duvarı delmeğe devam ederken birden duvarın içinde tahta bulunduğunu farkettim. Onu delmemek için duvarın yan tarafını oy-

mağa devam ettim. Ondan sonra iş gayet kolay oldu.

«Ertesi günü yine çalışırken yandaki odada bir gürültü duydum, orası kütüphane gibi bir yerdi. İçerde olup bitenleri görmek için başımı uzattım, açtım aralıktan sesin geldiği tarafa baktım. Karşı duvarda bir ayna gördüm. Benim çalıştığım duvarın önünde, hemen hemen benim hizamda bir adam duruyordu. Oyduğum duvarda tahta bir panoyu açmıştı. Zaten o odanın bütün duvarları yarıya kadar pano ile kaplıydı. Adam duvarda ankastre edilmiş bir kasanın düğmesini çevirdi. Kasanın kapısı açıldı. adam bir çekmece çekti, içinden para aldı ve çekmeceyi tekrar yerine koydu.

«Ben sadece olup bitenlere seyirci kaldım. o kadar. Sonra tekrar çalışmağa başladım. Zaten orada olup bitenler beni alâkadar etmiyordu. Ben sadece gürültünün nereden geldiğini merak etmiştim. Biraz sonra, bir gün evvel duvarı delerken tahtaya rastladığımı hatırladım. O tahta her halde kasanın etrafındaki tahta kılıftı. Bu düşünce zihnimden şöyle bir geçti. Vallahi aklımdan bir fenalık geçmedi. Belki inanmazsın amma... İnanmanı da beklemiyorum.»

Genç kız sükûnetle:

— «Ben de sana ilk anda inanmamıştım, hani benimle aynı memleketten olduğunu söylediğin vakit... Amma o doğruydu. O zaman doğru söylediğine göre, şimdi niye yalan söyliyeceksin?»

— «Şimdi sana daha da inanamıyacağın bir şey söyliyeceğim. Ben bile her şeyin nasıl olup bittiğini pek anlıyamıyorum. Bildiğim bir şey varsa, o da her şeyin dediğim şekilde cereyan ettiğidir. Benim bunda hiçbir rolüm olmadı. Apartmanın holünde kapının yanında küçük bir masa vardı. Her gelişimde âletleri koyduğum çantayı o masanın üzerinde bırakıyordum. Lüzumsuz âletler o çantanın içinde idi. Biz öyle çalışırdık. Yanımıza birçok âletler alır, yapılacak işin ne olduğunu anlar, sonra lâzım olan âletleri alır, gerisini de çantanın içinde bırakırdık.

«O gün, işimi bitirip de dükkâna döndükten sonra, çantayı boşalttım. O zaman âletlerin arasında, her halde yanlışlıkla benim çantaya girmiş bir şey gördüm. Belki de

bunu dalgınlıkla âletleri alırken ben almıştım. Amma belki de hizmetçi koymuştu. Hizmetçi aptalın biriydi. Belki temizlik yaparken onu bana ait bir şey zannetmiş, çantanın içine atıvermişti. Bildiğim bir şey varsa, o da şudur: Ben onu bilerek almış değilim. Yemin ederim! Onu ancak dükkâna döndükten sonra âletlerin arasında farkettim. Amma bugün hâlâ onun nasıl olup da benim eşyalarımın arasına girdiğini bilmiyorum.»

— «Peki o bahsettiğin şey ne idi?»

— «Giriş kapısının anahtarı idi. Daha doğrusu giriş kapısının anahtarlarından biriydi.»

Bricky delikanlıya dikkatle uzun uzun baktı. Delikanlı tekrar etti.

— «Vallahi anahtarın nasıl olup da çantama girdiğini bilmiyorum. Onu oraya ben koymadım.»

Kollarını iki yana açtı, sonra çaresiz bir tavırla indirdi.

— «Biliyorum, bunu kime anlatsam, bana inanmaz.»

— «Bundan bir saat evvel, bana bunları anlatmış olsaydın, ben de inanmazdım. Amma şimdi, ne söyliyeceğimi bilemiyorum... Haydi devam et, sonra ne oldu?»

— «Anlatılacak fazla bir şey yok. Ondan sonra olup bitenleri her halde tahmin edersin. O sırada anahtarı patrona teslim etmem gerekirdi. Bunu da yapacaktım. Amma ona anahtarı vereceğim sırada, patronun gitmiş olduğunu farkettim. Evine gitmeden evvel bana dükkânı kapatmamı söylemişti. Anahtarı evine götürüp ona verebilirdim. Amma vakit geçti. Yorgunluktan bitkin bir haldeydim. Üstelik açtım. Onun için anahtarı ertesi günü teslim etmeğe karar verdim. Amma ertesi günü de bunu yapamadım. O gün sabahın sekizinden geceye kadar çalıştım. Bir dakika olsun serbest kalamadım. Daha ertesi günü ise anahtarı unuttum gitti.

«Sonra sana daha evvel söylediğim gibi, işimden oldum. Bütün param iki gün içinde bitti. Velhasıl neticede benim âletlerimden bir yahut ikisini rehin etmek üzere çantamı gözden geçirdim. Zaten az çok para eden her şeyi rehin etmiştim. Geriye pek bir şey kalmamıştı. İşte

çantamı karıştırırken gözüm o anahtara takıldı. O zaman o anahtarın nereye ait olduğunu derhal hatırladım.

«Anahtarı cebime koydum. Kendime çeki düzen verdim, o eve gittim. O sırada zihnimde yalnız bir tek düşünce vardı. O evde belki bir iş bulabilirdim. Küçük bir iş de olsa, hiç olmazsa elime biraz para geçerdi. Kapıyı çaldım. Kimse açmadı. Tekrar çaldım, yine kimse cevap vermedi.

«Vakit öğleden sonra idi. Gittim biraz gezdim. Amma evden pek uzaklaşmadım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bir ara başka bir binadan bir adam çıktı. Satıcı mı idi, ne idi? Benim o eve baktığımı gördü. Her halde kapının açılmasını beklediğimi anladı. Çünkü bana hicbir şey sormadan o evde kimse olmadığını, herkesin sayfiyedeki eve gitmiş olduğunu ve yazı daima orada geçirdiklerini anlattı. O zaman nasıl olup da, alt kalttaki pencerelere hırsızlara karşı tahta çakmadıklarını sordum. Adam o aileden birinin birkaç gün için evde kaldığını ve bazı işleri tamamlamakla meşgul olduğunu söyledi. Bunun üzerine ona o şahsı evde saat kaçta bulabileceğimi sordum. Adam bunu pek bilmiyordu. Amına gece gelmemi ve her halde o zaman evde onu bulabileceğimi söyledi.

«O zaman eve döndüm. Geceyi beklemeğe başladım. O uğursuz fikir o zaman aklıma geldi. Tabiî neyi kastettiğimi anlamışsındır.»

— «Evet, tahmin ettim.»

— «Zihnimde bu fikri âdeta evirip çevirdim. Böyle şeyler düşünmek daima fenadır. Kötü düşünceler daima kötü otlar gibidir, hemen ürerler. İnsanın aklına böyle bir şey girmeye görsün. Sonra üstelik beş parasızdım. O gün yiyecek param bile yoktu. Odamın kirasını verebilmek için denemediğim çare kalmamıştı. Kirayı ancak iki hafta bekletebilirdim. İki haftadan sonra beni kapı dışarı edebilirlerdi. O günü korku ile bekliyordum.

«O gün akşama kadar yatağımın kenarında oturdum. Elimde anahtarla türlü şeyler kurdum. Kötü fikirler hemen hemen her yerden filiz veriyorlardı. O akşam saat yediye doğru tekrar eve doğru gittim.»

Delikanlı mahzun bir tavırla gülümsedi:

— «Şimdi artık kendimi temize çıkarmak için, ⁻ na hiçbir şey söyliyemem. Hareketimi istediğin kadar tenkit edebilirsin. Amma sana her şeyi olduğu gibi anlatacağım.

«Sokağın köşesinde durup baktım. Alt katlarda ışık vardı. Tam zamanında gelmiştim. Anahtarı iade etmek niyetiyle gelmiş olsaydım, en müsait zaman bu idi. Zira adam, her kim ise içerdeydi. Kapının önünde bir taksi vardı. Bir an sonra, elektrik söndü ve evden bir erkekle bir kadın çıkıp taksiye bindiler. Onlar taksiye bininceye kadar yetişip anahtarı teslim edebilirdim. Zira hiç acele etmediler. Koşup seslenebilirdim. Her halde sesimi işitince dururlardı.

«Fakat ayaklarım sanki yere kök salmıştı, olduğum yere âdeta çivilenmiştim. Hiç ses çıkarmadan taksiye binmelerini seyrettim ve gitmelerini bekledim. Kadının mı, yoksa erkeğin mi bu evde oturduğunu pek bilmiyordum. Amma o gece geç vakit dönecekleri belli idi. Kadının üzerinde tuvalet, erkeğin üzerinde de smokin vardı.

«Taksiye binip gittiler. Ben de gittim, evden uzaklaştım. Civardaki evlerin etrafında dolaştım. Elimi cebime sokmuştum. Anahtarı parmaklarımın arasında evirip çeviriyordum. Bana musallat olan fikirle mücadele edip duruyordum. Tekrar evin önünden geçtim. Doğrusunu söylüyorum, nefsimle çok mücadele ettim. Amma açtım. Açken böyle mücadeleler daha zor olur.

«Yanıma bütün âletlerimi almamıştım. Cebimde sadece iki üç hafif âlet vardı. Amma tasarladığım işi bu âletlerle kolayca yapabilirdim. Kendimi mazur göstermek için hiçbir şey söyliyemem. Bu âletler cebime kendiliklerinden girmemişlerdi ya. Onları mahsus yanıma almıştım.

«Bir ara, anahtarı bir çöp kutusuna atmağı bile düşündüm. Böylece beni tahrik eden düşünceden belki kurtulabilirdim. Amma anahtarı çöpe atmam bile yaramadı. Onu attıktan sonra derhal geri dönüp onu çöp kutusundan tekrar aldım. O andan itibaren artık hiç tereddüt etmedim. Doğru kapıya gittim. Artık mağlûp olmuştum. Doğrusunu söylemek icap ederse, bu mağlûbiyet de bana zevkli görünmüştü... Bunu itiraf etmeliyim.»

Delikanlı bunu söylerken neşesiz bir tavırla güldü.
— «Geriye kalanı sana nasıl anlatayım? Kroki çizmeğe bile lüzum yok. Lâf olsun diye kapıyı son bir defa tekrar çaldım. İçeride kimsenin olmadığını biliyordum. Anahtarı kapıya sokar sokmaz kilit açılıverdi.. Budalalar! Anahtarın kayıp olduğunu bildikleri halde, kilidi değiştirmemişlerdi. Belki de anahtarın kaybolduğunu da farketmemişlerdi, kimbilir?

«Yolumu aydınlatmak için, elektrik yakmağa lüzum yoktu. Doğru merdivene gittim. Patronumla beraber buraya kaç defa aynı şekilde gelmiştim! Hemen çalışma oda'sı mı, kütüphane mi, her ne ise o odaya girdim. Oda birinci katta idi. Oradan geçip banyoya girdim ve ışığı yaktım. Korkacak bir şey yoktu. Banyonun dışarıya bakan bir penceresi mevcut değildi. Kasayı arkadan zorladım. Duvarda vaktiyle açtığım deliği tekrar açtım. Fakat bu sefer tahtayı da deldim. Aynı zamanda bu sefer açmış olduğum deliği genişlettim. O kadar ki, kasanın etrafındaki panoyu sökebildim.

«Hayatımda bu derece çürük bir kasa görmedim. Kasanın sadece kapısı ve ön tarafı çelikti. Gerisi tahta idi. Her halde ankastre olduğu için bunda mahzur görülmemişti. Kasayı açmak için arkadaki panoyu koparmam kâfi geldi. Elimi uzattım, kasanın çekmecelerini geriye doğru çektim.

«Kasanın içi çeşit çeşit evrakla dolu idi. Amma ben sadece para ile meşgul oldum. İçinde ne kadar para varsa hepsini aldım. Mücevherlere, aile hâtıralarına, senetlere ve tahvillere dokunmadım. Sonra çekmeceleri yerine koydum, her tarafı temizledim. Yerdeki alçı ve çimento parçalarını alıp attım. Duvarda açmış olduğum deliği gözden saklamak için duşun perdesini hafifçe yana çektim. O adam... Öyle zannediyorum ki o evde oturan erkektir... Banyoya girdiği anda belki pek bir şey farketmiyecek. Amma yarın sabah banyo yaparsa, muhakkak her şeyi görecek.

«İşte hepsi böyle oldu. İşimi bitirdikten sonra, ışığı kapadım, aşağı indim. Kapıya doğru yürüdüm. Bir müddet içerden sokağı gözetledim. Evden çıktığımı kimse gör-

memeliydi. Nihayet sokağa çıktım, kapıyı kapadım ve süratle oradan uzaklaştım.

«Amma yaptığım bu işin cezasını hemen çekmeğe başladım. Hem de nasıl çektim. Allah bilir! Daha bir kuruşunu bile sarfetmeden, daha evden yüz metre bile uzaklaşmadan yaptığımı misli ile ödemeğe başladım. O zamana kadar sokaklar benimdi. Zaten sahip olduğum tek şey de o idi. Amma hiç olmazsa sokakta «efendi» olduğumu biliyordum. Açtım, cebimde para yoktu, işsizdim, fakat o zamana kadar rastladığım herkesin yüzüne serbestçe bakabilirdim. İstediğim yere gidebilirdim. Sokaklar tam mânasiyle benimdi.

«Halbuki şimdi her şey birden değişmiş, sokaklar başkalarına ait olmuştu. Artık sokaklarda dolaşmak benim için tehlikeli idi. Sokakta rastladığım insanlar bana biraz dikkatli bakacak olsalar, hemen korkuya kapılıyordum. Arkamdan biri gelecek olsa, hemen omuzumda bir rahatsızlık hissediyordum. Sanki biri arkamdan yaklaşacak, elini omuzuma koyacaktı.

«Fakat en kötüsü, çaldığım bu parayı ne yapacağımı bilemememdi. Yarım saat kadar evvel, bana elime para geçse ne yapacağımı sorsalardı, yüzlerce şey söyleyebilirdim. O kadar çok şeye ihtiyacım vardı ki, bunlardan bazılarını elde etmek için, belki sağ kolumu bile verirdim. Amma şimdi o ihtiyaçlarımın bir tanesini olsun hatırlıyamıyorum.

«Aç olduğumu zannediyordum. Hakikaten de bir haftadır doğru dürüst bir şey yememiştim. Halbuki artık açlık bile hissetmiyordum. Gayet lüks bir lokantaya girdim. Hakikaten, hayatımda görmediğim derecede lüks bir yerdi. Listede ne kadar yemek varsa, hayatta bir gün yiyeceğimi tahayyül ettiğim ne kadar yemek varsa, hepsini ısmarladım.

«Ismarlamak fevkalâde zevkli bir şeydi. Amma yemekler gelmeye başlayınca, işin zevki kalmadı. Boğazımda bir şey düğümlenip kalmıştı sanki. Sofraya bir yemek koydukları vakit, elimde olmıyarak: «Oğlum bu yediğin istikbalindir. İstikbalde hapislerde geçireceğin senelerdir.» diye düşünüyordum. Her seferinde aynı şey olu-

yordu. Yemekler boğazımda kalıyordu.

«Nihayet bu his öyle bir dereceye geldi 'ki, artık tahammül edemez oldum. Cebimden beş dolar çıkardım. Masanın üzerine bıraktım, üzerini de almadan çıkıp gittim. Dışarıya çıkar çıkmaz, zihnimden türlü düşünceler geçmeğe başladı. Başka bir şey düşünmek için kendimi ne kadar zorlayacak olsam, içimde bir ses: «Cebinde yirmi beş sent olduğu vakit keyifle kahve içebilir, taze ekmek yiyebiliyordun. Amma o para senin hak ettiğin bir paraydı.» deyip duruyordu.

«Bilmiyorum amma, galiba bir insan daha doğarken namuslu yahut namuzsuz doğuyor. Istırap çekmeden bir halden ötekine geçmeğe imkân yok. Daha doğrusu bir insan, böyle âniden değişemiyor. Böyle bir değişiklik için seneler lâzım. Senelerce o işlere alışmak lâzım.

«Bir defa daha kendimi sokakta buldum. Etrafımda ayak sesleri işittikçe her an irkiliyordum. İşte o sırada sizin dans salonundan çıkan bir müzik sesini duydum. Sokakta bir müddettir peşimden gelen bir adam vardı. Halini hiç beğenmemiştim. Onun bana bakmadığı bir sırada karşı kaldırıma geçtim, sizin salona girdim. Burası vakit geçirmek için, sokakta kalmaktan korkan bir insan için ideal bir yerdi. Sığınak gibi bir şeydi. Bir yığın bilet aldım. Bunlarla epeyi vakit geçirebilirdim. Daha doğrusu öyle zannediyordum. Etrafı gözden geçirdim. İlk gözüme çarpan kız... sen oldun.»

Genç kız, dalgın bir tavırla elini masanın üzerinden kaldırarak:

— «Evet, bendim!»

Bir müddet hiç konuşmadılar. Delikanlı o kadar uzun müddet konuşmuştu ki, sessizlik olunca, birden âdeta kendilerini unuttular. Sessizlik uzun zamandır devam ediyormuş gibi bir his duydular. Halbuki bu sükût ancak iki dakika devam etti.

Nihayet genç kız gözlerini delikanlıya doğru kaldırarak :

— «Şimdi ne yapacaksın?» diye sordu.

— «Ne yapabilirim? Bekliyeceğim... O kadar. İpucunu takip ederek gelip beni bulmalarını bekliyeceğim.

Ne olursa olsun, daima onlar kazançlı çıkar. Adam, her halde saat dokuza yahut ona doğru vaziyeti farkedecektir. Belki de karşı binadan çıkan adam, o gün öğleden sonra kapının önünde beni gördüğünü hatırlar. Patronumu bulurlar. Patron kim olduğumu söyler, hattâ adresimi verir. Her halde çok sürmez. Bir defa kim olduğumu öğrendikten sonra, artık beni ellerine geçirmeleri kolay olur. Amma yarın, öbür gün, veyahut haftanın sonunda ele geçireceklermiş, ne farkeder? Onlar daima kazançlı çıkar. Hiçbir vakit faka basmazlar.»

Delikanlı bunu söylerken omuzlarını silkti.

— «Artık şehirden çıkmanın da faydası yok, başka bir şehire gitmek bile faydasız. Artık bu gibi şeyler sökmüyor. Daha doğrusu benim gibi acemi çaylaklar için sökmez. Hem ne diye kaçayım? Beni nasıl olsa yakalıyacaklar. Amma burada yakalamışlar, yahut başka bir yerde... Ne fark eder?. Onların kolu uzundur. Kaçmanın hiçbir faydası yok. Onun için artık oturup beklemekten başka çare kalmadı.»

Delikanlı sustu, acı acı gülümsiyerek yere baktı. Bu tebessümde bir mahcubiyet, bir mağlûbiyet ifadesi vardı. Sanki bu haliyle kendi kendine nasıl olup da bu hale düştüğünü, bütün bunların nasıl başladığını soruyor gibi idi. Fakat bu suale tatmin edici bir cevap bulamıyordu. Delikanlının halinde öyle bir zavallılık, öyle bir çaresizlik vardı ki, genç kıza dokundu. Delikanlı sanki bir türlü harekete geçemiyordu. Tevekkülle başına gelen felâketi kabul ediyor, neticesine de razı oluyordu.

Genç kız «Bu çocuk, benim için komşunun çocuğu gibi bir şey oldu.» diye düşündü. Bu düşünce kalbini heyecanla doldurdu. «Evet ona karşı komşum kadar bir yakınlık duyuyorum. Bir serseriye, bir hayduda benzemiyor. Bizim memlekette olsa idik, her halde her sabah onunla selâmlaşır, kapının önünde onunla sohbet ederdik. Belki de bazan beni görünce bisikletini durdurur, beyaz dişlerini meydana çıkaran bir tebessümle yanıma gelir, benimle konuşurdu. Her halde bu şehre benim gibi birçok büyük işler başarmak için geldi... Amma bu şehir onu da, beni de mahvetti...»

Her halde bir sabah, bu çocuk da istasyonda yahut otobüs durağında annesine veya kız kardeşine veda etmişti. Belki de onlardan ayrılmadan evvel, ağlamak ihtiyacını duymuştu. Amma tabiî bunu onlara belli etmemişti. Genç kız bütün bunları gayet iyi biliyordu; zira onun da başından aynı şeyler geçmişti. Her halde ailesine veda ederken duyduğu hüzün kısa bir an içinde yok olmuştu. Zira o zamanlar parlak istikbalini düşünüyordu. Büyük bir şehre gidiyordu. Orada her şeye sahip olacaktı! Her halde yola koyulduktan bir saat kadar sonra, istikbale ait her şeyi tasarlamıştı. Belki meşhur olacağını, zengin olacağını, mesut olacağını düşünmüştü. Bütün bunlar ihtimal zihninde birer tatlı hayal olarak canlanmıştı. Genç kız, bunu da biliyordu. İhtimal o sırada ailesi delikanlıya hayran hayran bakmış, büyük şehre gitmek gibi bir cesaret gösterdiği için onunla iftihar etmişlerdi. Ona inanmakta haklıydılar. Asıl o delikanlıya inanmıyan, onu takdir etmiyenler haksızdı. Her halde ihtiyar annesi çocuktan mektuplar aldıkça onları gidip komşularına okuyor, bahçeden bahçeye oğlunun büyük şehirdeki başarılarını övüyordu. Genç kızın kendi ailesi de öyle yapmıyor muydu?

Bütün bu düşünceler zihninden geçerken, genç kız, içinden yükselen bir ses duyar gibi oldu. Bu ses «Şimdi bu çocuğun haline bak, neden muvaffak olamadığını kestiremezsin. Yalnız bir şeyi kat'î olarak söyleyebilirsin. Bu çocuk böyle bir felâkete düşmeğe lâyık değildi. Sokakta oradan oraya kovalanan bir gölge haline gelmemeliydi. Her an omuzuna bir polis elinin konmasından korkmamalıydı» Çocuğa dikkatle bakıp, «Bu tip çocuklar ne kadar samimîdir. Tebessümüne bak, ne kadar candan ve ne kadar şefkate muhtaç bir ifade taşıyor.» diyordu.

Genç kız başını kaldırdı, iskemlesini tutup biraz ileriye doğru çekti ve delikanlıya dikkatle, uzun uzun baktı.

Nihayet söyliyeceği kelimeleri ağır ağır telâffuz ederek, sükûnetle :

— «Sana bir şey söylemek istiyorum.» dedi. «Sana bir teklif yapacağım. Beraberce memlekete dönsek, ne dersin? İkinci bir defa hayata sıfırdan başlıyamaz mıyız?

Talihimizi ikinci bir defa deneyemez miyiz? Saat altıda kalkan otobüse beraberce binsek olmaz mı? Biliyorsun, bu otobüse hiçbir zaman tek başıma binememişimdir. Belki de bu sefer başka türlü olur.»

Delikanlı cevap vermedi. Bunun üzerine genç kız, sözlerine biraz daha kuvvet vermek istiyormuş gibi öne doğru eğildi :

— «Artık bizim için başka yapılacak bir şey yok, anlıyor musun?» dedi. «Ya şimdi karar veririz yahut hiçbir zaman... Bu şehrin bizi ne hale getirdiğini bizi nasıl mahvettiğini hâlâ anlamıyor musun? Burada kalırsak bir sene, hattâ altı ay sonra başımıza neler geleceğini hiç düşünmedin mi? O zaman belki artık çok geç olacak. Artık kendimizi kurtarmaya belki o zaman imkân bulamıyacağız. İki harabe haline gelmiş olacağız. İsimlerimiz değişmiyecek, amma bu isimleri taşıyan benliklerimiz tamamen değişmiş olacak...»

Delikanlının gözü masanın üzerinde duran kâğıt paralara ilişti. Sonra tekrar genç kıza baktı.

— «Benim için artık çok geç!» dedi. «Belki birkaç saat evvel olsaydı, hakikaten söylediğini yapabilirdik. Amma bu birkaç saat, benim bütün hayatımı alt üst etti. Ah! Keşke sana dün rastlasaydım! Allahım! Niçin sana dün rastlamadım? Neden seni o işi yapmadan evvel tanımadım? Şimdi artık çok geç! İş işten geçti.

«Seninle gitsem bile, beni ilk otobüs durağında indirirler. Birkaç saat içinde kim olduğumu, nereden geldiğimi ve nereye gittiğimi öğreneceklerine eminim. Beni bu şehirde bulamayınca, orada ararlar. Seninle beraber gidersem, seni de bu belâya karıştırmaktan başka bir iş yapmış olmam. Sonra ailemi düşünüyorum da, böyle bir şey yaparsam evvelâ onlar ilk darbeyi yerler. Halbuki ben senelerdir, onlara en ufak bir üzüntü vermek istemedim. Benim gözlerinin önünde yakalandığımı gördükleri anda, ne hale geleceklerini düşünüyorum da...»

Delikanlı bunu söylerken ümitsiz bir tavırla başını salladı. Sonra :

— «Sen git,» dedi. «Çünkü senin vaziyetin benimkinin aynı değil. Sen daha henüz her şeyi kaybetmedin.

Bu gece tek başına gitmelisin. Hem de bu gece. Sana hak veriyorum. Bu şehir baştan başa bozuk. Tekrar aynı çamura saplanmadan evvel gitmelisin, istersen seni otobüse kadar götürürüm. Gittiğine emin olmak için otobüs kalkıncaya kadar beklerim.»

— «Tek başıma gidemem. Bunu sana daha evvel de söyledim, değil mi? Bu işi tek başıma yapamam. Bu şehir beni sanki pençesine almış. Tek başıma gidersem, ilk otobüs durağında ineceğimi ve tekrar buraya döneceğimi biliyorum. Yanımda sen olmazsan, bu işi tek başıma başaramam. Senin de bensiz yahut benim gibi sana destek olan bir arkadaş bulmadan, kendini kurtarabileceğine inanmıyorum. Bir şey yapabilirsek ancak beraber yapabiliriz. Sen benim son kozumsun. Nasıl ki, ben de senin son kozunum. Talihin bize gösterdiği bu son fırsatı ihmal etmiyelim. Bunu kabul etmezsek, yaşama şansı olduğu halde ölüme razı olan insanlar gibi oluruz.

Delikanlı üzüntü ile kaşlarını çatmıştı. Genç kızın bu sözleri karşısında ümitsiz bir tavırla :

— «Dediklerini yaparsam, daha bizim şehre varmadan beni otobüsten inişte kıstırırlar.» dedi. «Bunu gayet iyi biliyorum. Belki otobüsten inmeme bile fırsat vermezler.»

— «Amma çalınmış olan şey, yerine konmuş olursa, hiç kimse hırsızlığın farkına varmazsa, seni yine yakalıyacaklarını zannediyor musun?»

— «Çalınmamış olursa... Öyle mi? Masanın üzerindekilere bir baksana.»

— «Görüyorum, amma daha bu işi tamir edebiliriz. Sana bir teklifim var, bunları almadan gidelim. Bu paraları yanımızda alıp gidersek, hayata yeniden başlamış olmayız. Şehrin bütün kötülüğünü oraya da götürmüş oluruz.»

— «Ne demek istiyorsun? Yani bunları, geri...»

Delikanlı sözünü bitirememişti. Yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. Asla başaramıyacağı bir şeyden, korkunç bir şeyden bahsediliyordu sanki. Genç kız devam etti.

— «Sen bana "adam evinde tek başına" demedin mi?» diye sordu. «Sırtında smokinle çıktığını görmedin

mi? Öyle ise geç dönecek demektir. Bana bütün bunları anlatırken ancak yarın sabah işin farkına varabileceğini söylemiştin. Evin anahtarı sende değil mi?»

Genç kız bütün bu kelimeleri sanki nefes almadan bir çırpıda söylemişti. Delikanlı ceplerini karıştırmağa başladı. Evvelâ bir cebini aradı, sonra öbür cebine baktı. Genç kızın son sözleri onu birden harekete geçirmişti.

— «Hay Allah! Düşürdüm mü acaba? Onu atmadığımı gayet iyi biliyorum. Belki de kapının üzerine bıraktım.» diye söyleniyordu.

Daha serbestçe hareket edebilmek için ayağa kalkmıştı, nihayet ferahlıyarak içini çekti :

— «Buldum, buldum!» dedi.

İki genç bir an için kalplerinde doğan yeni ümidin tesiri ile birden sustular. Nihayet delikanlı :

— «Ne tuhaf değil mi? Anahtarı atmamışım. Sanki sana rastlıyacağımı... Bütün bunların olacağını hissetmiştim.

— «Evet, hakikaten garip.»

Bricky bir şey söylemek istiyordu amma, bunu nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. Delikanlı anahtarı cebine koydu. Bunun üzerine genç kız da ayağa kalktı.

— «Şimdi oraya gidip adam evine dönmeden bunları yerine koyacaksın. Bir girip çıkacaksın, o kadar! Artık ondan sonra «duvarı deldin» diye her halde kimse seni tevkif etmeğe kalkmaz. Apartmandan hiçbir şey çalınmadığını görürlerse, her halde o deliğe ehemmiyet bile vermezler.»

Quinn heyecan içinde paraları masanın üzerinden topluyordu. Onları üst üste koyup bir deste haline getirdi ve tekrar Bricky'ye uzattı. O anda aynı düşünce, ikisinin oldukları yerde âdeta dona kalmış gibi duraklamalarına sebep oldu. Sonra genç kız:

— «Sen ne kadar para sarfettin?» diye fısıldadı. «Bu paradan ne kadar eksildi acaba?»

Quinn elini alnına götürerek :

— «Vallahi hatırlamıyorum. Dur bakayım, yemediğim o yemeğe beş dolar verdim, sonra seninle dans etmek için onbeş dolarlık bilet aldım, hepsi yirmi eder. Yir-

mi dolar! Fazla olacağını zannetmiyorum.»

Genç kız, alelâcele :

— «Dur, ben sana onları vereyim.» dedi. «O kadarcık param var, benim paralarımı da bu paraların üzerine koyarız, olur biter.»

Genç kız odanın bir köşesinde duran portatif karyolaya doğru koştu, şilteyi devirdi, küçük bir yırtıktan içeri elini soktu ve şiltenin içinden katlanmış, buruşmuş bir avuç para çıkardı.

Quinn itiraz etti :

— «Hayır, bunu yapmana müsaade edemem. Benim başım belâya girdi, bir de senin başını belâya sokmam!»

Genç kız birden dans salonunda müşterilerle konuşurken takındığı soğuk tavrı takınarak, parmağı ile delikanlıyı tehdit eder gibi bir hareket yaptı.

— «Sen karışma! Ben öyle istiyorum. Bana itiraz etmiyeceksin o kadar. Parayı son kuruşuna kadar iade etmemiz lâzım. Bir doları dahi eksik olsa, yine yakana yapışırlar. Çünkü bir kuruş da, bir dolar da çalınırsa, yine hırsızlık sayılır. Hem ne diye itiraz ediyorsun? Mânasız! Pek âlâ, madem ki istiyorsun sana bu parayı borç olarak verdiğimi kabul et. Memlekete dönüp iş bulduktan sonra, bana bu parayı ödersin. Anladın mı?»

— «Merak etme, her ikimize de bilet alacak kadar daha param var. İstersen bu bilet paralarını da sana borç olarak verdiğimi kabul et.»

Bricky bunları söylerken paraları delikanlının eline tutuşturuyordu.

— «Bundan böyle, bizim bütçeyi sen idare edeceksin. Paralarımızı bir araya koyacağız. Ha seninmiş ha benim, ne fark eder?»

— «Aman Yarabbi! Ne söyliyeceğimi bilemiyorum...»

— «Bilmiyorsan, hiçbir şey söyleme.»

Genç kız bunu söylerken kendini iskemlenin üzerine attı :

— «Senin anlıyacağın tek şey şu: bu geceden tezi yok, bu şehri mutlaka terketmeliyiz! Ben de seninle bera-

ber geliyorum. Ayakkabılarımı giyeyim, bavulumu hazırlıyayım, hemen gideriz... Zaten bavuluma fazla koyacak eşya yok.»

Bricky delikanlının çekingen bir tavırla kapıya doğru uzaklaştığını gördü, hemen :

— «Hayır, hayır, dışarı çıkma. Yanımda kal. Koridorda beklemeni istemiyorum. Seni kaybederim diye korkuyorum. Zira biliyorum ki memlekete dönebilmem için ancak seninle beraber olmalıyım.»

Delikanlı :

— «Merak etme, beni kaybetmezsin,» diye mırıldandı.

Genç kız alelâcele ayakkabılarını ayağına geçirdi ve tekrar ayağa kalktı.

— «Ne tuhaf! Artık kendimi hiç yorgun hissetmiyorum...» dedi.

Sonra eski bir bavula karmakarışık bir şekilde eşya doldurmaya başladı. Birden Quinn :

— «Ya adam benden evvel gelirse?» diye sordu.

— «Gelmez. O zaman son şansımızı da kaybetmiş oluruz. Dua edersek, böyle bir şey olmaz. Sonra "yanında bir kadın vardı." diyorsun. Her halde bir gece kulübüne falan gitmişlerdir. İçki içiyorlardır. Hakikaten böyle bir yere gittilerse, saat üç buçuktan, dörtten evvel dönmezler. Düşünsene bir defa, kızı evine götürmesi lâzım. Onu götürüp dönünceye kadar da zaman geçer...»

Bricky bunu söylerken pencereyi açtı, dışarıya doğru sarktı ve saat kulesine baktı.

— «Daha epey vaktimiz var.» dedi.

— Nereye bakıyorsun öyle?»

Genç kız tekrar içeri çekildi :

— «Saat kulesine.. Şehirde kirlenmemiş temiz kalmış tek şey odur. Benim yegâne arkadaşım bu saat kulesidir. Merak etme, bize yardım eder. Bu kuleye «Paremount Saat Kulesi» diyorlar. Bak, buradan gayet iyi görünüyor. Şu iki binanın arasında. Haydi Quinn, yola koyulalım. Bu saate göre, daha epey vaktimiz var. Şimdiye kadar bana hiç yalan söylemedi bu saat...»

Genç kız bavulunu kapadı, onu delikanlıya uzattı

ve koridora çıktı. Delikanlı onu takip etti. Eşikte bir defa daha durup odaya baktı.

— «Her şeyi aldın mı?» diye sordu. «Hiçbir şey unutmadın mı?»

Bir eli hâlâ kapının tokmağında idi. Genç kız yorgun bir tavırla :

— «Kapa kapıyı!» dedi. «Bu dört köşeli odayı görmekten bıktım artık, anahtarı da kapının üzerine bırak, artık ona ihtiyacım kalmadı.»

Eski merdivenden arka arkaya indiler. Bavul Quinn'ne pek ağır gelmiyordu. Zaten içinde ne vardı ki? Genç kızın kırık dökük birkaç ümidinden başka?

Genç kız bir an duvarda yıldız şeklindeki çatlağa baktı ve elini o noktaya bastı. Delikanlı :

— «Niçin öyle yapıyorsun?» diye sordu.

Genç kız :

— «Bu yıldız benim uğurumdur.» diye fısıldadı. Ne zaman sokağa çıksam, buraya elimi dokundururum. Bir zamanlar tiyatro ajanslarının kapılarını aşındırır dururdum. İnsan talihin kendisine yardımı olmadığını hissettikçe her şeyden medet ummağa, batıl itikatlara bile inanmağa başlıyor. Bu yıldıza dokunmak âdetim oldu. Amma bana hiçbir zaman faydası olmadı. Maamafih belki bu akşam olur. İnşallah talihimiz yardım eder. Bugece talihe o kadar ihtiyacımız var ki!»

Genç kız hem konuşuyor, hem de merdivenden inmeğe devam ediyordu. Quinn de onu takip ediyordu. Sonra birden durakladı, arkasını döndü. o indiği basamaklardan tekrar yukarı çıktı ve duvardaki o yıldıza o da elini sürdü.

Dış kapının önüne geldikleri vakit, bir an durdular. Genç kız elini kapının tokmağına koydu, delikanlı da elini uzatmıştı, iki el bir an için üst üste gelmişlerdi. İki genç hareketsiz duruyor, birbirlerine bakıyor, gülümsüyorlardı. Her hallerinde çocukça bir masumiyet vardı. Nihayet Quinn :

— «Sana rastladığım için o kadar memnunum ki, Bricky.» dedi.

Bricky de :

— «Ben de seni tanıdığıma çok memnunum Quinn,» dedi.

Delikanlı elini çekti. Genç kız kapıyı açtı. Birkaç saniye için daha olsa bile, bu ev hâlâ onun evi sayılıyordu. Kapı açıldı, karşılarında karanlık ve sessiz bir sokak uzayıp gidiyordu.

Quinn'le Bricky, eski devirlerden kalma muazzam ağır bir kubbe gibi dünyanın üzerine çökmüş olan sessiz ve karanlık gecenin içinde yürüyorlardı. Etrafta hiç kimse yoktu. En küçük bir şey kımıldamıyordu. Arada bir çöp kutularında dişe dokunur bir şey arayan bir kedi dahi gözlerine çarpmıyordu. Sanki şehir ölmüştü. Sanki gece birdenbire yapışkan, yumuşak ve insanın içine ürküntü veren karanlık bir madde olmuştu. İki genç yürürken birbirlerine yaklaştılar. Bir

ara Bricky farkında olmadan delikanlının koluna girdi. Quinn şehrin en güzel caddesiyle alay eder gibi bir tavırla şapkasını çıkararak onu selâmladı :

— «Merhaba Manhattan!» dedi.

Sesinde garip bir ürkeklik vardı. Genç kız birden batıl itikatlardan korkan bir insan gibi, heyecanla elini çocuğun ağzına kapadı.

— «Yavaş ol! Bu şehre meydan okuma! Onunla alay etmeye kalkarsan, o da senin başına çorap örer.» dedi.

— «Bu söylediklerine hakikaten inanıyor musun?»

Quinn bunu dudaklarında ürkek bir tebessümle sormuştu.

Genç kız hüzünlü bir tavırla :

— «Tabiî inanıyorum. İnanmakta da hakkım var. Hem de zannettiğinden çok daha fazla!»

Sokağın köşesine geldikleri vakit delikanlı durdu. Bavulu yere bıraktı. Biraz evvel geçtikleri o ıssız sokağın aksine caddede büyük bir hareket vardı. Amma bütün bu hareket insana uzaktı. Karşıdan gelip geçenler bu saatte bir hayal gibi görünüyorlardı. Quinn :

— «Sen beni otobüs durağında bekle,» dedi. «İşimi bitirince ben de gelip seni bulurum!»

Genç kız elinde olmayarak Quinn'in kolunu daha fazla sıktı :

— «Hayır, birbirimizden ayrılmıyalım!» dedi. «Ayrılırsak hapı yuttuk demektir. Bu şehir bizi tekrar eline geçirir ve bizi kemirmeğe başlar. Yanımdan ayrıldığın an, senin için: "Ona itimat edebilir miyim?" diye düşünmeye başlıyacağım. Sen de her halde benim için "Ona itimat etmek doğru mu?" diye düşünmeğe başlıyacaksın. Böyle böyle, birbirimizden uzaklaşırız. Onun için sonuna kadar beraber kalmak istiyorum. Seninle beraber oraya kadar gideceğim. Pek âlâ kapıda bekliyebilirim.»

— «Amma adam geri dönmüşse? O zaman seni suç ortağım diye yakalarlar.»

— «Belki öyle olur, amma bu tehlikeyi göze alıyorum. Sen yalnız başına oraya gitmek cesaretini göstermiyor musun? O halde beraber de gidebiliriz. Sen bir taksi bulmağa çalış. Ne kadar beklersek, o kadar zararımıza

olur.»

— «Taksi parasını nereden bulacağız?»

— «İkimizin de kurtulması için lâzım olan bütün masrafları üzerime alıyorum.»

Caddenin ortasından geçen bütün otomobillere işaret etmeğe başladılar. Farların çoğu yanlarından bir ışık huzmesi halinde geçip gidiyordu. Nihayet bir otomobili durdurmağa muvaffak oldular. İçine atladılar. Şoför arabayı tam mânasiyle durdurmağa bile vakit bulamamıştı. Delikanlı hemen :

— «Bizi yetmiş ikinci sokağa götür.» dedi. «Nerede duracağını sana söylerim.»

Şoföre kat'î bir adres vermek istemiyordu. Zira ona gideceği yeri belli etmemesi lâzımdı. Biraz sonra otomobilden indiler, parayı verdiler, bavulu da aralarına koydular. Sanki bavul denizin ortasında bırakılan bir şamandıra gibiydi. İki genç, taksinin uzaklaşmasını beklediler. Otomobil uzaklaşınca yetmiş ikinci sokağa doğru yürüdüler. Köşeyi döndüler ve durdular. Orada, karanlıkta bundan sonra yapacakları şeyleri teker teker tasarladılar. Tanıştıklarındanberi ilk defa olarak ayrılıyorlardı. Mümkün olsaydı, genç kız bu ayrılığa bile razı olmıyacaktı. Ne kadar kısa olursa olsun bu ayrılık bile ona tesir ediyordu. Fakat Quinn'e eve beraber girmelerini teklif etmedi. Böyle bir şey teklif etmiş olsaydı, delikanlının bunu kabul etmiyeceğini gayet iyi biliyordu. Zaten böyle bir şey yapmak bir tehlikeyi daha göze almak demekti. Genç kız, dışarda durduğu müddetçe etrafı gözetliyebilirdi. Amma bütün bu işler pek hoşuna gitmiyordu.

Quinn, kimsenin kendilerine bakmadığına emin ol mak için etrafı gözetledikten sonra :

— «Bak, işte ev orada.» dedi. Bu sırada... Fazla yaklaşma, ne olacağı bilinmez, sen beni bavulunla burada bekle. Ancak bir dakika sürer. Korkma, bu kadar üzülmene lüzum yok.»

Bricky hakikaten korkuyordu, amma bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi. Hem de bu sefer kendisi için korkmuyordu. Hayatında ilk defa olarak böyle bir his duyuyordu... Başkası için, Quinn için korkuyordu...

— «Çok rica ederim, lüzumsuz yere kendini tehlikeye atma. Işık görürsen, herhangi bir şeyden şüphelenirsen... İçerde birisinin olduğunu fark edersen, içeri girme. Parayı kapıdan içeri at. Adam sabahleyin gelince, parayı alır. Bütün bu paraları muhakkak kasaya yerleştirmeğe lüzum yok. İhtiyatlı o.. Adam belki dönmüş ve yatağına yatmıştır. Belki elektriği de söndürmüştür.» diye fısıldıyordu.

Delikanlı kat'î bir tavırla şapkasının kenarını önüne doğru hafifçe eğdi ve nihayet kararını verip genç kızdan uzaklaştı. Bricky onun bir sokak feneri altından geçtiğini gördü. Fenerin ışığı delikanlının vücudunun yan tarafını aydınlatmıştı. Quinn tekrar karanlığa dalmıştı. Evin hizasına geldiği vakit bir an durdu. Etrafına bakındı. O zaman genç kız karşısında durduğu binanın o ev olduğunu anladı. Evi iyice göremiyordu. Bulunduğu yerden bina ona sadece ince bir satıh halinde, yandan görünüyordu. Delikanlı evin önündeki basamaklardan çıktı, kapının camlı kanatları bir an için açılıp kapandı.

Quinn içeri girmişti. Şimdi artık parayı yerine koymaktan başka yapacak bir iş yoktu.

Delikanlı gözden kaybolur olmaz, Bricky bavulu eline aldı ve ağır ağır eve doğru yürümeğe başladı. Ona mümkün olduğu kadar yakın bulunmak istiyordu. Bricky'nin dudakları mütemadiyen kımıldıyordu. Amma ne söylediği işitilmiyordu. «Bu şehir bizi mahvetti! Şimdi bu işin farkına varırsa, bizi kaçırmamak için elinden geleni yapacak. Quinn'i tekrar çamura, bataklığa, sürmeğe çalışacak. Zaten az kalsın onu tamamen çamura boğmağa muvaffak olacaktı!.» diye söyleniyordu.

Şehri düşünürken bile onu bir düşman olarak tasavvur ediyordu. Gözlerini indirince, uğur getirsin diye parmaklarını çapraz bir şekilde tuttuğunu farketti. Dudaklarında, dans salonunda olduğu zamanlarda beliren o acı tebessüme benzeyen bir hareket oldu. Genç kız âdeta şehri tehdit etmek ister gibi: «Onu şu anda rahat bırak. Başımızı yine belâya sokma!. Başladığı işi bitirmesine fırsat ver.» diye söylendi.

Bricky evin hizasına gelmişti. Fakat durmadı,

komşuların şüphesini uyandırmak istemiyordu. Eve yan gözle baktığı halde, kapının hâlâ kapalı olduğunu farketmişti.

Ya bu evde, tek başına oturan adam dönmüş ve yatmışsa o zaman ne olacaktı? Ya Quinn gecikirse, o zaman ne yapacaklardı? Delikanlı kapıyı kapatınca, farkında olmadan dönüş yolunu da kapamıştı. O adam uyandığı takdirde, onu odasında gördüğü anda...

Genç kız bu düşünceyi zihninden kovmağa çalıştı, Quinn eve ilk girişinde kötü bir niyetle hareket ettiği halde, hiçbir aksilik olmamıştı. O halde şimdi neden olacaktı?

Bricky sükûnetini muhafaza etmeye çalışıyordu. Amma, kalbi mütemadiyen hızlı hızlı çarpıyordu. Quinn çoktandır yanında olmalıydı. Neden gecikmişti? İçerde elektrik olmasa bile, insan birinci kata çıkıp tekrar ininceye kadar bu kadar zaman geçmezdi ki. Muhakkak bir şey olmuştu. Yoksa çoktandır yanına gelmiş olacaktı. Kim bilir gideli ne kadar olmuştu...

Tabiî parayı iade etmek üzere gelmişti, amma ne de olsa bir eve hakkı olmadığı halde girmişti. Buna mesken ihlâli denirdi. Sonra onu yakaladıkları takdirde, delikanlının parayı çalmak için değil, onu iade etmek için geldiğini nasıl anlıyacaklardı? Yaptığı hareketin bir işe yaraması için, çoktandır dışarı çıkmış olmalıydı. Acaba Quinn parayı posta ile göndermiş olsaydı, daha iyi olmıyacak mıydı? Nasıl olmuş da bunu daha evvel düşünmemişlerdi?

Birden genç kızın karşısında, karşı kaldırımda bir polis göründü. Devriye gezen bir polis! Adamın arkası dönüktü. Bricky hemen bavulunu yere bırakmadan karanlık bir yere çekildi.

«Ya polis bana doğru yürürse, ne yaparım? Ya Quinn şu anda evden çıkıp yanıma gelirse?» diye düşünüyordu.

Kalbi hızlı hızlı çarpmağa başlamıştı. Sanki kalbinin mekanizması birden bozulmuştu. Birden biraz ilerdeki polis noktasının kapısı açıldı. Polisin telefon ettiği duyuldu. Demek ki, buraya telefon etmek için gelmişti. Adamın sesi boğuk boğuk duyuluyordu.

— «Ben Larsen! Her şey normal, saat üçe beş var!» Belki birkaç kelime daha söylemişti. Amma, her halde buna benzer birşeydi. Noktanın kapısı tekrar kapandı, Bricky âdeta duvara yapıştı. Polise bakamıyordu. Biraz sonra polisin ayakkabılarını gıcırdatarak yürüdüğünü işitti. Nihayet sokak tekrar derin bir sessizliğe gömüldü.

Bricky bulunduğu yerden hafifçe başını uzattı. Polis artık görünürlerde yoktu. Her halde caddeye çıkmıştı. Şimdi polisten korkmanın ne demek olduğunu anlamıştı. Quinn'in her arkasına bakışında neler hissettiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Yavaş yavaş tekrar eve doğru yürüdü. Binanın hiçbir sır ifşa etmiyen soğuk cephesine baktı. Quinn'e ne olmuştu acaba? Onu bu kadar uzun müddet içerde tutan şey neydi?

Evin tam hizasına geldiği sırada, camlı kapının iki kanadı açıldı. Quinn dışarı çıktı ve kapı tekrar kapandı. Quinn bir an en üst basamaktan genç kıza baktı. Sanki ona bakıyor, fakat onu göremiyordu yahut tanıyamıyordu.

Sonra ağır ağır basamaklardan indi. Evden çıkışında tuhaf bir hali vardı. Hiç acele etmiyordu. Hareketlerinde garip bir yavaşlık vardı. Amma başka bir şey daha göze çarpıyordu. Quinn sanki yediği bir darbeden sersemlemiş gibiydi. Sanki nerede olduğunu, kim olduğunu bile bilemiyecek bir haldeydi.. Daha doğrusu içerde kalmasiyle, dışarı çıkması arasında artık hiçbir fark yokmuş gibi hareket ediyordu.

İki defa omuzunun üzerinden biraz evvel terkettiği eve ve o camlı kapıya baktı. Genç kız alelâcele ona yaklaştı ve gözlerinde sual sormağa hazırlandığını belli eden bir ifade ile yüzüne baktı. Karanlığa rağmen, delikanlının yüzünün sapsarı olduğunu ve bir ıstırap ifadesiyle buruştuğunu farketti. Genç kız boğuk bir sesle :

— «Ne oluyor? Neden böyle bakıyorsun Quinn? Kendini bilmiyormuş gibisin! Ne oldu Allahaşkına?» diye sordu.

Delikanlı genç kıza konuştuklarını anlamıyormuş gibi şaşkın ve boş bir nazarla baktı. Bricky bavulu yere koydu, iki eliyle Quinn'i kollarından yakalıyarak onu sars-

mağa başladı.

— «Konuşsana! Böyle durma Allahaşkına! Ne oldu? Söyle!» dedi.

Delikanlı bir dakika kadar bir zaman hiçbir şey söylemedi. Sonra bir robot gibi, söylediğini anlamıyormuş gibi:

— «Onu öldürmüşler. Adam ölmüş, yukarda... Yerde yatıyor... Öldürmüşler.» diye söylendi.

Genç kız birden ürperdi:

— «Kimi öldürmüşler? Burada oturan adamı mı?»

— «Evet. Galiba benim dün akşam buradan çıkarken gördüğüm adam oydu, hani sana bahsetmiştim...»

Bricky, birden merdivenin trabzanı üzerine âdeta yığıldı. Üzgün bir tavırla:

— «Ah! Biliyordum! Neticede bize bir oyun oynıyacaktı! Bize fırsat vermiyecekti. Şimdi artık bizi tamamen eline geçirdi. Bizi avucunun içine aldı.» diye söylendi.

Fakat bu bitkin hali ancak bir an kadar sürdü, birdenbire arkasına döndü ve merdivenden yukarı çıkmak istiyormuş gibi bir hareket yaptı. Delikanlı koluna yapıştı.

— «Hayır, sen gitme, sen burada kal.» dedi.

Bunu söylerken genç kızı merdivenden zorla aşağı indirmeğe çalışıyordu.

— «Buradan bir an evvel gideceksin. Ah keşke, buraya gelmene müsaade etmeseydim. Ne budalalık etmişim! Git biletini al, otobüse bin ve bu şehirden bir an evvel kaç. Beni gördüğünü, beni tanıdığını aklından tamamen çıkaracaksın.»

Genç kız kımıldamadı, Quinn tekrar:

— «Bricky, sana söylüyorum. Buradan derhal gideceksin. Hem onlar gelmeden...»

Kolunu uzatmıştı, genç kızı hafifçe itiyordu. Onun itaat ederek gideceğini zannediyordu. Amma Bricky delikanlıya sokuldu:

— «Ben bir tek şey öğrenmek istiyorum... Amma bana doğruyu söyliyeceksin, bu adamı sen öldürmedin değil mi? Buraya ilk geldiğin vakit, böyle bir şey yapmadın değil mi? Söyle, bu adamın kaatili sen değilsin, değil mi?»

— «Hayır, ben öldürmedim. Ben sadece parasını aldım. Zaten adam yoktu ki. Onu görmedim bile! Her halde eve erken dönmüş olacak. Bana inanıyorsun değil mi Bricky?»

Bricky mahzun bir tavırla gülümsedi :

— «Üzülme Quinn. Artık sana inanıyorum. Senin böyle bir şey yapamıyacağını biliyorum. Bunu sana sormamalıydım bile.. Bizim memleketten, bizim çevreden olan bir insan böyle alçaklık yapamaz!»

— «Şimdi artık memlekete dönemem. Mahvolduk. Berbat olduk! Herkes onu benim öldürdüğümü zannedecek. Her şey zincirleme o kadar güzel birbirini takip etti ki... Buradan gidecek olursam, gittiğim yerde beni yakalarlar. Beni nasıl olsa tevkif edeceklerine göre, burada tevkif etsinler, daha iyi. Hiç olmazsa burada kimse beni tanımıyor. Orada ise tanımıyan insan yok. Onun için kalıyorum. Kendimi kurtarmağa da artık çabalamıyacağım. Felâket gelip çattı. Amma sen...»

Quinn, yine Bricky'yi hafifçe itmeğe başlamıştı.

— «Sen, Allah rızası için git, Bricky. Sana yalvarıyorum. Benim için başını belâya sokma.»

Fakat bu sefer genç kızı kımıldatamadı bile. Bricky inatla :

— «Adamı sen öldürmedin ki..» dedi. «Kolumu çekme. Beni rahat bırak. Beni itme Quinn! Nasıl olsa, sonuna kadar seninle beraber kalacağım.» dedi. «Bu işi yapanları muhakkak bulmalı, seni temize çıkarmalı.»

Birdenbire Quinn'i kollarından yakalıyarak:

— «Kendine hâkim ol! Aklını başına topla. Benim eve dönelim. Başımızın çaresine bakalım, belki kendimizi kurtarabiliriz. Bunu yapmak lâzım. Başka bir çaremiz kalmadı. Memleketimize dönmek istemiyor musun? Mücadele et. Saadetimiz için mücadele et. Artık yalnız değilsin, ikimizin de hayatı mevzuubahis. Otobüs saat altıda kalkıyor. Saat altıya kadar bu mücadeleyi kazanmamız lâzım. Bu evde ipuçları, deliller bulmalı. Bu evi aramalı, polis gelmeden bir şeyler yapmalı...»

Quinn anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Fakat genç kızın sözleri ona tesir etmişti. Nihayet arkasını

döndü ve eliyle evi işaret ederek :

— «Peki, Bricky, madem ki istiyorsun, mücadele edelim. Amma ben burada bir şey bulamıyacağımı zannediyorum.» dedi.

Beraberce yukarı çıktılar, genç kız Quinn'in koluna girmişti. Sanki ona cesaret vermek istiyordu. Amma aynı zamanda kendisi de bu hareketten cesaret buluyordu. Yürüyüşleri bile acayipti. Ağır adımlarla, fakat içlerinde duydukları o dehşet hissini yenmeğe çalışarak merdivenden çıktılar, ölümün hüküm sürdüğü eve girdiler.

O gece, Quinn üçüncü defa olarak anahtarı kapının deliğine soktuğu vakit, eli hafifçe titremişti. Bricky' nin de kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Fakat genç kız delikanlının bu titremesini bir korkaklık ifadesi değil, bir cesaret işareti olarak kabul ediyordu. Zira Quinn dışarı çıkmıyor, içeri giriyordu. Böyle bir vaziyette korkmadığını iddia eden bir insan, muhakkak ya-

lan söylerdi. Bricky delikanlının ne gibi şartlar altında bu eve girmeği kabul ettiğini düşünerek, o titreyen ellere şefkatle baktı.

İçeri girdiler. Genç kız, Quinn kapıyı kapatıp sürgüyü çekti. Karanlıkta yolu el yordamı ile bulmağa çalışarak ilerlemeğe başladılar. İçerisi çoktandır kapalı kalmış gibi hafifçe küf kokuyordu. Fakat bu küf kokusuna dairenin muhteşem eşyalarının kokusu da karışıyordu. Hafif bir deri ve nadide tahta kokusu... Quinn fısıldıyarak:

— «Adam birinci katta.» dedi. «Burada elektriği yakmak istemiyorum. Belki dışardan ışığı görürler.»

Genç kız, Quinn'in ceplerinde bir şeyler aradığını hissediyordu. Bunun ne olduğunu hemen anladı.

— «Hayır, kibrit çakma.» dedi. «Sen öne geç, ben de arkandan gelirim. Koluna sımsıkı tutunurum. Merak etme, geliyorum. Dur, şu bavulu bir yere koyayım.»

Bricky bir elini uzatarak duvarı yokluyormuş gibi bir hareket yaptı ve bavulunu yavaşça duvarın dibine koyuverdi. Sonra tekrar Quinn'in yanına döndü ve koluna girdi. Zifirî karanlıkta denizin derinliklerinde yüzen iki balık adam gibi, elleriyle mütemadiyen etrafı yoklıyarak yürüyorlardı. Karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu.

Quinn :

— «Burada bir basamak var, dikkat et!» diye fısıldadı.

Genç kız Quinn'in o basamağı çıktığını hissetti. O da ayağını kaldırarak basamağı araştırdı. Nihayet onu buldu ve merdiveni çıkmağa başladı. İlk basamağı çıktıktan sonra artık diğer basamakları çıkmak kolaydı. Merdivende iki üç defa çatırdı oldu. Bricky elinde olmayarak: «Acaba bu evde bizden başka biri var mı?» diye düşündü. «Ölü olmayan, canlı olan birisi varsa ve bu gürültüyü işittiyse, yandık!»

Quinn :

— «Sola döneceğiz.» diye fısıldadı.

Küçük bir koridora çıkmışlardı. Sola döndüler. Karşılarında tekrar bir merdiven çıkmıştı. Amma bu o kadar uzun bir merdiven değildi. Ancak birkaç basamak daha çıktılar. Birinci kata ulaşmışlardı.

Quinn :

— «Şimdi sağa gideceğiz.» diye fısıldadı.

Uzun bir koridordan geçtiler. Bu holde terkedilmiş, kapalı kalmış evlerde olduğu gibi bir küf kokusu yoktu. O evde oturanlara mahsus birtakım kokular vardı. Genç kız hafif bir püro kokusu duyuyordu. Amma bu kokunun nereden geldiğini kestiremiyordu. Püro kokusuna daha müphem ve esans kokusuna benzeyen bir koku karışıyordu.»

Bricky yürürken birden ayağının altında bir çıkıntı hissetti. Bu bir odanın eşiği idi. Odaya girdikleri vakit, Bricky derhal bu odada bambaşka bir hava bulunduğunu hissetti. Sanki odada yabancı bir şey vardı. Hayalet gibi bir şey! Ölümün, bilhassa ölüm henüz kıs bir zaman evvel olmuş ise, bir kokusu, hususî bir hali olmıyacağını biliyordu. Bununla beraber, odada garip bir hareketsizlik vardı. Normal olmıyan **bir hareketsizlik...**

Genç kız, Quinn'in kolunun birdenbire donmuş gibi hareketsiz kaldığını hissetti. Bricky de olduğu yerde durdu ve Quinn'e sokuldu. Hiç konuşmuyordu. Fakat nihayet hedeflerine vardıkları için memnundu. Genç kız karanlıkta Quinn'in kolunu uzatıp duvarda bir şeye dokunduğunu hissetmişti Delikanlı kolunu uzattığı sırada Bricky sırtında âdeta bir hava cereyanı hissetmişti. Quinn çevik bir hareketle kapıyı kapamıştı. Sonra genç kızın kulağına:

— «Sakın bağırma, elektriği açıyorum.» diye fısıldadı.

Genç kız gözlerini yumdu, elektrik ışığı zifirî karanlığı birdenbire yok ederek göz kamaştırıcı bir şekilde etrafa yayıldı. Bricky, gözlerini açtığı vakit, ilk gördüğü şey bir cesetti.

Bulundukları oda, birçok işlere yarayan ve her tarafında çeşitli eşyalar konmuş bir odaydı. İki üç küçük etajer üzerinde birkaç kitap vardı. Onlara bakılırsa, burası kütüphaneydi. Ortadaki masaya bakılırsa, buna bir çalışma odası demek de mümkündü. Amma orada burada serpilmiş gibi duran meşin kaplı birkaç koltuk da vardı. Bir köşeye bir bar konmuştu. İçinde birçok şişeler vardı. Yer yer gayet güzel tablolar göze çarpıyordu. Bütün bun-

lara bakılırsa, burası salona daha çok benziyordu. Anlaşılan bu odada oturan şahıs, her şeyden evvel ona şahsiyetinin damgasını vurmuştu.

Duvarlar açık yeşil renkteydi. O kadar açık bir yeşildi ki, ışık altında âdeta beyaz görünüyor ve ceviz panolarla bir tezat teşkil ediyordu. Yerdeki halı ve koltuklar koyu kahve rengiydi. Odanın iki köşesinde parşömen abajurları olan iki ayaklı bir lâmba göze çarpıyordu.

Odanın biçimi uzundu, iki taraftaki duvarlar tamamen çıplaktı. Bricky ile Quinn'in arkasında biraz evvel açtıkları kapı vardı. Karşılarında ise iki kapı daha görünüyordu. Bunlardan biri yatak odasına, diğeri ise banyo odasına açılıyordu. Quinn yatak odasına girdi. İçerde bir gölge gibi dolaşıyordu. Işığın evin arka tarafına vurmaması için ağır perdeleri çekti. Bricky'nin kaldığı odada ise hiçbir pencere yoktu.

Quinn, banyo odasına da girmedi. Nasıl olsa, orada da pencere yoktu. Bricky delikanlının her hareketini âdeta otomatik olarak takip ediyordu. Sanki o anda onu hiç düşünmüyordu. Sanki delikanlı o sırada aklının ucundan dahi geçmiyordu Genç kız, dalgın dalgın düşünüyordu.

O güne kadar hiç ölü görmemişti. Odanın ortasında duruyordu. Gözlerini cesede çevirdi. İçinde marazî bir tecessüs duymuyordu. Başkaları gibi aşırı bir asabiyete kapılmamıştı. Sadece âdeta bir darbe yemiş gibi, korku içinde hiç kımıldamadan ölüye bakıyordu. İçinden :

— «Demek hepimizin korktuğu şey bu!» diye düşünüyordu. «Demek bu iş hepimizin başına gelecek. Benim başıma, Quinn'in başına, hepimizin başına... Quinn'in başına gelmiş olsaydı, ne feci bir şey olacaktı! Quinn o kadar genç. o kadar hareketli, o kadar iyi çocuk ki... Amma ölüm bunlara bakmıyor. Bir gün herkesin başına geliyor. Hayattaki bütün didinme, çırpına çırpına dans ederek bir parça ekmek için uğraşma... Hepsi boş... Güç belâ, kuruş kuruş biriktirdiğim paralar, içimde duyduğum kin ve nefret, hayatta ulaşmak istediğim gaye, hepsi demek neticede böyle bitecek...

Genç kız, ölünün yüzüne baktı. Onu hayalinde yeniden canlandırmak, hayatta olduğu haliyle tasavvur et-

mek istiyordu. Bu, tıpkı biraz silinmiş, bozulmuş, şeklini kaybetmiş eski bir yazıyı yeniden okumak gibi bir şeydi. Yağmurda kalmış ve harfleri birbirine karışmış bir mektubu okumak gibi bir şey. Harfler henüz yerli yerindeydi amma, şekilleri biraz bozulmuştu... Ölünün yüzündeki çizgiler artık sadece mânasını kaybetmiş birtakım şekillerden ibaretti. Eskiden sert, yahut yumuşak olan dudakları, acı yahut neşeli bir şekilde gülümseyen dudakları, artık ölünün yüzünde sadece açılmış bir delikten ibaretti. Vaktiyle tatlı yahut acı, zekice yahut budalaca bakan gözleri, şimdi artık sadece cansız birer parlak taş parçası gibi olmuştu.

Saçlar henüz bozulmamıştı, sanki henüz canlı ve hayat dolu bir varlığa aitmiş gibi görünüyorlardı. Zaten saçlar daima en geç bozulan şeydi. Ölünün kaşları gayet biçimli, siyah ve gürdü. Şimdi iyice yatırılmış görünüyorlardı. Artık o karşıda yatan adam hiçbir vakit kaşlarını hayretle kaldırmıyacak, yahut öfke ile çatmıyacaktı.

Ne tuhaf şeydi! Bricky ona baktıkça, adamın nasıl bir şey olduğunu bir türlü tasavvur edemiyordu. Adam otuz beş yaşlarında kadar görünüyordu. Amma bir erkeğin yaşını tahmin etmek, bir kadının yaşını tahmin etmekten çok daha zordu. Belki de otuz beş değil de, kırk yaşında kadardı. Belki de şimdi Bricky'nin seyrettiği o çehre, daha bir saat evvel güzel ve mânalıydı. Amma adamın yakışıklı olması da, bir şey ifade etmiyordu. Çünkü melek yürekliler de, şeytan yürekliler de aynı derecede güzel olabilirlerdi.

Yalnız bir tek şey belliydi: Ölen adam, hayatın nimetlerinden tam mânasiyle istifade edebilen bir insandı. Ölüyken bile o şık smokininin içinde gayet temiz ve zarif bir hali vardı. Gömleğinin kolası bile buruşmamıştı. Yakasında da hâlâ bir karanfil vardı.

Siyah ayakkabılarının altı hafifçe parlıyordu. Her halde biraz evvel dans etmişti. Ayakkabılarının kenarlarında bir çizik yoktu. Her halde gayet iyi dans eden bir adamdı, başkalarının kalabalık bir pistte bile ayağına basmalarına fırsat ve imkân vermemişti. Amma iyi dans etmesi neye yarıyordu? Şimdi artık hiçbir vakit bir daha dans etmi-

yecekti!

Quinn, genç kızın yanına dönmüştü. Bricky gözlerini ona doğru kaldırmadan bile delikanlının yanına gelmiş olduğunu hissetmişti. Şimdi omuzları birbirine değiyordu. Genç kız bu teması hisseder etmez, içi rahatladı Fısıldayarak :

— «Gözlerini kapamıyalım mı?» diye fısıldadı. «Ona bakınca, bana bakıyormuş gibi geliyor. Arkamı dönsem dahi arkamdan birisi bana bakıyormuş gibi bir his duyuyorum. İçerde hayalet varmış gibi bir his duyuyorum.

Quinn :

— «Hayır, ona dokunma!» diye fısıldadı. «Hem ben onun gözlerini kapıyamam. Nasıl yapılacağını bile bilmiyorum. Sen onun gözlerini kapayabilir misin?»

— «Her halde zor olmasa gerek, göz kapaklarına hafifçe basınca gözleri kendiliğinden kapanır.»

Fakat ikisi de bunu yapmaya cesaret edemediler. Bricky yine fısıldıyarak :

— «Sence bu işi nasıl yaptılar?» diye sordu. «Bu adamı neyle öldürdüler acaba?»

Bunu söyledikten sonra mukavemet edilmesi imkânsız bir kuvvetle yere doğru çekiliyormuş gibi ağır ağır ölüye doğru eğildi. Quinn, bir an ayakta durdu, sonra o da çömeldi. Bricky :

— «Her halde ne ile öldürüldüğünü meydana çıkarabiliriz.» dedi.

Quinn genç kızın elini ürkek bir tavırla ölünün üzerine doğru uzattığını gördü. Bricky yerde yatan cesedin ceketinin düğmelerini çözmeğe çalışıyordu. Fakat belliydi ki, ölünün başka hiçbir yerine dokunmak istemiyordu. Quinn genç kızın hissini anlıyarak alelâcele :

— «Dur, ben düğmelerini çözeyim,» dedi.

Becerikli bir tavırla ellerini ileriye doğru uzatarak adamın ceketini çözdü, iki tarafa açtı.

— «Bak, yarası işte burada!» diye fısıldadı.

Bricky nefesini tutmuştu. Sanki nefes almaktan korkuyordu. Ölünün beyaz pike yakasının göğüs tarafında, kalbin tam hizasında küçük kırmızı bir leke vardı. Quinn :

— «Her halde tabanca ile öldürdüler.» dedi. «Evet, tabanca ile olacak. Deliğe bak! Yuvarlak ve belirli bir şekli var. Bıçak atmış olsaydılar, gömleği parçalanırdı. Yırtılmış olacaktı.

Deli kanlı ölünün, gömleğinin düğmelerini de çözmeğe başlamıştı. Hepsini çözünce gömleği açtı. Çıplak cildin üzerinde kan lekesi çok daha geniş bir yer kaplıyordu. Quinn, Bricky belki kanı görünce rahatsız olur diye, ölünün ceketini hafifçe kaldırdı, yarayı kapamak istiyormuş gibi bir hareket yaptı.

— «Her halde pek büyük kalibreli bir tabanca değildi,» diye fısıldadı. «Bunlardan pek bir şey anlamam, amma delik çok küçük görünüyor.»

— «Daima öyle olur.»

— «Belki de, amma ben ilk defa olarak kurşun yarası görüyorum. Onun için bu hususta pek bir şey söyliyemem.»

— «Bu adam öldürüldüğü sırada evde tek başına idi her halde. Yoksa muhakkak biri tabanca sesini işitir, gelirdi.»

Quinn odayı araştırıyordu:

— «Tabancayı da her halde götürdüler,» dedi. «Etrafta tabanca falan görmüyorum.»

— «Bu ev kime aitti? Bu adamın soyadı ne biliyor musun?»

— «Graves.»

— «Aile reisi bu mu? Babası falan yok mu?»

— «Babası yokmuş. Bundan on mu, on beş sene mi ne evvel ölmüş. Hayatta bir tek annesi kalmış, annesi de sosyetede tanınmış bir kadınmış. Kadının iki oğlu ve bir kızı var. Bu gördüğün büyük oğlu, öteki oğlan henüz üniversitede imiş. Bilmem hangi fakültede okuyormuş. Kıza gelince, daha küçük. Galiba bu sene sosyeteye yeni karışacakmış. Hani biliyorsun ya her sene sosyeteye mensup kızlar için bir balo yapılır. İşte kız bu sene ilk defa olarak bu baloya iştirak edecek.»

— «Peki, amma bu adamı niye öldürmüşler? Sebebini bir bulabilsek.»

— «Sebebini anlasak ne çıkar? Hem biz, iki saat

içinde hiçbir şey öğrenemeyiz.»

— «Seni temize çıkarmak için başka çare yok. Bunu muhakkak meydana çıkarmalıyız. Yoksa seni yakalarlar. Evvelâ en kolay hareket noktasını bulalım. Bir defa, adam intihar etmemiş. Burası muhakkak. Yoksa tabanca bu odada olurdu.»

Quinn mütereddit bir tavırla :

— «Evet, onu öldürdükleri muhakkak amma...»

Genç kız, Quinn'in sözünü keserek:

— «Acaba onu para için mi öldürdüler?. Ekseriya bu gibi şeyleri para için yaparlar. Sen kasayı ilk açtığında, herhangi bir şey farkettin mi? Herhangi bir şey çalınmış gibi bir his uyandı mı içinde?»

— «Bilmiyorum. İçeri girer girmez elektriği açmamıştım. Karanlıkta ayağım adama takıldı. Muvazenemi kaybettim. Yere düştüm. Elimin altında ölü olduğunu anlayınca deli gibi oldum. Ayağa fırladım, bir kibrit çaktım. İçerde ceset olduğunu görünce, aklım başımdan gitti. Hemen kasaya koştum, cebimde ne para varsa, hepsini içine boşalttım. Sonra nefes nefese buradan çekip gittim. Senin yanına geldim.»

— «O halde muhakkak kasaya bakmak lâzım. Kasadan bir şey çalınıp çalınmadığını anlıyamaz mısın?»

— «Hayır. Zaten kasayı ilk açışımda o kadar heyecanlıydım ki, içinde ne var, ne yok, pek göremedim. Amma istersen bir kere bakalım..»

Beraberce banyoya doğru gittiler. İçeri girdikleri vakit, Quinn elektriği yaktı, banyonun çini kaplı beyaz duvarları pırıl pırıldı. Çocukların gözlerini kamaştırıyordu. Banyo odasının karşı tarafında aynalı bir dolap vardı. Bricky ile Quinn oraya bakınca, aynadan kendilerine iki kişinin baktıklarını gördüler. Neden sonra o bakan iki kişinin kendileri olduğunu anladılar. İkisinin de şaşkın, çaresiz, ürkek bir hali vardı. İkisi de o kadar genç görünüyorlardı ki, onlara henüz çocuk denilebilirdi.

Bricky, sağ tarafta, Quinn'in açmış olduğu deliği derhal gördü. Dört köşe bir delikti. Quinn ilk gelişinde delik hemen farkedilmesin diye, duşun perdesini çekmişti. Fakat bu sefer o kadar heyecan ve korku duymuştu ki,

alelâcele oradan çıkıp gitmekten başka bir şey düşünmemiş, perdeyi çekmeyi bile unutmuştu.

Deliğin dip tarafında tahta bir zemin göze çarpıyordu. Tahtanın üst kısmına da alçı bulaşmıştı. Quinn, elini deliğin içine soktu, tahtayı çekip çıkardı. Sonra yavaş yavaş çelik küçük kasayı kendine doğru çekti. Tamamen çıkardı ve kucağına aldı:

Bricky:

— «Pek sağlam bir kasa değilmiş, değil mi?» diye sordu.

— «Her halde senelerce evvel yapılmıştır. O zamanlar hırsızlar her halde o kadar becerikli değildi.»

Quinn, deri kaplı bir tabureyi çekerek kucağındaki kasayı onun üzerine koydu; kapağını açtı. Biraz evvel kasaya koyduğu para en üstte duruyordu. Bricky ile Quinn parayı bir köşeye koyarak kâğıtları gözden geçirmeğe başladılar. Kâğıtların birçoğu sararmıştı. Her halde bu kâğıtların birçoğu ev sahiplerinden ve çok daha eskiydi.»

— «Bak Quinn, burada bir vasiyetname var. Acaba bu cinayetle ilgili bir şey olmasın?»

— «Zannetmem. Eğer alâkası varsa, bu işi dünya da halledemeyiz.»

Genç kız bulduğu kâğıdı gözden geçiriyordu. Bir an sonra:

— «Babalarının vasiyetnamesi imiş.» dedi.

Sonra başı ile yanındaki odayı işaret ederek:

— «Vasiyetnamedeki hükümleri bu adam yerine getirecekmiş. İçerideki adamın ismi Stephen Graves olacak?»

Quinn susuyordu, genç kız vasiyetnameye göz gezdirmeye devam ederek:

— Cinayetle alâkalı olabileceğini zannetmiyorum.» dedi. «Bu adamın babası bütün servetini karısı Harriet'e bırakmış. Kadının çocukları ancak anneleri ölünce bu servetten istifade edebilecekler. Kadın öldürülmemiş ki! Oğlu öldürülmüş.»

Bricky vasiyetnameyi tetkik ettikten sonra, onu tekrar katlayıp bir tarafa koydu.

— «Zaten cinayete böyle bir şey sebep olduysa,

işin içinden çıkamayız. Bizim meydana çıkarmamız icap eden şey, bir hırsızlık. Sen bana bu kasanın içinde mücevher gördüğünü söylemedin mi? Peki nerede bu mücevherler? Onları pek göremiyorum...»

— «Kasanın ikinci gözündedirler. Dur, sana göstereyim. Zaten pek kıymetli şeyler olacağını zannetmiyorum. Aralarında elmas falan yok.»

Kasanın ikinci gözünü açtı. Orada eski tip kutuların içinde seneler geçtikçe solgun bir renk alan, çeşit çeşit, eski tip ve modası geçmiş mücevher vardı. Bir dizi inci, zebercetten bir kolye, gök yakutla süslü bir iğne gibi şeyler.»

— «Bu incilerin her halde üç dört bin dolarlık kıymeti vardır.»

Quinn :

— «Her şey yerli yerinde, hiçbir şey kaybolmamış. Hiçbir şey alınmamış yani ben... Şey edeli beri...»

Delikanlı birden söylediği sözün tesiriyle, yapmış olduğu o hareketin çirkinliğini hatırlamış gibi sustu. Genç kız içini çekti. Ümidi kırılmış gibi:

— «Öyle ise hırsızlık falan olmamış,» dedi. «Öyle görünüyor ki, bu işten pek kolay sıyrılamıyacağız!»

Sonra alelâcele her şeyi tekrar kutunun içine doldurdular. Parayı da en üste koydular. Nihayet kasayı kapadılar. Quinn kasayı yerine koydu. Fakat bu sefer de deliğin bulunduğu yeri gözden saklamak için perdeyi çekmeğe lüzum görmediler. Öbür odada bir ceset yatarken artık bu gibi hareketlerin ne ehemmiyeti vardı? Quinn, kendi işlemiş olduğu suçla, içerde işlenen suçu birbirinden ayırmak için ne yapsa, muvaffak olamazdı. Delikanlı üzüntü ile :

— «Vaziyet berbat!» dedi. «Hapı yuttuk!»

Tekrar büyük odayageçtiler. Quinn banyo odasından çıkmadan evvel elektriği söndürmüştü. Büyük odaya çıkınca bir an durakladılar. Birbirlerine bakıyor, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Bricky:

— «Suçu bizim üzerimize atmadan evvel, kendimizi muhakkak temize çıkarmalıyız. Asıl suçluyu bulmalıyız. Cinayetlerin çeşit çeşit sebepleri olur. Belki de bu

işin içinde daha şahsî sebepler vardı. Meselâ kin, aşk gibi. Şimdi böyle şeyler aramalı...

Quinn, genç kızın ne demek istediğini anladı. Tekrar cesedin yanına gitti, yere çömeldi. Bricky:

— «Daha evvel ona el sürmedin değil mi?» diye sordu.

Quinn :

— «Hayır, sadece bir kibrit çaktım. Adamın yerde hareketsiz yattığını görünce, acaba öldü mü? diye elimi alnına dokundurdum, o kadar.»

Bricky, kendine hâkim olmağa çalışarak korkmasına rağmen Quinn'in yanına geldi :

— «Ceplerini boşaltalım, sana yardım edeyim,» dedi.

— «Sen dokunma. Ben ceplerinde ne var, ne yok hepsini çıkarırım. Sen de bakarsın.»

Birbirlerine cesaret vermek istemiş gibi bir tavırla bakıştılar. Bricky zoraki bir tavırla tebessüm etti. Sanki Quinn'e korkmadığını göstermek istiyordu. Quinn:

— «Evvelâ, şu cebini boşaltayım.» diye fısıldadı.

Smokinin üst cebinde incecik beyaz bir mendilden başka bir şey yoktu. Yelpaze biçiminde katlanmıştı. Bricky mendili açtı :

— «Bak, kurşun mendili de delmiş. Üç tane küçük deliği var. Makasla delinmiş gibi,» dedi.

Quinn ciddî bir tavırla :

— «Bu cepte başka bir şey yok, sol cebine bakalım. Amma bu cep vücudunun altında kalıyor.»

Cesedi hafifçe kaldırdı. Cekedi çekti, elini cebine daldırdı.

— «Burası da boş, içinde hiçbir şey yok.»

— «Şimdi sağ cebine bak, orada da bir şey yok galiba.»

Cekedin yan cepleri tamamen tersine çevrilmişti. Astarı sarkıyordu. Quinn :

— «İç cebine bakmalı,» dedi.

Bu sefer elleri ölüye değmişti. Amma Bricky'yi daha fazla korkutmamak için, yüzünde en küçük bir heyecan eseri göstermedi. Kendine hâkim oldu.» Bricky:

— «İç cebinde ne varsa hepsini çıkar,» diye fısıldadı.

Quinn cepte bulduklarını çıkardıkça, genç kız eşyaları birer birer ona sayıyordu. O kadar masum bir halleri vardı ki, odada ceset olmasa, deniz kenarında kumla oynayan iki çocuk hissini verebilirlerdi. Quinn artık konuşmuyordu. Bricky, onun yüzündeki ifadeden, genç adamın artık partiyi kaybetmiş gibi bir his duyduğunu anlıyordu... Sabah olmasına çok az vakit kalmıştı.

Bricky ile Quinn'in arkasında bir etajerin üstünde duvar saati vardı, iki çocuk ikide bir de saate bakmamak için ellerinden geldiği kadar gayret ediyorlardı. Amma saatin devamlı tıkırtısı onlarla alay ediyor gibiydi. Devamlı müstehzi, merhametsiz ve sür'atli bir tıkırtıydı.

Bricky, Quinn'in çıkardığı eşyaları saymağa devam etti.

— «Gelelim cüzdana,» dedi. «İyi cins deriden bir cüzdan. Mark Cioss'tan alınmış. İçinde iki tane beş dolarlık var. Bir tane de bir dolarlık. Winter Garden tiyatrosu için iki de bilet. Biletlerin numaraları C-112, ve C-114. Bunlar her halde parterde olacak. Ne ise, hiç olmazsa bir şey öğrendik. Adam bugün sekiz buçukla onbir arasında tiyatroya gitmiş.»

Quinn canı sıkılmış bir ifadeyle :

— «Adamın hayatı hakkında öğrendiğimiz bundan ibaret. Otuz beş senesinden sadece iki buçuk saatini nerede geçirdiğini öğrendik,» dedi.

— «Niçin sinirleniyorsun Quinn? Biz bu adamın bütün hayatını öğrenecek değiliz ki! Bizim meydana çıkarmamız icap eden tek şey, tiyatrodan çıkış saati ile öldürüldüğü saat arasında, yani aşağı yukarı iki buçuk saat kadar bir zaman zarfında olup bitenleri meydana çıkarmak! Winter Garden'de öldürülmemiş. Tiyatrodan çıktığı vakit hayatta imiş. Bunu biliyoruz. Demek ki, tiyatrodan çıktığı anla, öldürüldüğü an arasında neler olup bittiğini meydana çıkarmak lâzım. Bu da konumuzu oldukça daraltıyor.»

— «Peki cüzdanda başka bir şey var mı?»

— «Birkaç kartvizit. Birisi Stafford isminde birine ait. Tanımadığım biri. Başka bir kartvizit de var. Bu,

Holmes adında birine ait. Onu da tanımıyorum. Dur, dur bir şey buldum galiba, bir fotoğraf. Bir genç kızla beraber çektirmiş, ikisi de ata bindikleri bir sırada çektirmişler,» dedi.

— «Bakayım.»

Quinn fotoğrafa dikkatle baktı, sonra başını salladı.

— «Kızı tanıyorum,» dedi. «Bu gece adam evden çıktığı vakit, yanında bu kız vardı. Yatak odasında da bu kızın bir fotoğrafı var. Alt tarafına imzasını atmış. İsmi «Barbara» imiş. Yatak odasındaki fotoğrafta bu isim var.»

— «O halde cinayeti o işlemedi. Kız onu öldürmüş olsaydı fotoğrafı bu cüzdanda olmıyacaktı. Kız onu alır götürürdü. Öyle değil mi?»

— «Bu cepte başka bir şey yok. Şimdi pantolon cebine bakmak lâzım. İki arka cebi var, iki de yan cebi. Sol arka cebi boş, sağ arka cebinde bir mendil var. Başka bir şey yok. Pantolonun sol cebinde de bir şey bulamadım. Sağ cebinde bir deste anahtar biraz da para var.»

Bricky yaptığı hareketin mânasızlığını idrâk ediyormuş gibi dalgın bir tavırla paraları saydı. Onları da yere bırakarak :

— «Cebinde seksen sent kadar parası varmış,» dedi.

— «Adamın başka cebi yok. Burada ne diye oyalandık sanki? Faydası var mı?»

— «Tabiî var, Quinn. Böyle söyleme. Sen ne zannediyordun? Buraya girdiğimiz anda, cesedin baş ucunda «Bu cinayeti falanca adam işledi» diye yazılı bir kâğıt mı bulacaktık? Şimdi hiç olmazsa bir isim biliyoruz. Barbara! Sonra kadının tipini de biliyoruz, adamın onunla beraber tiyatroya gittiğini, tiyatrodan öldürüldüğü dakikaya kadar geçen zaman içinde olup bitenleri araştırmamız gerektiğini meydana çıkardık. Daha evvel bütün bunlar meçhuldü. Bütün bunları sadece ceplerini karıştırarak öğrendik.»

Duvardaki saat "tik, tak! Tik, tak!" sesleriyle sanki konuşmalara müdahale etmek istiyordu. Quinn, Bricky'yi dinlerken susuyordu. Genç kız gözlerini yere indir-

di. Sonra elini delikanlının koluna koyarak işitilmiyecek kadar alçak bir sesle :

— «Ne hissettiğini biliyorum Quinn. Ona bakma! Emin ol, gayret edersek kendimizi temize çıkarırız. Buna inanırsan başarırız. Bunu aklından çıkarma.»

Bricky çömeldiği yerden doğruldu. Quinn sükûnetle :

— «Bütün bunları tekrar ceplerine koyayım mı?» diye sordu.

— «Hayır, bırak olduğu yerde kalsın. Şimdilik ehemmiyeti yok.»

Quinn de doğruldu, Bricky :

— «Odayı adamakıllı gözden geçirsek, acaba faydası olur mu?» dedi. İstersen sen o tarafı araştır, ben bu tarafı.»

Quinn düşünceli bir tavırla :

— «Boşuna uğraşıyoruz!» dedi. «Bu odada ne bulabiliriz?»

Bricky cevap vermedi. Amma o sırada o da içinden «Ne bulacağımı ben de bilmiyorum. Allahım, bize yardım et. Bu bâdireden bizi çıkar.» diye söyleniyordu. Odanın derin sessizliğinde saatin tıkırtısından başka bir şey duyulmuyordu. Bricky, saatin tıkırtısına o kadar sinirleniyordu ki, yanından geçerken başını kaldırıp saate bakmak bile istemiyordu. «Deve kuşu gibi başımı çalıların içine saklıyorum.» diye düşündü. Saat tam karşısındaydı. Genç kız ona bakmamak için gözü saatin hemen altında bulunan kitaplara ilişti. Yüksek sesle: «Yeşil ışık.» «Çin lâmbaları», «Yaşanmış bir hikâye» diye okudu.

Sonra tekrar gözlerini yere indirdi. Saate bakmadan öbür taraftaki kitaplara baktı.

— «Şark yıldızı, «X faciası.» Bu adam pek fazla kitap okumuyormuş anlaşılan,» dedi.

Quinn :

— «Nereden biliyorsun?» diye sordu.

— «Hiç, öyle düşündüm. Okumağa meraklı olan birinin kütüphanesinde kitaplar ekseriya aynı çeşitten olur. Bu adamın kitapları hep ayrı ayrı çeşitte. Hepsi başka konularda. Her halde altı ayda bir, yahut uykusuz kaldık-

ça kitap okuyormuş.»

Birden genç kız durakladı. Bir an sustu, sonra:

— «Quinn.» dedi.

— «Ne var?»

— «Sigara içen bir insan, aynı zamanda püro da içebilir mi? Bu adamın bir tabakası var, sigara içtiği belli. Amma aynı zamanda püro da içebilir mi?»

— «Tabiî. Birçok insanlar hem sigara, hem de püro içerler. Neden sordun? Yanmış bir püro mu buldun?»

— «Sence bir insan, aynı anda hem püro, hem de sigara içebilir mi? Tek bir insan, aynı zamanda hem püro, hem sigara içemez. Şu tablaya bak. İçinde iki tane yanmış püro var.»

Quinn genç kızın yanına geldi. Bricky heyecanla konuşmağa devam etti:

— «Bu adam bu gece misafir kabul etmiş. Hem de erkek bir misafir. Şuradaki iki koltuğun arasındaki tablaya bak. İçinde iki tane püro var.»

Quinn püroları daha iyi görmek için tablanın üzerine eğildi:

— «Hakkın var. Bu adam ikisini de içmiş olamaz. Bir defa bu püroların ikisi aynı marka değil. Püro meraklısı olan bir insan hiçbir vakit markayı değiştirmez. Ne zeki kızsın? Buraya hakikaten birisi gelmiş. Hattâ başka bir şey daha söyleyebilirim. İkisi münakaşa etmişler. Yahut birisi çok sinirlenmiş, şu püroya bak, ucuna hiçbir şey olmamış. Sadece kenarı biraz nemli, o kadar. Amma bozulmamış. Şimdi öbür püroya bak. Ucu mütemadiyen kemirilmiş. Âdeta kırpılmış. Bu püroyu içen her kim ise muhakkak ki çok sinirliydi. Pürosunu berbat etmiş. Bence burada bulduğumuz şeyler arasında en mânidar olanı bu.»

— «Acaba hangisi bu derece sinirliydi? Gravess mi? Yoksa öteki adam mı? Bunu öğrenemeyiz ki...»

— «Evet, öğrenemeyiz. Amma bu o kadar mühim değil. Hiç olmazsa birinin buraya geldiğini öğrendik. Şimdilik bizim için en mühimi olanı bu.»

— «Acaba öbür adam kimdi?»

Quinn, duvarla koltuk arasında durdu, sonra:

— «Bricky burada bir bardak var. Yerde, koltu-

ğun yanında.» dedi.

— «Öbür koltuğun yanında da bir kadeh var mı?»

— «Hayır.»

Bricky ferahlamış gibi içini çekti :

— «Bu da ikisinin pek anlaşamadıklarına delâlet ediyor, Kadehin bulunduğu yerin yanındaki koltukta her halde Graves vardı. Zira misafir kabul eden oydu. Anlaşılan kendisine bir kadeh içki doldurmuş, amma misafirine ikram etmemiş. Yahut da misafiri çok asabî olduğu için Graves içki teklif ettiği halde reddetmiş.»

— «Belki de öyledir. Amma senin söylediklerin hep tahmin. Bunun aksi de olabilir tabii. Her halde Graves karşısındakine karşı olan öfkesini yahut antipatisini göstermek için ona içki ikram etmemiştir. Aksi olmuş olsa idi, nezaketen kendisi de içki içerdi. O zaman ortada iki kadeh olurdu. Demek ki, Graves misafirine hiçbir şey ikram etmemiş. O zaman da Graves'in bu koltukta oturduğunu kabul etmek lâzım. Sen de öyle düşündün değil mi?»

Bricky canı sıkılmış bir tavırla :

— «Onun nerede oturduğunu anlamış olsak bile. bu bir şey ifade etmez. Bizim için asıl mühim olan şey, kiminle beraber oturduğunu meydana çıkarmaktır.»

— «Dur, bir şey buldum galiba.»

Quinn bunu söylerken koltukta oturma yeri ile arkalığın arasındaki aralığa elini sokmuştu. Araştırdığı koltuk misafirin oturduğunu tahmin ettikleri koltuktu. Aralıktan bir cisim çıkardı. Bricky bunun ne olduğunu görünce hayal kırıklığına uğramış gibi :

— «Kibritmiş,» dedi.

Quinn de :

— «Canın sıkıldı, değil mi? Ben de başka bir şey bulacağımı zannediyordum. Amma bu kibrit Graves'e ait değil. Onun kibritini cebinde buldum. Bu kibrit öbür adamın olsa gerek. Her halde adam o kadar asabî idi ki, kibriti koltuğun arasına düşürdüğünü farketmedi bile.» Quinn bunu söyledikten sonra küçük karton kibrit muhafazasını açtı, içine baktı, sonra onu tekrar koltuğun üzerine attı. Fakat birdenbire âni bir hareketle kibriti tekrar aldı, açtı ve kaşlarını çattı :

— «Hayret! Adam amma da sinirliymiş. Bir tek püro yakmak için amma da çok kibrit yakmış. Birbiri arkasına kibrit çakıp duruyordu her halde.»

— «Belki de. Amma buraya geldiği vakit, bu mahfazanın içinde bütün kibritlerin kullanılmamış olduğunu ne biliyorsun?»

Fakat Quinn genç kızın bu sualine cevap bile vermedi. Sanki artık meseleyi bu cepheden düşünmeye lüzum görmüyordu. Gözlerini kibrit mahfazasına dikmişti. Sanki bütün hayatı bu kibrit mahfazasına bağlıydı. Bir ara gözlerini yine kibritten ayırmadan :

— «Biraz gelsene bakayım, şu kibrite bir bak bakalım, merak ediyorum. Acaba sen de aynı şeyi düşünecek misin?»

— «Ne var ki? Çiklet reklâmını mı söylüyorsun?»

— «Hayır, kapağından bahsetmiyorum. Sen içeri bak. Kibritlere bak.»

Kibrit mahfazasını bir tılsımmış gibi genç kıza doğru uzatıyordu. Bricky başını delikanlının başına yaklaştırarak düşünüyordu :

— «Dur bakayım, bu tip mahfazaların içinde ekseriya yirmi kibrit bulunur. Her birinde on kibrit bulunan iki dizi vardır. Bakayım... Baş parmağını kaldırsana... Kaç kibrit kalmış, onu sayacağım.. Beş kibrit kalmış. Önde iki kibrit, arkada da üç kibrit var. Yani adam onbeş kibrit kullanmış. Bir tek püro için onbeş kibrit yakmış. Bunu mu söylemek istiyordun?»

— «Hayır, anlamıyorsun, iyice dikkat et. Mahfazanın içinde kalan kibritlerin hepsi sağ tarafta.»

— «E, bundan ne çıkar?»

— «Dur bakayım, bak sana anlatayım. Kendi kibritimi sana vereyim de, daha iyi anlarsın.»

Quinn bunu söylerken kendi kibritini çıkarınış, genç kıza uzatmıştı.

— «Şimdi bir kibrit çak bakayım,» dedi. «Amma hiçbir şey düşünmeden, bir kibrit çak ve söndür. Her zaman yaptığın gibi. Farzet ki havagazını yakıyorsun. Haydi yaksana.»

Bricky bir kibrit çaktı, onu üfledi. sonra hayretle

Quinn'e baktı. Delikanlı :

— «Şimdi kibrit mahfazasına bak,» dedi. «Kibriti nereden aldın, görüyor musun? Sağ taraftan. Herkes gibi. Kim olsa, buradan kibrit almak için sağdan alır. Halbuki adam kibritleri hep soldan almış. Ne demek istediğimi anlıyor musun şimdi? Graves'in karşısındaki koltukta oturan adam her kim ise solaktır. Soldaki kibritleri yakmak ona daha kolay gelmiş.»

Bricky'nin ağzı açık kaldı. Quinn devam etti :

— «Adamın kim olduğunu bilmiyorum. Nasıl bir adam olduğunu da bilmiyorum. Hattâ bu adam Graves'i öldürdü mü, onu bile söyliyebilecek durumda değilim. Amma şunu biliyorum ki, buraya gelen adam her kim ise o kadar sinirliydi ki, bir tek püroyu yakmak için hemen hemen onbeş kibrit yakmış. Sinirinden püroyu da az kalsın tamamen kemirecekmiş. Graves'in bu adamla pek iyi anlaşamadığını da tahmin ediyorum. Nihayet şimdi de bu gelen adamın solak olduğunu öğrendim. Bu da bir şeydir her halde.»

Bricky elini uzattı ve Quinn'in kendisine vermiş olduğu kibrit mahfazasını dikkatle, bir defa daha gözden geçirdi. Genç kızın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

— «Galiba, biz yanlış yoldan yürüyoruz Quinn.» dedi. «Bütün tahminlerimiz yanlış.»

— «Neden öyle söylüyorsun?»

— «Bütün ileri sürdüğün şeyler yanlış da ondan!»

— «Nereden biliyorsun?»

— «Bu kibrit mahfazası bir kadına ait.»

Bunu söylerken kibriti Quinn'e uzatarak:

— «Şunu bir koklasana.» dedi.

Fazla bir şey de söylemeğe lüzum görmedi. O zaman Quinn kibriti kokladı. Fakat pek bir şey anlamadı:

— «Anlamadım. Bu kibritle püro...» diye söze başladı.

Bricky hemen :

— «Ben sana ne pürodan, ne de koltuktan bahsediyorum,» dedi. «Yalnız bir şey rica ediyorum, şu kibriti iyice kokla.»

— «Kokladım. Ne olacak? Bütün kibritler gibi,

kükürt kokuyor.»

— «Bekle, kükürt kokusu dağılsın. Şimdi kokla bakayım, hissediyor musun?»

Quinn yüzünü buruşturarak :

— «Evet, şimdi duyuyorum, esans kokusu gibi bir koku var. Hafif bir esans kokusu.»

— «Şimdi neden öyle söylediğimi anlıyorsun, değil mi? Erkekler esans kullanmaz. Bu kibrit, bir çantanın içindeymiş. Buram buram esans kokan bir çantanın içinde. Belki o çantanın içinde birkaç saat kalmıştır. Amma bu birkaç saat bile kokunun kibrite sinmesine kâfi geldi. Bana öyle geliyor ki, o çantada öyle bir esans kokusu vardı ki, bu çantayı iki üç defa açıpkapamak bile, bir odaya esans kokusunu yaymak için kâfiydi. Buraya çıktığımız vakit, çok hafif bir esans kokusu farketmiştim. Bence b gece buraya bir kadın geldi.»

Quinn, ileri sürdüğü bütün tahminlerin boşa çıktığını hissettiği halde, bir türlü fikrinden caymak istemiyordu. İlk tahminlerinin muhakkak doğru olabileceğini de iddia edemezdi. Amma «Belki o yönden ilerlersem hakikati bulurum,» diyerek o fikirlerden vazgeçemiyordu.

— «Peki, pürolara ne dersin?» dedi. «O iki püroyu kim içti öyle ise? Bu pürolardan biri gayet sert. Öteki yumuşak. Bunların ikisini de aynı adam mı içti sence? Pürolardan birini içen gayet sakin imiş. Diğerini ise son derece asabî bir insan içmiş. Demek sence ikisi de aynı insandı, Graves'ti, öyle mi?»

— «Ben böyle bir şey söylemiş değilim. Bence, buraya belki de bu kadın gelmeden evvel bir erkek gelmiştir. Yahut kadın gittikten sonra biri gelmiştir. Bir kadınla bir erkeğin de gelmiş olması pek âlâ mümkün.»

Quinn kat'î bir tavırla :

— «Hayır, beraber gelmiş olmaları imkânsız. Bir defa şu karşıdaki püro, buraya gelmiş olan erkeğin koltuğa oturmuş olduğunu ispat ediyor. Aynı koltukta bulunan kibrit ise kadının da oraya oturduğunu gösteriyor. İkisi de aynı anda aynı koltuğa oturmadılar ya?»

— «Farzet ki adam çok sinirliydi. Kibriti kalmamıştı. Kadından onun kibritini istemiş olamaz mı? Belki

de kadın o sırada odanın başka bir yerinde oturuyordu.»

— «Öyle olduğunu zannetmiyorum. Graves her halde adamın karşısında oturuyordu. Geldiğini zannettiğin kadınla adamın arasındaki mesafe, Graves'le onun arasındaki mesafeden daha uzaktı. Ortada üçüncü bir koltuk yok ki. Adamın kibrite ihtiyacı olsaydı, tabiî kadından istiyeceğine, onu Graves'ten alırdı.»

— «Graves'ten bir şey istiyemezdi. Çünkü Graves ona içki dahi ikram etmiyecek kadar soğuk davranmıştı.»

— «İçki ikram etmek başka, kibrit vermek başka. İnsan sokaktaki yabancıya da bir kibrit verebilir. Adam, dediğin gibi, kibrit istediyse, kendi kibrit kutusunda hiç kibrit kalmaması lâzım. Halbuki ortada hiçbir boş kibrit kutusu yok.»

Bricky düşünceli bir tavırla:

— «Yani sence kadınla erkek aynı zamanda gelmediler öyle mi?» diye sordu. «Peki öyle olsun, amma bunu meydana çıkarmış olmamız bile pek bir şey ifade etmiyor. Hangisi daha evvel geldi? Bunu meydana çıkaramıyoruz ki. Her halde son gelen her kim ise kaatil odur.»

Quinn içini çekti:

— «Biz burada bir şey bulamıyacağız. Beni kıskıvrak yakalıyacaklar, göreceksin.» dedi.

Derin bir sessizlik oldu. Sessizlikte saatin tıkırtısı tekrar duyuldu. Amma iki genç zamanın mütemadiyen ilerlemesinden o kadar ürküyorlardı ki, başlarını kaldırıp saate bakmadılar bile. Gözlerini yere indirmişlerdi. Birden Bricky yere diz çöktü; elini koltuğun altına doğru uzattı. Sonra oradan bir şey alarak onu Quinn'e gösterdi.

Quinn şaşkın bir tavırla:

— Ne buldun yine?» diye sordu.

— «Görmüyor musun? Dikkatle baksana.»

Quinn:

— «Kırık bir düğme,» diye fısıldadı.

Hakikaten genç kızın avucunun içinde küçük bir düğme, daha doğrusu bir düğmenin yarısı vardı. Ucunda bir iplik sarkıyordu. Düğme kahverengiydi ve halının deseni üzerinde ilk anda pek fark edilmemişti.

Bricky:

— «Bu bir erkek elbisesinin düğmesi değil mi?» diye sordu. «Yelek düğmesi değil mi?»

— «Hayır, kol düğmesi. Hani erkek ceketlerinde kolda hiçbir işe yaramıyan küçük düğmeler vardır. İşte onlardan.»

— «Her halde adamın elbisesinden kopmuştur. Sonra yere düştü ve koltuğun altına yuvarlandı.»

— «Belki de bu düğme Graves'e ait, ne biliyorsun? Belki günlerdir orada.»

— «Bunu hemen kontrol edebiliriz. O kadar zor bir şey değil. Bu düğme ancak kahverengi, yahut kahveye çalan bir renkte olan bir elbiseden kopmuş. Böyle bir elbisede mavi veyahut yeşil düğme olmaz ya! Smokin düğmesi de olmadığı muhakkak.»

Bricky bunu söyledikten sonra, yatak odasına geçti. Elbise dolabını açtı. Biraz sonra Quinn'e doğru dönerek:

— «Işığı yaksam bir şey olmaz, değil mi?» diye sordu.

Quinn :

— «Hayır, merak etme, perdeler çok ağır. Işık geçirmelerine imkân yok.» diye cevap verdi.

Genç kız elektriği yaktı. Quinn dolaptaki elbiseleri görünce hayretle gözlerini açarak ıslık çaldı :

— «Şu hale bak! Bir insan bu kadar elbiseyi eskitemez bile.» dedi.

Dolaptaki elbiselerin arasında kahverengine yakın olan kostümler pek azdı. Bricky, elinde düğme, bütün elbiselere bakıyordu.

— «Bu hardal rengi elbiseye uyuyor. Şuna bir bakalım.» dedi.

Elbiseyi askısı ile beraber dolaptan çıkardı ve evvelâ kollarına, sonra yeleğine baktı. Elbiseyi tekrar yerine koyarak:

— «Bir tek düğmesi eksik değil,» dedi. «Bak, burada bir de kahverengi elbise var.»

Genç kız o elbiseye de baktı. Fakat bir şey bulamadı. Quinn :

— «Arka ceplerine de bak, belki onların düğmesi eksiktir,» dedi.

— «Hayır, eksik değil, hepsi tamam. Galiba kahverengine bakan başka elbise de yok. Ha bak bak tâ dipte eski bir ceket var. Amma da eskimiş... Fakat bunun düğmeleri bambaşka. Öyle küçük ve delikli değil. Hem bunun da düğmeleri tamam.»

Genç kız bunu söyledikten sonra dolabın kapağını kapadı ve odanın elektriğini söndürerek :

— «Demek bu düğme Graves'e ait değil. Öyle ise öteki adama ait.» dedi.

Beraberce öbür odaya geçtiler. Bricky düşünceli bir tavırla :

— «Ne tuhaf! İnsan hiç tanımadığı bir kimse hakkında böyle ehemmiyetsiz şeylerden bile birtakım bilgiler elde edebiliyor. Meselâ şimdi adamın kahverengine yakın bir kostüm giymiş olduğunu, bir kol düğmesinin eksik olduğunu bile biliyoruz. İnanılacak şey değil. Detektif olsaydık, kim bilir bu ip uçlarından neler çıkarırdık!»

— «Maalesef detektif değiliz.»

— «Amma kendimizi temize çıkarmak için bu gece detektiflik etmek zorundayız.»

— «New York, dünyanın en büyük şehri. Bu kalabalık şehirde aradığımız insanı nasıl bulabiliriz?.»

— «Belki de New York'un bu kadar büyük olması bizim işimize yarar. Bizim memleket gibi küçük bir şehir olsaydı, bu cinayeti işliyenler daha fazla korkar, saklanmağa çalışırlardı. O zaman onları dünyada bulamazdık. Kim bilir kimsenin onları bulmaması için ne tedbirler alırlardı... Halbuki New York o kadar kalabalık ki, kendilerini her halde emniyette hissediyorlar. Saklanmağa bile lüzum görmüyorlar!»

Genç adamın yüzünde birden mahzun bir ifade belirdi. Amma Bricky onun bedbinliğine ehemmiyet vermeden :

— «Neden daima işleri en güzel tarafından almıyorsun?» diye sordu.

Quinn derin bir üzüntü ile :

— «Bütün bunlar boş Bricky. Kendimizi boşuna yoruyoruz. Kendimizi temize çıkarmağa imkân yok. Hayalinden geçirdiğin şeyler o kadar saçma ki! Bütün bunlara

kimse inanmaz.»

Bricky:

— «Niçin saçma olsun, Quinn?» diye mırıldandı. Sana yalvarırım, kendini bırakma. Bu kadar bedbin olma. Her şeyden çabucak ümit kesiyorsun. Bu işte beni tek başıma bırakma.»

Bunu söylerken başını önüne eğmişti. Quinn içini çekti:

— «Ben işe yaramaz adamın biriyim,» dedi. «Kusuruma bakma.»

— «Hayır, işe yaramaz bir insan değilsin. Öyle olmuş olsaydın seninle buraya gelmezdim.»

Derin sessizlikte saatin muntazam tıkırdısından başka bir şey işitilmiyordu. Bricky asabî bir tavırla:

— «Hiçbir şeyden korkmamak lâzım,» dedi. «Biraz sonra dönüp duvarda merhametsiz bir şekilde akıp giden zamanı gösteren saate bile bakacağım. Amma o zamana kadar muhakkak bir şeyler bulmamız lâzım. Karşımızda iki insan olduğunu biliyoruz. Daha doğrusu iki gölge. Bunlardan biri bu adamın kaatilidir. Hangisi olduğunu meydana çıkarmalıyız. Bunu meydana çıkarmazsak, onun cezasını sen çekeceksin!»

Quinn elini yukarı kaldırıp tereddütle tekrar indirdi. Bir şey söyliyecekti, fakat genç kız mâni oldu:

— «Sözümü kesme rica ederim, Quinn. Sana cesaret vermeğe çalışıyorsam, yalnız senin için değil, kendim için de gayret ediyorum. Başına gelen bu belâdan kurtulmak lâzım. Buraya gelmiş olan insanları muhakkak bulmalıyız. Nerede olduklarını meydana çıkarmalıyız. Onlara suçlarını itiraf ettirmeliyiz. Başka çaremiz yok. Bunu da muhakkak bu gece yapmalıyız. Şafak sökerken saat altıda otobüse binmemiz lâzım. Bu otobüsü kaçıramayız. Zira bizim için artık bu son fırsat! Bundan başka bir fırsatımız olmıyacak. Kendimizi kurtarmak için başka bir yol bulamayız, anladın mı?»

— «Biliyorum.»

— «İnsan bir şeye inanırsa, muhakkak aklına koyduğunu yapabilir. Bence ikimiz iki ayrı yoldan gitmeli, kaatili aramalıyız.»

Quinn şaşırıp kalmıştı, hayretle:

— «Yani birbirimizden ayrılalım mı diyorsun?» diye sordu.

— «Evet. Geriye o kadar az zaman kaldı ki, ikimiz iki ayrı yoldan hareket edersek, neticeye daha çabuk varırız. İşbirliği yapmalıyız. Takip edeceğimiz iki yoldan biri bizi muhakkak kaatile götürecek. Yanlış yola sapmak tehlikesini artık göze alamayız. Sen buraya gelen adamı bulmalısın. Ben ise buraya gelen kadını meydana çıkarmalıyım. Senin vaziyetin daha kolay. Bulacağın adam kahverengi bir elbise giyiyor. Kolundaki düğmelerden biri kırık.. Benim bulacağım kadın ise muhakkak solaktır. Zira kibrit ona aitti. Bu kadın hakkında bildiğim tek şey de kadının çok kuvvetli bir esans kullandığıdır.»

— «Bu kadar az bilgi ile koca şehirde kadını nasıl bulacaksın? Elinde benim kadar bile malûmat yok.»

— «Amma ben kadınım. Muhayyilemi çalıştıracağım. Sonra kadınlarda bir seziş vardır, bazan çok işe yarar.»

— «Peki kadını bulduğunu farzedelim, ne yapabilirsin? Elinde silâh yok. Gittiğin yerde ne ile karşılaşacağını bile bilmiyorsun.»

— «Artık korkunun da zamanı geçti, Quinn. Kalan zaman zarfında sadece harekete geçebiliriz... Neticeyi düşünemeyiz. Şimdi seninle bir şey kararlaştıracağız. Hiçbir şey bulmasak bile, seninle bu evin önünde saat altıya çeyrek kala buluşacağız. Altı otobüsüne yetişmek için altıya çeyrek kala burada olmalı.»

Bricky eğildi, yerden bir şey aldı:

— «Adamın anahtarı!» dedi. «Sendeki öbür anahtardır. Bunu ben alıyorum. Şimdi seninle saate bakalım.»

Saate bakmakta sanki bir uğursuzluk vardı. İki genç derin sessizlikte gözlerini kaldırarak saate baktılar. Bricky yüzünü buruşturarak:

— «Allahım! Saat üç olmuş.» dedi. «Ancak üç saatimiz kalıyor.»

Quinn boğuk ve ümitsiz bir sesle:

— «Bundan vazgeçelim Bricky... Nasıl olsa bir şey bulamayız.»

Fakat genç kız odadan çıkmıştı bile. Koridordan merdivene doğru yürüdüğü işitiliyordu. Quinn de dışarı çıktı. Genç kız merdivenin yarısına kadar gelmişti, Quinn:

— «Bricky...» diyecek oldu.

Genç kız sert bir tavırla :

— «Sen elektriği söndür.» dedi.

Quinn geri döndü ve elektriği söndürdü. Sonra genç kızı takip ederek aşağı indi. Bricky ön kapıya yaklaşmıştı bile :

— «Bricky...»

— «Ne var?»

— «Beni dinle...»

Quinn, bir an tereddüt etti, sonra devam etti :

— «Sen müthiş bir kızsın! Müthiş bir cesaretin var. O kadar işte! Sende bu cesaret varken, bu inat varken, muhakkak başaracağız... Başarmazsak dünyada adalet denilen bir şey yoktur, diyeceğim.»

Quinn, kapıya doğru yürüdü. Sonra birden durakladı ve tekrar genç kıza yaklaştı. Bricky tekrar :

— «Ne var yine?» diye sordu.

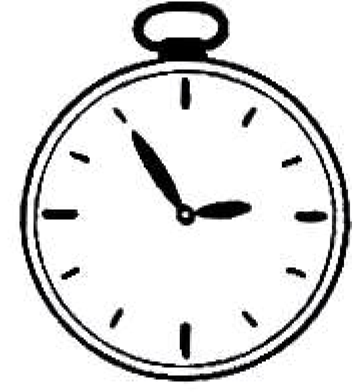
— «Bricky, bilmiyorum ki, nasıl söyliyeyim, beni öpmez misin? Belki bana uğur getirir.»

Karanlıkta dudakları bir an için birleşti. Genç kız :

— Sana uğur getirmesi için!» diye fısıldadı.

Karanlık holden sokağa çıkacakları sırada Bricky:

— «Quinn, buraya benden evvel dönersen, beni bekle, olmaz mı? Beni tek başıma bırakma. Memlekete seninle beraber dönmek istiyorum,» dedi.

Quinn karanlık sokağa girmişti. Kendi kendine: «Bu yaptığımız budalaca bir şey. Nasıl oldu da buna razı oldum? Kader bizi kıskıvrak yakaladı. Artık nasıl kurtulabiliriz?» diye düşünüyordu. Tek başına olmuş olsaydı, şimdi parka gider, bir banka uzanır, günün doğmasını beklerdi. O zaman her şey kendiliğinden biterdi. Maamafih belki sabahı beklemeğe bile lüzum kalmıyacaktı. Sadece bankın üzerinde bir iki sigara tellendirdikten sonra her şeyi tasarlayıp polise gidecek ve başından geçenleri olduğu gibi anlatacaktı. O zaman da artık alnına ne yazıldı ise öyle olacaktı.

Amma şimdi hayatta yalnız değildi. Yanında bir genç kız vardı. Hayatına karışmıştı. Onun için Quinn bu yolda devam etmeğe mecburdu. Doğrusunu söylemek icap ederse, genç kızın faydası da inkâr edilemezdi. Her şeyden vazgeçmemesine, kendisini ümitsizliğe kaptırmamasına o sebep olmuştu.

Demek insan hayatta işte böyle, kendisini sevkeden, kendisine yol gösteren insanlara rastlıyabiliyordu. Bu, bazan insanın kendi iradesi hilâfına da oluyordu.

Quinn genç kızı bu işlere sürüklediği için pişmanlık duyuyordu. Kıza karşı doğru hareket etmemişti. Başını belâya sokmuştu. O danslı yere girdiğine bile pişmandı. Amma oraya girmemiş olsaydı, Bricky ile tanışmamış olacaktı. Buna ise kat'iyen pişman değildi. İnsan bu derece feragat sahibi olamazdı!

Quinn bütün bunları düşündükten sonra, kendi kendine :

— «Haydi bakalım, faaliyete geçelim!» diye söy-

lendi. «Şu andan itibaren kendimi onun yerine koyacağım. Onun gibi hareket edeceğim. Ancak bu takdirde bir şeyler çıkarabilirim. Farzedelim ki, biraz evvel adamın birini öldürdüm ve bu evden dışarı çıktım. İlk iş olarak ne yapardım?»

Delikanlı sokağın ortasında durmuştu. Elini alnına götürdü.

— «Bunu nereden bilebilirim? Şimdiye kadar kimseyi öldürmedim ki. Bir insan öldürmüş olan bir kimse ne yapar? Bunu nereden bileyim.»

Başını salladı. Sanki aklından geçen bir düşünceyi reddediyordu. Tekrar kendine hâkim oldu. Kendi kendine söylenmeğe devam etti :

— «İşin başından başlamalı, farzedelim ki birini öldürdüm, dışarıya çıkar çıkmaz ne yapardım?»

Yürüye yürüye dört yol ağzına gelmişti.

— «Nereye gitsem acaba? Karşıda taksiler var. Bir adam öldürmüş olsaydım, taksiye biner miydim? Biraz ilerde bir otobüs durağı da var. Acaba birini öldürmüş olan bir insan sükûnetle otobüse binebilir mi? Şu taraftaki caddeye gelince, Lexington caddesidir. Orada metro istasyonu var. Acaba metroya mı bindi, o adam? Belki de bir insan öldürmüş olsaydım, bunların hiçbirine binmez, üçüncü caddedeki teleferikle giderdim. Yahut bu evden yaya uzaklaşırdım. Belki yaya gitmek en emin şey. Ben ne bileyim? Belki de buraya gelmiş olan adam yaya gelmedi. Belki otomobille geldi. Belki otomobilini iki üç ev ilerde bıraktı. O zaman otomobiline binip gitmiştir.

«Karşımda tam altı ihtimal var. Takip edebileceğim her ihtimalin bir de tersi olabileceğine göre, hemen hemen on iki yol var, demektir. Karmakarışık bir şey. Bu karışıklığın ortasında kaybolacağım! Doğru yolu bulsam bile ne faydası var? Adamın nereye gittiğini bilmiyorum ki!»

Kendisini tekrar ümitsizliğe kaptırdığını hissederek :

— «Kendine gel oğlum!» diye söylendi. «Bu ileri sürdüğün şeylerin hepsi bir bahaneden ibaret. Bu işten şimdi vazgeçersen, Bricky seni korkağın biri zannedecek.

Her şeye tekrar baştan başlaman lâzım. Haydi bakalım, her şeye baştan başla.»

«Farzedelim ki bir adam öldürdüm. Şimdi bir dört yol ağzına gelmiş bulunuyorum. Acaba adamın ne tarafa gittiğini düşünecek yerde, ne hissettiğini anlamağa çalışsam? Belki bu şekilde bir şeyler meydana çıkarabilirim. Her halde adamın bütün sinirleri gerilmiştir... Meğer ki, azılı bir kaatil olsun. Demek şimdi kendimi tam mânasiyle sinir buhranı geçiren bir insan gibi hissetmeliyim. Her halde öfkem geçmiştir. "Öfke" diyorum, çünkü cinayeti öfkenin tesiri altında işlediğini düşünüyorum. Cinayeti işlemiş olan bir insan nasıl olur? Her halde cinayetten hemen sonra asabiyet içinde titrer.

«Etrafa bakayım; karşıda bir eczane var. İçerisi aydınlık, vitrininde: «Eczanemiz geceleri açıktır.» diye yazılı. Eczane şimdi açık olduğuna göre, her halde o zaman da açıktı.

«Asabiyet içinde tiril tiril titreyen bir insan gidip eczaneden sinirlerini yatıştıracak bir şey isteyemez mi? Her halde istiyebilir. Belki tehlikeli bir şey olur amma... Evet, tehlikeli olur... İki adımlık yerde, cinayeti işledikten sonra insan bu kadar yakın bir yerden bir şey almaz. Eczanedeki adam muhakkak içeri girenin halinden asabiyet içinde olduğunu anlar. Sonra da polise onu sarahatle tarif edebilir. Demek ki, bu ihtimalden vazgeçmek lâzım. Fakat cinayeti işlemiş olan adam ya bütün bunları düşünebilecek bir durumda değilse, o zaman belki her şeye rağmen oraya girmiştir...»

«Bütün mesele eczanedeki adamın kaatili hatırlamasında. Ah, böyle bir şey olursa, çok sevinirim. İçeri girip bir denemeli.»

Quinn eczanenin kapısından içeri girdi. Eczanede tek bir kişi vardı. O da kasanın arkasında oturmuş, bir şeyler yazıyordu. Quinn adamın karşısında durdu, bir türlü söze nereden başlıyacağını bilemiyordu.

Sessizlik o kadar uzun zaman sürdü ki, eczacı nihayet oldukça haşin bir tavırla:

— «Bir şey mi istiyorsun, delikanlı?» diye sordu.

Quinn ağır ağır konuşmağa başladı. Her kelimeyi

tekrar ediyordu. Fakat söylediği sözleri daha evvel tasarlamıştı..

— «Sizi rahatsız ettim efendim, içeri girdiğim anda... Çok asabî idim, vücudum tiril tiril titriyor, sinirlerim bozulmuş, bu halde olan bir adama ne tavsiye edersiniz?»

— «Bildiğim en iyi ilâç yarım bardak su içinde çok az amonyaktır.»

Quinn sormayı düşündüğü ikinci suali de sordu:

— «Âsabı bozulan her insana bunu mu verirsiniz?»

Eczacı gülerek :

— «Ne o? Korkuyor musun yoksa?» diye sordu. «İlâcı almadan evvel tesirli olduğuna emin olmak istiyorsun, değil mi? Her âsabı bozulan insana verdiğim ilâç budur benim.»

Quinn heyecandan âdeta nefesini tutmuştu. Amma adam delikanlının düşündüğü gibi söze devam ederek:

— «Biraz evvel de bir adama aynı ilâcı verdim. İki saat kadar oluyor. Bu gece bana başvuran ve sinirden şikâyet eden ikinci müşterimsin.»

Quinn birden ferahlıyarak derin bir nefes aldı. Demek insanların ağzını aramak o kadar kolaydı. O kadar basit bir şeydi. Böyle ilk anda başarı elde ettiğine pek inanamıyordu. Kendi kendine «Acele etme oğlum, heyecana kapılma.» diye söylendi. «Bu mesele hakkında bir şeyler öğrenmeye çalış, böyle ilk anda tam hedefe isabet imkânsız bir şey.»

Quinn eczacıya doğru dönerek:

— «Demek sinirli olan yalnız ben değilim öyle mi?» diye sordu.

Eczacı başını «Hayır» mânasında salladı. Bu gibi şeyler onun için olağan şeylerdi. Quinn :

— «Peki öyleyse, bana bu ilâçtan biraz verir misiniz?» diye rica etti :

— «Hay hay, nasıl istersen!»

Quinn eczanede biraz daha kalmak ve eczacı ile konuşmak için bir bahane uydurmak zorundaydı. Eczacı yerinden kalktı, musluğa doğru giderek bir bardağın içine biraz su koydu. Sonra içine bir tutam toz attı, bardağı bir kaşıkla karıştırdı ve ilâcı Quinn'e uzattı.

— «Haydi iç bakalım.» dedi. «Fiatı on senttir.»

İlâcın kokusu pek fena değildi. Amma lezzeti iyi değildi. Sabunlu su gibi bir şeydi. Quinn bunun ne tesiri olabileceğini bir an düşündü. Eczacı tekrar:

— «Korkma, hepsini bir yudumda içiver.» dedi. «Zarar vermez.»

Quinn ilâçtan korkmuyordu. Sadece mümkün olduğu kadar fazla zaman kazanmak istiyordu. Eczacı Quinn'e mütecessis bir tavırla bakıyordu:

— «Pek asabî görünmüyorsun!» dedi. «Dalgın bir halin var.»

Quinn ilâçtan bir yudum içti, hemen yüzünü buruşturdu:

— «O adam her halde benden daha asabiydi. Öyle değil mi?» diye sordu.

Eczacı yine babacan bir tavırla güldü:

— «Öyleydi, yerinde duramıyordu. Bacaklarına iğne batıyordu sanki. İkide bir kapıya kadar gidip dışarı bakıyordu. Kımıldayıp duruyordu.» Quinn birden hatırlamış gibi:

— «Anlattığınız adam bir arkadaşıma benziyor, sakın o olmasın?»

İlâçtan bir yudum daha aldı, sonra gayet saf bir tavır takınarak:

— «O arkadaşım da çok asabîdir de...» dedi.

Eczacı alaycı bir tavırla:

— «Asabiyet de söz mü, adam yerinde duramıyordu diyorum sana.» dedi.

Bunun üzerine Quinn, bir isim ortaya atmağa karar verdi. Bu isim bir zoka vazifesini görecekti:

— «Öyle zannediyorum ki, bu anlattığınız benim arkadaşım Eddie. Tipi nasıldı bu adamın?»

Zoka vazifesini görmüştü. Eczacı hiç şüphelenmeden:

— «Zayıf bir adamdı. Senden biraz daha uzun boyluydu.

Quinn bir ahbabından bahsediliyormuş gibi memnun bir tavırla başını salladı. Sanki başka kimse olamazdı. Sanki arkadaşının bir eskimo gibi bariz bir tipi vardı. Delikanlı eczacıdan lâf almağa devam ederek:

— «Evet, benden biraz daha uzundu. Hem de...»

Saçlarını işaret etti, eczacı Quinn'in söylemesine fırsat vermeden:

— «Evet, sarışındı.» dedi.

Quinn adama hakikaten tanıdığı birisinden bahsediyormuş gibi bir his verebilmek için, onunla hemen hemen aynı anda:

— «Sapsarıdır saçları.» dedi.

Bunu söylerken yine başını sallıyordu. Sonra alelâcele:

— «Sırtında kahverengi bir elbise vardı, değil mi?» diye sordu.

— «Evet, evet, kahverengi bir elbise giymişti.»

Quinn:

— «Tamam! Bahsettiğiniz Eddie.» dedi.

Derin bir nefes aldı. İşini mükemmel görüyordu doğrusu, Daha ilk anda bir iz bulmuştu. Yine gayet saf bir tavırla:

— «Demek Eddie idi.» diye tekrar etti.

Eczacıdan öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. Kendi başına kalmış olsaydı, imkânı yok bu kadarını öğrenemezdi. Fakat karşısında öyle saf biri olunca, ağzından mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmek lâzımdı. Son dakikada aklına bir şey daha geldi. Suyu biten bir musluk gibiydi. Amma son bir damla daha malûmat edinmek istedi. Eczacı:

— «Arkadaşınızın tuhaf bir hali vardı, galiba gribe yakalanmıştı.» dedi.

— «Titriyor muydu?»

— «Hayır titremiyordu amma, burada bulunduğu müddetçe mütemadiyen ceketini sımsıkı kapıyor, yakasını da kaldırmış olarak yürüyordu.»

Eczacı bunu söylerken biraz evvel gelen adamın taklidini yaparak üzerindeki gömleğin yakasını kaldırdı, ceketini de sımsıkı kapadı. Sonra devam ederek:

— «Buna şaşırdım, kaldım. Belki hakikaten gribe yakalanmıştı. Gerçi hava o kadar soğuk değil, amma gribe yakalanmış olabilir. İnsan bazan yaz ortasında bile gribe yakalanıyor.»

Quinn: «Bir insan cinayet işlerse, üşümese de tiril tiril titrer. Bütün vücudu buz keser. Cinayet işlemiş bir adamın ruhundaki suhunet muhakkak sıfırın altındadır.» diye düşündü. Fakat bu düşüncesini söylemeden:

— «Peki sonra ne yaptı? Buradan hemen çıktı mı?» diye sordu.

— «Hayır, benden telefon fişi istedi. Sonra dipteki kabineye gidip telefon etmek istedi. İlâcı da yanına almıştı.»

— «Telefon kulübesinden çıktığı zaman onu gördünüz mü?»

— «Hayır. Galiba o sırada bir müşteri daha gelmişti, onunla meşguldüm.»

Quinn içtiği ilâcı adama iade etti. Farkında olmadan ilâcı sonuna kadar içmişti. Amma hiç olmazsa öğrendikleri buna değerdi. Bardağın içinde zehir olsa, yine değerdi.

Eczacı hâlâ delikanlının vaziyetini anlamıyordu. Sükûnetle:

— «Arkadaşını merak ettin galiba?» dedi.

— «Evet, gidip ona telefon edeyim.»

Eczanenin dip tarafında yanyana iki telefon kulübesi vardı. Karşı tarafta da bir rafın üzerinde birçok rehberler duruyordu. Aralarından biri açıktı. İçinde ilâç bulunan bardak o açık rehberin üzerindeydi. Her halde adam onu orada unutmuştu.

Quinn'in aklından bir an için bir düşünce geçti: «Bu bardağın üzerinde muhakkak ki parmak izleri vardı. Telefon rehberinin sahifeleri üzerinde de her halde parmak izleri vardı. Acaba rehberi götürüp polise teslim etmeli miydi? Fakat bu fikir aklına gelir gelmez, vazgeçti. Bununla bir şey ispat etmiş olmıyacaktı ki! Hem de parmak izinin kime ait olduğunu tesbit etmek, bir hayli uzun sürecekti. Belki de bütün gece bu işle meşgul olacaklardı. Belki de bu işi daha başka bir zamana bırakacaklardı. O zaman otobüsün saati geçecekti. Sonra rehberi polise nasıl götürecekti? Polis onu da tevkif etmiyecek miydi? Parmak izi bulunsa bile, bu parmak izi ile cinayetin işlendiği yerdeki parmak izlerini mukayese etmek icap ede-

çekti. Belki cinayet yeri o kadar uzak değildi... İki adımlık yerde idi amma... Parmak izi şubesinde her halde formaliteler bu mesafeyi pek kısa bir zamanda geçemezdi.

Quinn bütün bunları düşünürken içinden: «İşte tam onu bulduğum sırada, yine kaybettim.» diye söylendi. Adamın hayali bir duman gibi dağılıverdi. Bu eczaneye girip çıkmış olduğunu biliyorum. Amma arkasında bana ipucu olacak hiçbir şey bırakmadı.»

— «Acaba kime telefon etmişti? Birisini çağırmak mı istiyordu. Kimi çağıracaktı? Yahut kime haber verecekti? Birinci telefon kulübesine girdiği belliydi. Kulübenin kapısı hâlâ aralıktı. Ah, o duvardaki saat gördüklerini anlatabilse, her halde birçok şeyler öğreneceğim, amma...»

Delikanlı kaşlarını çatmış, kendini düşünmeğe zorluyordu. Alnında ter damlacıkları belirmişti.

«Cinayet işleyen bir insan, cinayetten hemen sonra kime telefon edebilir? Tabiî bu, kaatilin tipine bağlı bir şey. Kaatil meselâ emir kuluysa, yahut başkasına hesap vermek mecburiyetinde ise, belki patronuna telefon etmiş, «İş tamam oldu patron!» demekle iktifa etmişti. Belki de «Patron, peşimde polisler var, başım belâya girdi. Haberin olsun, bana yardım et..» demiştir. Fakat belki de kaatilin telefon ettiği adam hiç de patronu değildi. Belki de suç ortağı idi. O zaman her halde telefondan meselâ «Paraları aldım, falanca yerde buluşalım.» demiş olabilir. Belki de sevgilisine telefon etmiştir. «Seni bu akşam ziyaret edebilir miyim? Ne dersin, güzelim?» diye teklif etmiştir. Amma böyle dediğini zannetmiyorum. Bu çok âdice bir şey olur. İnsan cinayet işledikten sonra, sinirlerini yatıştırmak için sevgilisinin yanına gitmez. Bunu yapacak kadar soğukkanlıysa canavarın biridir...»

Quinn bir an kaatilin tipini düşündü. Böyle son aklına gelen tipte soğukkanlı bir canavar olduğunu zannetmiyordu. Çünkü adam cinayetten hemen sonra, soğukkanlı hareket edecek yerde, bir eczaneye koşmuş, sinirlerini teskin edecek ilâç istemişti. Quinn, tekrar başını çevirdi ve telefon rehberine baktı. Rehberin sahifeleri sarı renkte olan hastahaneler kısmı açıktı. Quinn hastahanelerin isimlerine bir göz attı. Sonra kadehin durduğu yerin tam hiza-

sına gelen hastahanenin adresine baktı.

Seydenham hastahanesi, Manhattan caddesi.

New York hastahanesi 11, Doğu caddesi 74.

Hayvan hastahanesi (Hayvan kısmına bakınız).

Hastahaneler hiç aklına gelmemişti. Halbuki bir insan cinayet işlediği sırada herhangi bir şey olmuş ise... O zaman hastahaneye başvurabilirdi. Delikanlı birden eczacının söylediği sözleri hatırladı. «Arkadaşınız ceketini sımsıkı kapamıştı. Sanki çok soğukmuş gibi davranıyordu.» Amma eczacı yanılıyordu. Adamın ceketini bu kadar sımsıkı kapamasının başka bir sebebi vardı. Her halde soğuktan öyle hareket etmemişti.

Quinn, bunu düşünür düşünmez, tekrar telefon kulübesine girdi, bir kibrit çakarak yeri araştırmağa başladı.

Amma bir şey bulamadı. Daha doğrusu dikkatini çekecek bir şey göremedi. Bu kulübede, birçok kulübelerde olduğu gibi, çiklet kâğıdı, iki üç sigara izmariti gibi şeyler vardı.

Quinn kibriti üfliyerek söndürdü ve öbür telefon kulübesine geçti. Tekrar bir kibrit çaktı ve zemine göz gezdirdi. O zaman gözlerine bir şey ilişti. Bundan daha mânidar bir şey olamazdı. Yerde birbirine gayet yakın olarak dört küçük parlak leke vardı. Sanki zeminin üzerinde bir yonca teşkil etmişlerdi. Biraz daha ilerde incecik bir kâğıt parçası vardı. Her halde adam bu kâğıdı yarasına bastırmış, sonra kâğıt kana bulanınca, onu çıkarıp yerine yenisini, temizini koymuştu.

Demek ceketini sıkı sıkıya kapalı tutmasının sebebi buydu. İlâcın bulunduğu kadehi hastahaneler sahifesinin üzerinde unutması da bundan ileri geliyordu. Graves'i öldürmüştü amma... Anlaşılan, Graves de onu yaralamıştı.

Her halde yarası pek ciddî değildi. Yoksa ayakta duramazdı. Quinn doğruldu, telefon kulübesinden çıktı ve tekrar rehberlerin bulunduğu rafa yaklaştı. Bu sefer kadehi kaldırıp başka bir şeye koydu. Tekrar sahifeye göz gezdirdi. Acaba adam hangi hastahaneye başvurmuştu? Şu sahifede o kadar çok hastahane ismi vardı ki, A dan Z ye kadar çeşit çeşit isimler vardı! Kadehin bulunduğu yer de

bir şey ifade etmiyordu. Her halde adam kadehi oraya rastgele koymuştu.

Fakat hastahaneye ne diye telefon etmişti? Telefon etmeğe niçin lüzum görmüştü? Oraya pek âlâ gidebilirdi. Quinn bunu bir türlü anlamıyordu. Maamafih telefon etmiş olduğu da malûm değildi. Tabiî, telefon kulübesine girmişti. Fakat bunu sadece yarasının üzerindeki kâğıdı çıkarıp bir yenisini koymak için yapmış olabilirdi. Belki de sadece telefon rehberine bakmış, sonra dışarı çıkmıştı.

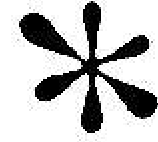
Quinn bir an tereddüt etti, sonra eczacıya belli etmeden rehberdeki sahifeyi yırttı, cebine koydu. Dışarı çıkacağı zaman eczacı başını kaldırdı :

— «İlâç iyi geldi mi?» diye sordu.

Quinn, bir an eczacının ne demek istediğini bile anlamadı. Birkaç dakika evvel, eczaneye girmek için uydurduğu bahaneyi bile unutmuştu.

Omuzunun üzerinden eczacıya bakarak :

— «Evet, daha iyiyim,» dedi.

Quinn, hastahanenin önündeki merdivenden alelâcele yukarı çıktı. Hol oldukça karanlık ve serindi, yerler pırıl pırıldı. Delikanlı «Müracaat Bürosu» yazılı olan yere doğru yürüdü. Karşısında genç bir kadın vardı. Kadının önünde masa olduğu için yalnız başı ve omuzları görünüyordu. Masanın öbür tarafı ise ışıl ışıl aydınlanmıştı.

Quinn :

— «Biraz evvel buraya yaralı bir adam geldi mi?» diye sordu. «Bir, iki saat kadar evvel...»

— «Cankurtaranla mı geldi?»

— «Hayır, yaya gelmiş olmalı, yanında kimse yoktu.»

— «Hayır, böyle birini görmedim. Gelmiş olsaydı, her halde görürdüm.»

— «Sırtında kahverengi bir elbise vardı. Her halde buraya geldiği vakit, ceketini sımsıkı kapamış, yakasını da kaldırmıştı. İşte böyle.»

Genç kadın :

— «Hayır...» diyecek oldu.

Sonra Quinn arkasını döndüğü vakit, birden bir şey hatırlamış gibi :

— «Bir dakika...» dedi.

Quinn müteakip hastahanenin ismine bakmak için cebindeki kâğıdı çıkarmış, hastahanelerin isimlerine bakıyordu. Genç kadın, arkasından böyle seslenince, birden arkasına baktı. O kadar âni bir hareket yapmıştı ki... Az kalsın cilâlı parkenin üzerinde düşüyordu. Genç kadın çocuğun hareketine gülerek :

— «Şimdi hatırlıyorum, galiba biraz evvel bu anlattığınız tipte biri yukarı çıktı. Dördüncü katta, her halde yukarıda bekliyordur. Nöbetçi hemşire gelip ona bakacaktı... Şuradan, sağdan çıkacaksınız. Sonra yine sağa döneceksiniz. Bekleme odası orada..»

Quinn, merdivenden çıkacak yerde asansöre binmişti bile. Dördüncü kata çıkınca, genç kadının tarif ettiği gibi sağa saptı ve kendisini tekrar serin ve loş bir koridorda buldu. Görünürlerde kimse yoktu. Quinn kapalı olan birkaç kapının önünden geçti. Koridorun dibine doğru yürüdü. Dip tarafta koridor birdenbire genişliyor, bir bekleme odası şeklini alıyordu. Duvar diplerinde banklar vardı.

Quinn, aradığı adamın orada olduğunu gördü. O adam olduğunu derhal anladı. Adamı henüz muayene etmemişlerdi. Her halde henüz yeni gelmişti.

Banklardan birinin üzerine oturmuş, oturduğu yerde büzülmüştü. Zavallı bir hali vardı. Asabî bir hareketle ceketini mütemadiyen yarasının üzerine bastırıyordu. Her halde çok ıstırap çekiyordu. Başını arkaya atmış, gözlerini tavana dikmişti. Bu hareketiyle sanki tavanı seyrediyor gibiydi. Fakat eliyle gözlerini kapamıştı. Dudakları hafif aralıktı, derin derin nefes alıyordu.

Oturduğu bank iki kişilikti. Quinn, yanına oturdu. Birkaç dakika hiçbir şey konuşmadılar. Quinn yukarı çıkarken çok acele ettiği için nefes nefese kalmıştı. Nefesinin sakinleşmesini bekliyordu.

Adam delikanlıya bakmamıştı bile. Belki de hem mânan, hem de bedenen çok ıstırap çekiyordu. Anlaşılan yanında oturan kim olursa olsun, ona ehemmiyet verdiği yoktu. Bunu bilmek bile istemiyordu.

Quinn cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Sonra sigaranın dumanını adamın yüzüne doğru üfledi. Bunu onun dikkatini çekmek için yapmıştı.

Dumanı adamın kulağına üflemişti.

Adam gözlerini örten elini indirdi, başını kaldırdı ve Quinn'e doğru döndü. Quinn, adamın yüzünü görünce, ömrü boyunca bir insanın yüzünde bu derece ıstıraplı bir ifade görmediğini düşündü. Elinde olmıyarak ürperdi.

Fakat bu hissi duymasında karşısındaki adamın bir payı yoktu. Tuhaf bir şeydi. Adama karşı hiddet duyması icap ederken, sebepsiz olarak arkadaşça bir merhamet hissi duyuyordu. Zira adam bir kaatile benzemiyordu. Quinn içinden: «Bu adam bana benziyor. Zavallının biri, terkedilmiş, zararsız ve başı dertte olan bir insan. Üstelik de benden yaşlı. Hayat insanları ne hale getiriyor! Şu anda onun yerinde ben olabilirdim; benim yerimde de o olabilirdi.»

Quinn gözlerini indirdi ve yerde kanlı bir kâğıt parçası gördü. Her halde adam onu da yarasına bastırmış, sonra kâğıt kanlanınca bir yenisini almıştı.

Evvelâ adam konuştu. Quinn'in elindeki sigarayı işaret ederek :

— «Bir sigara verir misiniz?» diye sordu.

Quinn ona bir sigara verdi. Sonra soğuk bir tavırla :

— «Tabiî, senin durumunda olan biri sigara içmek ister. Kim bilir, şu anda sigara içmek için ne kadar şiddetli bir arzu duyuyorsun?»

Adam soğuk bir tavırla gülümsiyerek :

— «Evet,» dedi. «Orası öyle.»

Quinn'in verdiği sigarayı yine Quinn'in sigarasiyle yaktı. Sonra :

— «Siz buraya benimle aynı sebepten mi geldiniz?» diye sordu.

Quinn alaylı bir tavırla :

— «Hayır. Ben onun tam tersi olan bir sebepten geldim,» dedi.

Bir an sustu. Sonra :

— «Her halde bütün pürolarını bitirdin. Sigara istediğine göre...»

— «Evet, bir tek pürom kalmıştı. Onu da biraz evvel... Fakat siz benim püro içtiğimi nereden biliyorsunuz?»

Quinn :

— «Senin püroyu Graves'in evinde gördüm. Ucunu kemirip durmuşsun.» dedi.

Adam bir şey söylemeden Quinn'e baktı. Delikanlı: «Mücadele başlıyor,» diye düşündü. Fakat adam bir şey

söylemeyince bir sual daha sordu :

— «Madison caddesindeki eczaneden aldığın ilâç sana iyi geldi mi?»

Adam sarardı, tükrüğünü zorla yutuyormuş gibi bir tavırla :

— «Eczaneye gittiğimi nereden biliyorsunuz?» diye sordu.

— «İlâcın bulunduğu kadehi rehberin üzerinde buldum. Telefon kulübelerinin yanındaki rafın üzerinde.»

Quinn'in vermiş olduğu sigara, adamın parmaklarının arasından ânide yere düştü. Adamın ağzı açık kaldı. O kadar şaşırmıştı ki, sigarayı eğilip almak aklına gelmiyordu.

Quinn gözlerini adamdan ayırmıyordu.

— «Çok acıyor mu?» diye sordu. Elini tuttuğun yer, acıyor değil mi?»

Bunu söylerken adamın sımsıkı kapalı ceketini işaret etti.

— «Çok kan kaybettin mi?»

Bunu söyledikten sonra birden adamın elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. Fakat bunu kaba bir hareketle yapmamıştı. Adamın kolunu çekince ceket açıldı. Fakat cekedin altında yara yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bembeyaz bir cild görünüyordu. Adam sırtına gömlek bile giymemişti. Quinn şaşırarak geri çekildi.

Adam izah etti :

— «Gömlek giyemedim,» dedi. «İşte böyle dışarı fırladım.»

Quinn tekrar öne doğru eğilerek :

— «O halde, demek seni yaralıyamadı.» dedi. «Halbuki ben seni yaraladığını zannediyordum. Her tarafta kan vardı.»

— «Evet, burnum kanadı. Zaten sinirlendiğim vakit daima burnum kanar. Bu gece de hep burnum kanadı...»

Quinn alaylı bir tavırla :

— «Bir kaatil için oldukça rahatsız bir şey olmalı!» dedi. «İkide birde burnu kanayan bir adam, cinayet işledi mi kendisini kolay ele verir.»

Adam şaşırmış kalmıştı. Derin bir hayret içinde

ve Quinn'in sözlerini iyice anlamamış gibi :

— «Ne dediniz?» diye sordu.

— «Onu öldürdüğünü biliyorsun tabiî. Yoksa öldüğünü bilmiyor musun?»

Adam banktan kalkmak istedi. Quinn elini omuzuna attı ve ona mâni oldu. Sonra heyecansız bir tavırla :

— «Gitme, otur.» dedi. «Seninle Graves'ten bahsetmek istiyorum. Yarısına kadar kemirmiş olduğun püroyu onun evinde içtin değil mi? Her halde unutmadın... '72 inci sokakta bir binadır.»

Adam titrek bir sesle :

— «72 inci değil, 69 uncu sokak.» diye düzeltti. Adamın ismini de pek iyi hatırlamıyorum. Amma Graves değildi galiba. Adamın dairesi bizim dairenin altında. Sinirden evimde duramadığım için onun yanında bir püro içeyim, dedim. On dakika kadar bir zaman için, ona uğradım. O kadar asabiydim ki, onun öldürüldüğünü söylüyorsunuz, her halde benden sonra olmuştur. Bu konuşma tarzınız beni fena halde sinirlendiriyor. Beni rahat bırakın.»

— «Bir defa söylediğin şeyler yanlıştır. Sonra sözlerimin hoşuna gitmediğine hiç hayret etmiyorum. Buradan bir yere gidemezsin.»

Bu sefer adam ayağa kalktı, Quinn onu sımsıkı kavradığı için adam kalkınca, o da kalkmağa mecbur oldu. Adam Quinn'in elinden kurtulmağa çalıştı. Fakat Quinn öbür elini de adamın omuzuna koydu. Onu var kuvvetiyle olduğu yerde tuttu.

Adam müthiş bir asabiyet içinde :

— «Beni rahat bırakın! Defolun buradan!» diye söyleniyordu.

Birbirlerine âdeta sarılmış olarak mücadele ediyorlardı. Arkadaki bank ikide bir gıcırtı ile duvara çarpıyordu.

Quinn dişlerini sıkarak :

— «Demek sendin. Başka kimse olamaz. 72 inci sokakta oturan Graves'in evine uğrayan sendin. Bunu itiraf edeceksin. Yoksa karışmam.»

— «Bu gece çektiğim yetmiyor mu?» Bakın sizin yüzünüzden yine burnum kanayacak. Kanamayı güç be-

lâ durdurmuştum.»

Burnundan ince bir çizgi şeklinde kan süzülmeye başladı. Adam bir elini kurtardı, cebine attı ve cebinden bir deste kâğıt peçete çıkararak yüzüne bastırdı. Peçeteye bakıp kanı görünce fena halde sinirlendi. O ana kadar pasif bir mukavemet gösterirken, birdenbire Quinn'e yumruk atmağa kalktı. Fakat yumruk Quinn'e isabet etmedi.

Bu sırada kapılardan biri ânide açıldı. Bir hemşire sert bir tavırla:

— «Ne var? Ne oluyor?» diye bağırdı. «Size söylüyorum, durun! Çıldırdınız mı siz?»

Quinn de adam da kadının sesini duyunca, oldukları yerde durdular. Birbirlerine yapışmış gibi duruyorlardı. İkisi de derin derin nefes alıyorlardı. Hemşire fena halde sinirlenerek:

— «Siz çıldırdınız mı? Ömrüm boyunca böyle şey görmedim. Burası dağ başı mı? Hanginiz Mr. Carter'siniz?»

Quinn'in hâlâ sımsıkı tuttuğu adam:

— «Benim!» dedi.

Burnundan süzülen kan, çenesine kadar gelmişti. İkinci bir çizgi ona paralel olarak akmağa başladı. Asabiyetten adamın yalnız göğsü değil, midesi de kalkıp iniyordu. Hemşire:

— «Kavgayı bırakın. Size bir müjdem var. Ne olduğunu öğrenmek istiyor musunuz?» dedi.

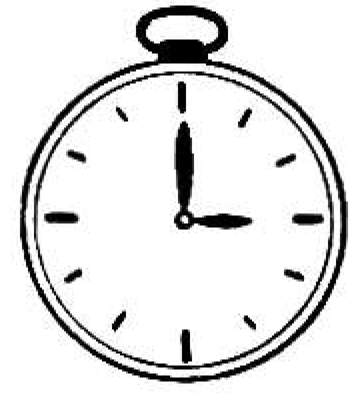
Adam titrek bir sesle:

— «Nedir?» diye sordu.

— «Bir oğlunuz oldu! Sizi tebrik ederim.»

Hemşire bunu söyledikten sonra Quinn'e doğru döndü, gülerek:

— «Bayılacak galiba. Bazan babalar, anneler kadar, hattâ annelerle bebeklerden daha hassas olurlar!» dedi

Şoför otomobilin kapısını açarak:

— «Buyrun hanımefendi. Nereye gideceksiniz?» diye sordu.

Bricky otomobile binmeden kapıyı kapadı, sonra şoföre bakarak:

— «Sizden bir ricada bulunmak istiyordum. Acaba bana yardım edebilir misiniz? Bu gece burada mıydınız?»

— «Evet, gece yarısındanberi hep buradaydım. Ben işe gece yarısı çıkarım. Tabiî her dakika burada değildim. Amma bizim durak burası. Müşteriyi götürdükten sonra, daima tekrar buraya dönerim.»

— «Gece yarısından biraz sonra otomobilinize tek başına bir kadın bindi mi?»

— «Bindi. Bundan iki saat kadar evvel. Neden sordunuz? Birisini mi arıyorsunuz?»

— «Evet.»

— «Bana tipini tarif ederseniz. Belki size yardım edebilirim.»

— «Kadının tipini bilmiyorum.»

Adam hayatında böyle bir söz işitmemiş gibi hayretle omuzlarını silkti. Ellerini direksiyondan kaldırdı, sonra tekrar koydu, ve şaşkınlıkla :

— «O halde, size nasıl yardım edebilirim?» dedi.

Genç kıza babacan bir tavırla bakıyordu. Bir an sustu, sonra Bricky'nin başının dertte olduğunu anlamış gibi :

— «Mesele bu kadar mühim mi? Neden polise müracaat etmiyorsunuz?» diye sordu.

— «Hayır, o kadar mühim değil. Şahsî bir mesele. Size bir şey daha sormak istiyorum. Müşteriler size para verirken yüzlerine bakar mısınız?»

— «Hayır. Bana para verdikleri vakit, beni asıl ilgilendiren o paradır... Paraya bakarım. Eksik, fazla olmasın.»

— «Hayır galiba söylemek istediğimi anlatamadım... Kadının nerede indiğini hatırlıyor musunuz?»

— «Evet. Nereden aldığımı, nerede indirdiğimi biliyorum.»

— «Tabiî kadının kaç para verdiğini de hatırlıyorsunuz?»

— «Tabiî bana verdiği parayı biliyorum.»

— «Şimdi sizden bir şey sormak istiyorum... Farzedin ki, o kadın benim. Kadın otomobilden indiği vakit size parayı bu şekilde mi. verdi?»

Bricky bunu söylerken sağ eliyle para veriyormuş gibi bir hareket yaptı. Sonra sol eliyle de ayni hareketi yaparak:

— «Yoksa bu şekilde mi para verdi?»

Şoför büsbütün şaşırdı:

— «Anlıyamadım,» dedi. «Bir daha yapın, bakayım.»

Bricky tekrar bir sağ eliyle, bir de sol eliyle para veriyormuş gibi iki hareket yaptı. Şoför başını salladı.

«— Ben yalnız kadının elini gördüm. Kadının elini, ve içindeki parayı. Bunu anlasanıza. Parayı aldım. Kadının eli boş kaldı. Sonra ona paranın üstünü verdim, o da bana bir bahşiş verdi, hepsi bu.»

«— Peki kadının baş parmağı hangi taraftaydı?»

Şoför başını salladı:

— «Ben ne bileyim? Baş parmağına bakmadım bile. Hem baş parmağının ne tarafta olduğu beni alâkadar etmiyordu ki. Yalnız gayet iyi hatırlıyorum, kadının parmağında yüzük vardı. Bir yardımı olursa...»

— «Hayır bu yüzük meselesi benim işime yaramaz. Ne biçim bir yüzüktü?»

— «Nikâh yüzüğü.. Bütün nikâh yüzükleri gibi bir yüzük. Zaten nikâh yüzükleri arasında bir fark olmaz

ki. Hepsi aynıdır.»

Bricky otomobile biraz daha yaklaşarak:

— «Demek kadın size parayı o alyanslı eliyle verdi öyle mi?»

— «Tabiî. Başka türlü olsaydı, yüzüğü nasıl görebilirdim?»

— «Demekki, kadın size sol eliyle para verdi.»

Şoför şaşırıp kalmıştı.

— «Demek kadının solak olup olmadığını anlamak istiyordunuz. Şimdi anladım.»

Bricky otomobilin kapısını açtı, içeri girip oturarak:

— «Beni kadını götürdüğünüz yere götürün» dedi.

Taksi Madison caddesine doğru ilerledi. Yirmi üçüncü sokağı geçti sonra birdenbire Sheridan meydanından biraz evvel durdu. Şoför arkasına dönerek:

— «İşte burasıydı.»

— «Burası mı? Burası yayalara mahsus. Hangi tarafta durdunuz? Kadın hangi eve girdi? Numarasını vermedi mi?»

— «Hayır bana numara falan söylemedi. Beni işte burada durdurdu. Aradaki cama vurarak: «Beni burada indirin» dedi. Ben size her şeyi olduğu gibi anlatıyorum işte. Kadın şurada indi. Kaldırımın kenarındaki parmaklığın önünde. Yere bakarsanız belki benim otomobilin yağ lekelerini de görürsünüz. Maalesef size başka bir şey söyliyemem.»

— «Ama kadın hangi tarafa gitti?»

— «Vallahi, bakmadım. Kadın bana parayı verdi, ondan sonra onunla alâkadar olmadım. Önüme baktım. Caddenin boş olup olmadığına dikkat ettim. Sonra marşa bastım.»

Bricky inmişti. Adama parayı verdikten sonra:

— «Bir dakika daha durun ne olur? Bir şey daha sormak istiyorum» dedi.

Fakat adam yayalara mahsus olan yerde durduğu için acele ediyordu. Otomobil hareket etti. Egzos borusundan hafif bir ses çıktı ve otomobil uzaklaştı. Bricky

tek başına dört yol ağzında kalmıştı. Dört sokağın dördünü de teker teker gözden geçirdi. Bulunduğu sokağın köşesinde bir tütüncü vardı. Karşıda bir berber salonunun reklâmı göze çarpıyordu. Her iki dükkân da kapalıydı... Üçüncü ve dördüncü sokağın köşesinde de birer müessese vardı. Biri bir benzin istasyonuydu. Önü betonla kaplıydı ve yumuşak bir ışıkla aydınlanmıştı. Öbür köşedeki ise bir temizleyici dükkânıydı.

Bricky, benzin istasyonuna doğru yürüdü. Oradaki memura:

— «Siz, bu gece hep burada mıydınız?» diye sordu.

— «Evet ben gececiyim.»

— «Bir saat kadar evvel, şurada, köşede bir otomobilden bir kadın indiğini gördün mü?»

— «Evet gördüm. Karşıki tütüncü dükkânına da uğradı.»

— «Oradan çıktığını gördünüz mü—»

— «Hayır. Bekçisi değilim ya.»

Bricky, benzin istasyonundan uzaklaştı. Bir türlü araştırmalarında ilerliyemiyordu. Tekrar taksiden indiği yere gitti, etrafına bakındı. Biraz ilerde, bulunduğu kaldırımın üzerinde bir kapının altından ince bir ışık sızıyordu, Bricky o tarafa doğru yürüdü, içinde tekrar bir ümit doğmuştu. Her halde kadın buradan geçmişti.

Bricky kapısında «Mezeci» diye yazılı bir dükkânın önüne gelmişti. Bir an tereddüt etti, sonra dükkâna girmekten vazgeçer gibi oldu. Bir insan cinayet işledikten sonra bir mezeci dükkânına girip karnını doyurmayı düşünür müydü? Tabiî ki, düşünmezdi. Fakat Bricky'nin etrafta kadını sorabileceği başka hiçbir yer yoktu. Her geçen dakika ise muazzam bir vakit kaybıydı. Nihayet Bricky kararını verdi, dükkâna girerek kasadaki adama:

— «Bir hanımı arıyorum,» dedi. «Bundan bir saat kadar evvel sarışın bir hanım buraya geldi mi? Yalnızdı.»

— «Evet geldi, boş şişeleri iade etmek için gelmişti. O kadından mı bahsediyorsunuz?»

— «Hayır. Elinde boş şişe falan yoktu herhalde.»

Bricky mütereddit bir tavırla adama bakıyordu.

İçinden de «Her halde insan cinayet işledikten sonra, şişeyi falan iade etmeyi aklına getirmez» diye düşündü. Genç kız :

— «Başka bir hanım olacak...» dedi.

Kasadaki adam kat'î bir tavırla:

— «Başka kimse gelmedi, gelmiş olsaydı, her halde hatırlardım» dedi.

O sırada dükkândaki çocuk müdahale etti:

— «Demin bir kadın geldi ya, her halde onu soruyor amca» dedi. «Hani hatırlıyorsun ya, biraz evvel buraya bir kadın geldi, seni boşuna sinirlendirip durdu. Hani bir ara kadına: «Hanımefendi tırnaklarınızla ekmeği deliyorsunuz, sonra da onu kimseye satamayız,» demiştim. Hatırlıyor musun? Kadın tost yaptıracaktı. Dilimlerin kalınlığını işaret etmek için az kalsın bütün ekmeği berbat edecekti. Aldığı bir şey olsa bari. On sentlik kadar salam ve poğaça aldı.»

Çocuk bunu söylerken kadının ekmeği nasıl ellerinin arasında ezdiğini göstermek için bir dilim ekmek almış onu parmaklarının arasında sıkarak kadını taklit ediyordu.

— «İlle, bu kalınlıkta olacakmış, efendim.»

Kasadaki adam :

— «Dikkat et, sen de aynı şekilde ekmeği eziyorsun.»

— «Öyle amma, ben müşteri değilim ki. Buranın adamıyım. Onun mallarımızı böyle mahvetmeğe ne hakkı vardı?»

Kasadaki adam birden hatırladı:

— «Evet hatırlıyorum. Çok asabî bir kadındı... Aradığınız kadın belki de odur?»

Bricky kasaya doğru eğilerek sabırsızlıkla:

— «Evet, o kadın olacak. Onunla mutlaka konuşmam lâzım. Kadını tanıyor musunuz? İsmi ne acaba?»

— «Bilmiyorum, buraya sık sık gelir. Yandaki apartmanda oturuyor galiba.»

Kasadaki adam bunu söylerken arkasındaki duvarı işaret etti.

— «Bu binada» dedi.

Bricky heyecanla :

— «Çok teşekkür ederim,» dedi. «Onu muhakkak bulmam lâzım. Amma kime soracağımı bilemiyorum... Mühim bir mesele var da, ona muhakkak haber vermem lâzım.»

— «Herhalde bulursunuz, yandaki evdedir.»

Bricky alelacele dükkândan çıktı. İlk defa olarak müspet bir netice almıştı. Bu sefer epeyi şeyler öğrenmişti. Adamın söylediği binaya girdi, solda altı mektup kutusu vardı. Sağda da altı mektup kutusu yanyana duruyordu. Acaba hangisi kadının ismini taşıyordu? Bu on iki kutu arasında ona ait olanı nasıl bulacaktı. Bir an için ümitsizliğe kapılır gibi oldu. Kadını nasıl bulacaktı? İsmini bile bilmiyordu! Tipini dahi öğrenmemişti. Artık o taksi şoförü bile ona yardım edemezdi. Elde ettiği ipucu sadece salamlı bir tostla, una bulanmış iki poğaçadan ibaretti.

Bricky mektup kutularının üzerindeki isimleri teker teker okumağa başladı. Miller, Carrol. Herzogryan, Allouer, Battipagdia, Leverniev. Bunlardan hangisi, acaba kadının soyadıydı? Şoför kadının sarışın olduğunu söylemişti. Acaba hakikî bir sarışın mıydı, yoksa saçlarını boyamış mıydı? Genç kız öbür mektup kutusu dizisine bir göz gezdirdi, orada da şu isimler vardı: Newmark, Kirsch, Lopez, Simms, Barlow, Stern.

O meçhul kadının ismini bulmak için on ikide bir şans vardı, sadece onun bu evde oturduğunu öğrenmişti... Belki bu evde oturmuyordu bile. Belki de dükkândaki adam yanlış biliyordu. Belki de «Yanda oturuyor» derken iki üç ev ötesini kastetmişti... Belki de oturduğu ev buradan oldukça uzaktaydı.

Bricky bir an için herhangi bir zile basmayı düşündü. Muhakkak ki küfür işitecekti. Amma ne ehemmiyeti vardı? Fakat böyle rastgele birisinin, bir katın ziline bastığı takdirde, kendisini ele vermiş olmıyacak mıydı? «Duvarların kulakları vardır» demezler miydi? Hayır, harekete geçmek için yapılacak tek şey, rastgele teşebbüste bulunmamak, düşmanı gafil avlamaktı.

Holün ortasında camlı bir kapı daha vardı. Kapının tokmağı tertemiz ve pırıl pırıldı. Anlaşılan burada

fakir insanlar oturuyordu, amma o oturdukları eve, gayet iyi bakıyorlardı. Bricky elini tokmağın üzerine koyacağı sırada birden durakladı.

Gördüğü şey, o kadar küçük, o kadar belirsizdi ki... Tokmağa elini değdirmiş olsaydı, muhakkak o gördüğü şeyi silecekti. Tokmğın üzerinde, belirsiz beyaz bir leke vardı. Minimini beyaz bir leke. Bu beyaz leke pırıl pırıl parlıyan bakır tokmağın üzerinde hiç belli olmuyor gibiydi. Ancak çok dikkatli bir göz bunu farkedebilirdi... Tokmağın üzerinde beyaz bir parmak izi kalmıştı. Sanki daha evvel bu tokmağı çevirmiş olan el, alçıya yahut una bulanmıştı.

Bricky birden dükkândaki çocuğun söylediğini hatırladı. Kadın dükkânda ekmeğin nekadar kalınlıkta olmasını istediğini işaret etmek için ekmeği parmaklarının arasında sıkmış durmuştu. Sonra unlu poğaça almıştı, şu her tarafı una bulanmış poğaçalardan... demek kadın buradan geçmişti. Elini but okmağa sürmüştü. Demek muhakkak bu evin içindeydi. Yanılmak ihtimali onbirden ona inmişti.

Bricky kendi kendine: «Haydi bakalım harekete geç» diye söylendi. «Kapı kapı dolaş. Her kapının zilini çal.» Fakat hemen sonra içini çekti. «Hayır, böyle hareket edersem, her şeyi berbat ederim. Kadını gafil avlamam lâzım. Bulunduğu yeri muhakkak meydana çıkarmalıyım.»

Yerde küçük bir kâğıt vardı, her taraf tertemiz olduğu halde orada bu kâğıdın bulunması, onun temizlik yapılmadan oraya düşmüş olduğunu ispat ediyordu. Demek bu kâğıdı düşüren, buradan geçeli pek o kadar zaman olmamıştı. Bir tırnak büyüklüğünde küçücük bir kâğıttı. Sağdaki mektup kutularının altına düşmüştü. Amma hangi kutudan çıkan bir kâğıttan yırtılmış olduğunu meydana çıkarmanın imkânı yoktu.

Bricky kâğıdı yerden aldı ve onu dikkatle gözden geçirdi. O kadar mini mini bir şey ki, iki parmağının arasında gözden kayboluyordu, gayet muntazam bir şekilde ikiye katlanmıştı. Alelacele açılmış bir zarfın kenarı olduğu belliydi.

Fakat bu kâğıttan ne anlaşılabilirdi? Yalnız bu zarfın sağdaki kutulardan birinden çıktığını düşünmek mümkündü. Amma hangisinden? Bütün mesele buradaydı. Kadın bu zarfı almak için mektup kutusunu muhakkak açmıştı. Bütün kutuların kapakları aşağı çekilerek açılıyordu. Kutuyu açmak istiyenin kapağına dokunmasına lüzum yoktu. Anahtarı çevirip kendine doğru çekmesi kâfiydi. Fakat kapağı kapamak için onu geriye doğru kaldırıp itmek ve hafifçe bastırmak icap ediyordu.

Bricky birden kapının tokmağında gördüğü beyaz izi hatırladı. Acaba bu kapaklardan birinde de böyle beyaz bir iz yok muydu? Parmakları una bulanmış birinin parmak izi...

Kapakları teker teker gözden geçiriyordu. Yüzünü o kadar kutulara yaklaştırmıştı ki, nefesinden her kapağın bakır plâkası buğulanıyordu. Genç kız, isimleri okuyordu. Newmark, Simms, Lopez. Ki... Bricky bu ismi görünce birdenbire durdu.

Bakır plâkanın üzerinde değil, fakat zarfların atıldığı deliğin ağzı üzerinde incecik beyaz bir iz vardı. O kadar belirsiz bir izdi ki, Bricky böyle bir iz göreceğini düşünmemiş olsaydı, onu dünyada göremezdi. Levhanın üzerinde şu isim yazılıydı. Kirscb. Soldaki ikinci kutu aradığı kadının kutusuydu...

Yanılmak ihtimali artık yüzde bire inmişti. Ânide muvaffak olmak ihtimali belirmişti. Bricky birinci kat ziline bastı. Böylece üst kattan birinin tâ yukarlardan «Kim o? Kim o?» diye seslenmesine sebep olmıyacaktı.

Bricky zile basınca, zemin katından biri otomatiğe bastı. Kapı açıldı Bricky iç kısma girdi. Yukarı çıktı. Birinci katta bir adamın dairesinin kapısında beklediğini gördü. Bricky durmadan çıkmağa devam ederek, nazik bir tebessümle:

— «Affedersiniz, yanlış zile bastım. Parmağım sizin zile değmiş olacak.» dedi.

Adam hâlâ uykunun tesiri altındaydı. Genç kızın ne söylediğini anlamıyordu. Ona boş gözlerle uzun uzun baktı. Sonra kapıyı kapadı. Zaten Bricky de üst kata çıkmıştı. Amma orada da durmadı. Daha yukarıki katlara

çıkmağa devam etti.

İkinci katı çıktığı vakit, sağa doğru yürüdü. Karşısında tabut şeklinde bir kapı vardı, aslında bu kapının diğer kapılardan bir farkı yoktu. Amma biraz evvel buradan ölüm girmişti. Bir insanın ölümüne sebep olan bir kadın, bu kapıdan içeri girmişti. Onun için bu kapı başka kapılara benziyemezdi. Sanki kapının bir tarafından diğer tarafına bir takım cereyanlar geçiyordu.

Bricky, birdenbire durdu ve kulak kabarttı. Bir kaç saniye hiçbir şey duyulmadı. Sonra kapının öbür tarafından birinin bir masanın üzerine bir tabak koyduğu işitildi. Birisi sür'atli adımlarla odada gidip geliyordu. Bir tabak sesi daha işitildi. Bir tabağın üzerine başka bir tabak konmuştu, yahut belki de bir pasta tabağının üzerine bir fincan konmuştu. Ayak sesleri tekrar uzaklaştı.

Bricky elinde olmayarak ürperdi. İçerde ölümü temsil eden kadın sükûnetle yemek yemeğe hazırlanıyordu. Adım sesleri tekrar yaklaştı. Bir kese kâğıdının içinden bir şey çıkarıyormuş gibi bir hışırtı oldu. Her halde kadın biraz evvel dükkândan aldığı poğaçaları çıkarıyordu.

Ayak sesleri tekrar uzaklaştı. Ne tuhaf şeydi. Kadın sanki cinayet işlememiş gibi, gayet dinamik bir şekilde yürüyordu. Ayak seslerinden sanki neş'e taşıyordu. Amma birkaç dakika sonra, muhakkk keyfi bozulacaktı. İçerdeki kadın hiç beklemediği bir ziyaretçinin kapısına geldiğini bilmiyordu. Bricky kapıyı çaldı.

İçerdeki ayak sesleri birdenbire durdu. Bricky kapıyı tekrar çaldı. İsrarla iki üç defa vurdu. Adımlarının sesi kapıya yaklaştı. Ürkek bir ses :

— «Kim o? Kimi istiyorsunuz?» diye sordu.

— «Sizinle görüşmek istiyorum.»

— «Siz kimsiniz?»

Bricky kadını teskin etmek ister gibi:

— «Kapıyı açın görürsünüz» dedi.

Kapının tokmağı hafifçe kımıldadı. Fakat kapı açılmadı.

— «Ruth sen misin yoksa?»

— «Ben Ruth değilim. Amma sizinle bir dakika

için görüşmek istiyorum. Kapıyı açar mısınız?»

Kapının sürgüsü çekildi ve kapı açıldı. Bricky'nin karşısında duran kadın ihtimal yirmi sekiz yaşlarında kadar vardı. Sarı saçları kısa ve dalgalıydı. Amma hakikî sarışındı. Zira kaşlariyle kirpikleri de sarıydı. Yüzünde haşin bi mâna vardı... Amma her zaman haşin olmadığı belliydi. Yüzüne vermek istediği bu sert ifade, sanki kendi öz karakteri değildi. Sadece hakikî hislerini belli etmemek için yüzüne örttüğü bir maske gibiydi. Yanaklarına bol bol boya sürmüştü. İki yanağında da gamzeleri vardı. Gözleri ateşli bir hastanın gözleri gibi parlıyordu. Sırtına basma bir elbise geçirmişti. Hiç beklemediği bu ziyaretten ürktüğü ve karşısındakinin kendisini teskin etmesini istediği belliydi. Bricky, ayağını kapının aralığına sokarak genç kadının onu kapamasına mâni oldu.

— «Sizinle görüşmek istiyorum» diye tekrar etti.

— «Amma siz kimsiniz?»

— «Burada konuşmasak daha iyi olmazmı? Emin olun sizin için de, benim için de, içerde konuşmak daha iyi olur. Böyle şeyler kapıda konuşulmaz.

Kadın biraz geriye çekildi. Bricky, içeri girdi ve kapıyı kapadı. Küçük bir salona girmişti. Burası möbleli olarak kiraya verilen bir daireydi. Temizdi amma içinde oturanların fakir olduğu belliydi. Salon gayet küçüktü. Sağdaki pencerede çilek rengi eski püskü kadife bir perde vardı. Küçük bir masanın üzerine sofra kurulmuştu. Anlaşılan biraz sonra yemek yenecekti. İki tabağın arasında katlanmış bir gazete, henüz açılmamış bir paket sigara ve bir kutu kibrit vardı. Kadın sandviçlerin üzerine kâğıt bir peçete örtmüştü. Bunu tozlanmalarına mâni olmak için yapmıştı.

Masanın öbür tarafında, yatak odasına açılan bir kapı vardı, Bricky bütün bunları bir bakışta farketmişti. Amma bunlara ehemmiyet vermedi. Katillerin bile bir evi olması tabiî bir şeydi. Fakat bu küçük salon ise ölümün karargâh kurduğu bir yer olmasına rağmen bu, hiç belli olmuyordu.

Sarışın kadın :

— «Çok rica ederim, benden ne istiyorsunuz? Ge-

cenin bu saatinde ziyaretçi kabul etmeğe alışık değilim. Tavırlarınız hoşuma gitmiyor. Buraya ne diye geldiniz?» diye söyleniyordu.

Bricky, dolambaçlı bir yola sapmadan doğrudan doğruya :

— «Biraz evvel Madison caddesiyle 72 nci caddenin köşesinde taksiye bindiniz. Her halde saat bire yakındı. Oralarda bir eve girip çıktınız değil mi?» diye sordu.

Kadın sapsarı oldu, fakat cevap vermedi. Bricky devam etti :

— «Ziyaretine gittiğin adam öldü. Bunu her halde biliyorsun.»

Kadının gözlerinde birden donuk bir ifade belirdi. Bir anda değişmişti. Çirkin, bir kadın olmuştu. Yüzünde bir dehşet ifadesi belirmişti. Boğuk bir sesle, bir şey söyliyecek oldu, Bricky sözünü keserek:

— «Adamı sen öldürdün değil mi?» dedi.

Kadın :

— «Aman yarabbi!» diye söylendi.

Gözleri birdenbire kendinden geçen bir insanın gözleri gibi oldu. Genç kadın düşmemek için küçük masaya tutundu. Birdenbire beklenmedik bir şey oldu. Kadının gözleri yaşlandı. Göz yaşları genç kadının gözlerine cam gibi bir hal veriyordu. Kadın kekeliyerek:

— «Siz kimsiniz? Polisten misiniz?» diye sordu.

— «Kim olduğuma bakma. Senden bahsediyoruz. Benden değil. Birisini öldürdün. Bu gece bir cinayet işledin.»

Kadın elini boynuna götürdü. Sanki bir türlü nefes alamıyordu. Birden içinden bir hıçkırık yükseldi. Bitkin bir halde:

— «Müsaade edin, bir bardak su içeyim. Ben... Siz rahatsız olmayın. Biliyorum artık benim için kurtuluş çaresi yok.»

Bricky:

— «Su içtikten sonra bari mantonuzu falan da alın.» dedi.

Genç kadın yandaki kapılardan birine doğru yürüdü. Bricky'nin sözünü duyunca dizleri kesilmiş kibi ol-

du. Kapıya tutundu. Bricky, salonda kalmıştı. İçerden bir bardağa su doldurulduğunu işitti. Birden Bricky'nin aklına bir şey geldi. Hemen fırladı, içeri girdi.

— «İçmeyin» diye bağırdı.

Şiddetle kadının eline vurmuştu. Genç kadın dudaklarına götürmek üzere olduğu bardağı elinden düşürdü. Kalın bardak yere düştü. Amma kırılmadı. Bardak tok bir sesle yere düşmüştü. İçindeki su ince bir çizgi halinde döşemelerin üzerine süzüldü.

Bricky, başını kaldırdı. O zaman biraz evvel içinde duyduğu histe yanılmadığını anladı. Musluğun üzerinde, bir etajerin üstünde kalın camdan kahverengi bir şişe vardı. Üzerindeki etikette «Dezenfekte etmek için kullanılır» diye yazılıydı.

Sarışın kadın, iki eliyle lâvobaya tutunuyordu. Sanki onu bırakırsa düşeceğinden korkuyordu. Bricky, ciddî bir tavırla:

— «Ancak suçlu bir insan böyle bir vaziyette intihara kalkar. Bu hareketin bir itiraftan başka bir şey değil.» dedi.

Kadın cevap vermedi. Elleri hâlâ titriyordu... Bricky:

— «Zaten itiraf etmene lüzum yok. Bunu biliyordum.» dedi.

Kadın hâlâ konuşmuyordu. Bricky:

— «Haydi giyin, oraya gideceğiz!» dedi.

Kadın birdenbire tahammülü kalmamış gibi, şiddetli bir hareket yaptı. Boğuk bir sesle:

— «Hayır oraya gitmem» dedi «Beni buna mecbur edemezsiniz! Kim olursanız olun, sizi dinlemiyeceğim. Oraya gidemem. Onu yapmaktansa sizi öldürmeği tercih ederim. Oraya gitmek benim için ölümdür. Bir insan iki defa ölmez. Ölüm azabını bir defa çektim, yeter.»

Sarışın kadın, bunu söylerken elini uzattı, musluğun üzerinde asılı bulunan saç bir ekmek kutusundan bir şey aldı. Eline küçük, fakat çok sivri madenî bir ekmek bıçağı alıvermişti. Kadın bıçağı kaldırmış Bricky'nin üzerine indirmeğe hazırlanıyordu.

Mutfak o kadar küçüktü ki, Bricky'nin çekilme-

sine imkân yoktu. Çaresiz, kadının üzerine atıldı. Kadının kolunu havada yakaladı ve bu kolun başına inmesine mâni olmağa çalıştı. İki kadının öbür elleri birbirine âdeta yapışmıştı. Ânide aralarında şiddetli bir mücadele başlamıştı.

Sarışın kadında ümitsizliğin verdiği bir kuvvet vardı. Hayattan ümit kesip intihar etmeğe kalkanlarda böyle bir kuvvet olurdu. Amma Bricky'de de hayata bağlı olmanın, yaşamak arzusunun verdiği bir kuvvet vardı... Bu iki kuvvet arasında garip bir muvazene meydana gelmişti. Amma bu muvazene herhangi bir dakikada bozulabilirdi. İki kadın musluğun başında oldukları yerde, hafifçe bir sağa, bir sola gidiyorlardı. Saçları nerede ise birbirlerine karışıyordu. Fakat ne bir çığlık, ne bir inilti duyuluyordu. İkisi de biliyorlardı ki, bu bir ölüm mücadelesiydi...

Bir ara, oldukları yerde biraz döndüler. Sonra tekrar ilk andaki vaziyetlerini aldılar. Etraftaki derin sessizlikte yalnız nefeslerinin meydana getirdiği ıslığa benzer sesler duyuluyordu. Biri hariçten bakacak olsa, onları birbirlerine girmiş iki heykel gibi görürdü. Amma yavaş yavaş takatleri kesiliyordu. Bricky, bıçağın üzerine inmesine artık mâni olamıyacağını hissediyordu. Sarışın kadında ise o bıçağı indirecek takat kalmamıştı.

Bu sırada kapının deliğine bir anahtar sokuldu ve kapının açıldığı duyuldu. Anide herşey değişti. Sarışın kadın olduğu yerde çırpınarak, bıçağı bir an evvel elinden bırakmak istiyormuş gibi bir hareket yaptı. Bricky, kadının ne yapmak istediğini anlamadığı için kadının bileğini sımsıkı tutuyordu. Kımıldamasına bile imkân vermiyordu. Bunun üzerine kadın parmaklarını açtı, bıçak yere düştü. Sarışın kadın bıçağı ayağı ile musluğun altına itti. Bıçak ortadan kalkınca mücadele etmelerine artık sebep kalmadı. Birbirlerini ânide bıraktılar. Amma yine de husumetle bakışıyorlardı.

Sonra sarışın kadın yüzünde bir yalvarış ifadesiyle iki elini bitiştirerek:

— «Size yalvarırım Harry'ye bir şey söylemeyin. Size yalvarırım ona belli etmeyin. Bana acıyın, hayatınız-

da hiç kimseyi sevmediniz mi?» diye fısıldadı.

Bricky'nin cevap vermesine meydan kalmadı. Kapı açıldı ve bir erkek sesi, neş'e ile:

— «Helen sen geldin mi? Evde olduğuna o kadar memnun oldum ki,» dedi.

Sarışın kadın tekrar yalvararak:

— «Ona bir şey söylemeyin. Sonradan istediğinizi yaparım. Amma şimdi ona bir şey belli etmeyin. Onun üzülmesini istemiyorum. Onu o kadar seviyorum ki. Hayatta ondan başka kimsem yok. Sonradan istediğinizi yaparım. Amma ne isterseniz! Hepsini yerine getiririm!»

Kadın bunu söylerken yere diz çökmüştü. Bricky'nin eteklerine sarılmıştı. Gözlerinden yaşlar fışkırıyordu. Bricky:

— «Bana söz ver, benimle beraber oraya beraber döneceksin. Bana müşkilât çıkarmıyacaksın.»

Kadın hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı. İçeriye giren erkek mutfağa doğru yürüyordu. Bir ara masanın yanında durmuş, sofradan bir şey aldı. Bricky:

— «Peki, madem ki istiyorsun söylediğini yapacağım. Ona vaziyeti belli etmiyeceğim. Amma bir şartla, sen de söylediğimi yapacaksın» diye fısıldadı.

Kadın ânide doğrularak yüzünü sildi ve fısıldıyarak:

— «Siz bir şey söylemeyin. Ben onu idare ederim,» dedi.

Adam kapının eşiğine gelmişti. Sarışın genç kadın onu görmemiş gibi Bricky'ye:

— «Patronun bu kısmı yanlış çıkarılmış da, ondan öyle olmuştur. Bak, elbisenin bu kısmı fena halde sarkıyor.» dedi.

Sonra sanki genç adamı daha yeni farketmiş gibi neş'e ile:

— «Hoş geldin, Harry! Geldiğini duymamıştım bile,» dedi.

Adam Bricky'i işaret ederek:

— «Bu kim?» diye sordu.

Kadın gidip genç adamı yanaklarından öptü. Adam sarışın kadının omuzu üzerinden aptalca bir ifade

ile Bricky'ye bakıyordu. Sarışın kadın geriye çekildi:

— «Betty sana kocamı takdim ederim.» dedi.

Bricky soğukkanlılıkla:

— «Ben, Betty Coleman» diye kendini takdim etti.

Bu takdim merasimi esnasında, Bricky ile genç adam birbirlerine çekingen bir tavırla, sadece başlariyle selâmlaştılar. Sonra genç adam gözlerini indirerek caketine, pantolonuna, sonra da yatağa baktı. Belliydi ki, son derece yorgundu. Bir an evvel yatmak istiyordu. Derin bir sessizlik oldu. Sonra genç adam arkasını döndü ve salona dönerek sâkin bir sesle:

— «Karnım aç» dedi. «Bir şeyler yiyeyim.»

Bricky ile genç kadın onu takip ettiler. Bricky sanki bir ziyaret yapmış ta, gidiyormuş gibi:

— «Eh, bana müsaade. Artık ben gideyim,» dedi.

— «Bir dakika seni geçireyim. Sen şu patronu bana verirsen belki elbiseyi düzeltebilirim.»

Genç adam sofraya oturmuştu. Kâğıt peçetelerden birini gömleğinin iki düğmesi arasına sıkıştırmıştı. Karısının arkadaşıyla beraber gitmek istediğini duyunca:

— «Saat kaç biliyor musun sen?» diye sordu. Sabahın üçünde insan elbise patronu yahut rop düşünür mü? Siz kadınlar delisiniz vallahi!»

— «Bana darılma şekerim, beş dakika sonra gelirim. Kız şuracıkta, köşede oturuyor.»

Genç adam canı sıkılarak:

— «Şimdi sen oraya gidersen konuşmağa dalarsın seni bekliyeyim mi yâni? O kadar yorgunum ki!»

— «Hayır, beni bekleme, sen karnını doyurmağa bak. Çok uzun zaman kalmıyacağım, hemen gelirim. Bak sırtıma mantomu bile almıyorum.»

Bricky müdahale etti:

— «Amma manto alırsan, daha iyi olur, dışarısı o kadar serin ki!» dedi.

Sarışın genç kadın yatak odasına girip mantosunu aramağa başladı. Bricky salonda bekliyordu. Bu arada aklına bir şey geldi. Kendisi de o sarışın genç kadın da oldukça heyecanlanmışlardı. İkisi de sapsarıydı. Biraz ev-

vel yapmış oldukları mücadele ikisini de fena halde yormuş, sinirlerini perişan etmişti. Acaba genç adam bunu farketmiş miydi?..

Biraz sonra, sarışın genç kadın tekrar Bricky'nin yanına geldi. Beraberce çıkmağa hazırlandılar. Harry olup bitenlerden pek fazla bir şey anlamadan. iki kadını kapıya kadar geçirdi. Ağzında bir lokma sandviç vardı, onu çiğneyip duruyordu. Sarışın genç kadın kocasını tekrar öperek:

— «Kapıyı içerden kilitleme, olmaz mı?» dedi. «Zili çalıp seni uyandırmak istemem. Belki ben gelinceye kadar uyumuş olursun.»

— «Sen mümkün olduğu kadar erken gelmeğe bak. Gece vakti sokaklarda başına bir iş gelmesin!»

Genç kadın kocasını üçüncü bir defa daha öptü. Harry:

— «Biraz evvel beni öptün ya!» dedi.

— «Seni istediğim vakit öpmek hakkına sahip değil miyim?»

— «İstiyorsan öpebilirsin, tabiî!»

Harry o kadar esniyordu ki, nerede ise çenesi kopacaktı. İki eliyle kravatını çözmeğe başlamıştı.

Anlaşılan o kadar uykusu vardı ki, ayakta duramıyordu. İki kadının bir an evvel dışarı çıkmasını istiyor gibi idi. Bricky'yle sarışın genç kadın dışarı çıkıp kapıyı kapar kapamaz, Bricky'nin yanındaki kadın sessiz sessiz ağlamağa başladı.

— «Sonuna kadar tahammül edemiyeceğimi zannediyorum,» dedi. «Harry kimbilir ne kadar yorgundur. Yorgun olmasaydı her şeyi farkederdi. Onu o kadar seviyorum ki!» diyordu.

Bricky kadının sözlerini keserek:

— «Şimdi aşktan bahsetmenin sırası değil,» dedi.

Sonra Bricky önde, sarışın kadın arkada beraberce aşağı indiler ve binayı terkettiler. Dışarı çıktıkları vakit sarışın genç kadın arkasına dönüp kapıya baktı. Alt dudağını hafifçe ısırarak:

— «Buraya dönmem artık nasip olmıyacak her halde.» dedi. «Halbuki burada kendimize göre bir hayatı-

mız vardı... Belki pek fevkalâde bir hayat değildi. Fakat Harry yanımda iken başka bir şey istemiyordum.»

Bricky sert bir tavırla:

— «Madem ki o kadar sevdiğin bir yerdi, oradan çıkıp başına belâ getirmemeliydin» dedi.

— «Şimdi iş işten geçtikten sonra, pişman olmak, hiçbir şey temin etmez. Ben içerde sana söz verdiğim şekilde hareket ettim. Şimdi sıra sende.»

Dört yol ağzına gelinceye kadar yürüdüler. Bricky:

— «Bir taksiye binelim, daha çabuk gideriz» dedi.

Caddeden bir taksi geçiyordu. Bricky taksiyi durdurdu. Taksiye bindikleri sırada, genç kadın şoföre adresi söylemesini işaret etti.

— «Tam evin önünde mi inelim?»

Sarışın kadın, bunu âdeta ürkek bir tavırla söylemişti. Bricky:

— «Hayır tam adresini söylemeğe lüzum yok. En yakın köşede ineriz.»

— «Madison sokağı ile 72 nci sokağın köşesinde.»

Sarışın kadın bu adresi titrek bir sesle vermişti.

Otomobil hareket etti. Bir an ne sarışın kadın ne de Bricky konuştu. Bricky kadının ismini düşünüyordu. Helen'di... Helen Kirch, sarışın kadın parmaklarını dudaklarına bastırıyordu. Ümitsizlik içinde olduğu belliydi...

— «Zavallı Harry! Gömleklerini kim yıkayacak?» diye söylendi. «Harry çocuk gibidir, hiçbir zaman kendine bakmaz.» Bricky başını öbür tarafa çevirerek:

— «Kendine ne diye bu kadar eziyet ediyorsun? Faydası var mı sanki?»

Sokaklar sokakları takip ediyordu. Taksi yeşil ve kırmızı trafik ışıklarının önünde bir an durup geçiyordu. Uzun bir sessizlik oldu. Nihayet Helen Kirch:

— «Polislerin bu kadar çabuk harekete geçtiğine hiçbir zaman inanmazdım.» dedi. «Amma şimdi görüyorum ki insan bir suç işledi mi, adaletin pençesinden kolay kolay sıyrılamıyor. İnsanın yakasına hemen yapışıyorsu-

nuz.»

Bunu söyledikten sonra, elinde olmıyarak tekrar ağlamağa başladı.

— «Bir türlü inanamıyorum, nasıl olabilir? Bu adamı hakikaten ben...» diye söyleniyordu.

Bricky:

— «Evet sen öldürdün,» dedi. «Adamı gördüğüm vakit ölmüştü.»

Bu sözler Helen Kirch'e daha da çok tesir etti... Genç kadın öne doğru eğildi. Sanki birden karnında müthiş bir sancı duymuştu. İki eliyle yüzünü örterek ağlamağa devam etti. Göz yaşları iri damlalar halinde parmaklarından aşağı süzülüyordu. Hıçkırarak:

— «Onu öldürmk istemiyordum,» dedi. «Yemin ederim, böyle bir niyetim yoktu.»

— «Adamla odada yalnız mıydın?»

Helen Kirch başını: «Evet» mânâsında salladı. Amma bunu istemiye istemiye itiraf ediyor gibiydi. Bricky:

— «Yanında tabanca mı vardı?» diye sordu.

Helen Kirch, ağlayarak başını salladı. Bricky:

— «Ona ateş ettin değil mi?» diye sordu.

— «Tabanca kendi kendine...»

— «Tabancalar hep böyle kendi kendilerine ateş alırlar. Senin gibi kadınların başına hep aynı şeyler gelir. Hep böyle tabancalar kendi kendine ateş alır. Amma kendi kendine ateş alan bu tabancaların kurşunları daima hedefini bulur... Biraz garip değil mi? Peki sen ateş ettikten sonra ne oldu?... Adam yere mi düştü? Cevap ver bana, adam yere düştü değil mi?»

Genç kadın bir şey hatırlamış gibi irkilerek:

— «Evet» dedi. «Düşerken beni de beraber sürükledi. Ondan sıyrılıp oradan çıkıncaya kadar akla karayı seçtim. Ayağa kalktım ve koşarak oradan uzaklaştım. Dışarı çıkınca da tabancayı attım...»

— «Amma onun vaziyeti nasıldı? Yattığı yerde mi kaldı? Yoksa seni takip etmek için doğrulmağı mı çabaladı?»

— «Hayır doğrulmadı. Herhangi bir hareket yap-

madı.»

— «Demek üzerine ateş ettin, adam düştü ve olduğu yerde kaldı. Şimdi artık ne söylesen, vaziyeti değiştirmez. Bu yaptığın şey, cinayetten başka bir şey değil.»

Helen Kirch can çekişen bir insan gibi inledi. Başını arkaya doğru atarak yumrukla otomobilin oturma mahallini yumrukluyordu. Çaresizlik içinde isyan ediyor gibiydi. «Amma ben onu öldürmek istemedim» diye tekrarlıyordu. «Allah rızası için beni dinleyin. Böyle bir şey yapmak istemiyordum. Bu partiye gitmeğe niyetim yoktu. Bizim dairede çalışan bir kız vardı. Bana o kadar yalvardı ki, istemiye istemiye razı oldum. Şimdiye kadar Harry'den gizli olarak ömrümde böyle bir şey yapmadım. Oraya geldiğimiz vakit, içerde sadece iki çift olduğumuzu gördüm. O zaman çıkıp gitmek istedim. Amma fırsat vermediler. Arkadaşımla flörtü bir ara odadan kayboldular. O zaman o adamla tek başıma kaldım.»

Bricky kadının bitkin halini farkederek ona biraz cesaret vermeğe kalktı:

— «Bu kadar ümitsizliğe kapılma, belki de mahkemede beraat edersin. Ne de olsa meşru müdafaa hâlindeydin. Bu gibi hallerde evvelâ kadına inanırlar. Bahusus ki, adam artık kendisini müdafaa edebilecek bir durumda değil.»

Genç kadın başını önüne eğdi, derin bir üzüntü ile:

— «Siz bunu anlıyamazsınız.» dedi. «Bütün bunlar meydana çıktıktan sonra, artık Harry'le tekrar müşterek bir hayat kurabilir miyim? Harry dünyda artık benimle oturmak istemez.»

— «Belki de affeder. Ne biliyorsun? Sen oraya gittiğin vakit ne ile karşılaşacağını bilmiyordun ki, alelâde bir sürpriz parti olacak zannediyordun.»

— «Erkekler bu gibi şeyleri affetmezler. Hiçbir vakit affetmezler.»

O zaman Bricky kadının nedemek istediğini anladı. Soğuk bir sesle:

— «Demek adam emeline nail olmuştu?» dedi.

— «Evet. Onun için ona ateş ettim. Hayatımı mah-

vetti o adam.»

Taksi yavaşladı ve nihayet kaldırımın kenarında durdu. Bricky şoföre parayı verdi. Sonra ikisi de otomobilden indiler. Bricky, Helen'in bileğini kavramıştı:

— «Dur bir dakika, hele otomobil gitsin ondan sonra.»

Helen şaşkınlıkla:

— «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

— «Tabancayı nereye attığını öğrenmek istiyorum. Evvelâ bunu meydana çıkarmam lâzım. Sen önden yürü, tabancayı attığın yere götür beni.»

İki genç kadın Park caddesini geçtiler, Lexinson caddesine saptılar, üçüncü caddeye girdiler, sonra ikinci sokağa saptılar. Bricky derin bir hayretle:

— «Buralara kadar nasıl geldin?» diye sordu.

Kadın ağlıyordu:

— «Evden çıktıktan sonra, ne yapacağımı bilemiyordum. Şaşırmış kalmıştım. Hangi istikameti takip edeceğimi bilmiyordum. Deli gibiydim,» diye anlatıyordu...

Bricky: «Her halde bu sözleri doğru... İnsan bir cinayeti işledikten sonra her halde böyle şaşırır, ne yapacağını bilemez.»

Bir an sonra Helen Kirch:

— «Buradaki çıkmaz sokaklardan birine sapmıştım. Buralarda bir yerde bir dizi çöp kutusu olacak. Birinin kapağını açtım, tabancayı içine attım... Belki şimdiye kadar çöpçüler gelmiştir. Belki çöp sepetlerini boşaltmışlardır.»

Bricky:

— «Çöpçüler şafak sökmeden evvel gelmezler» dedi.

— «Galiba bu çöp sepetiydi. Bakın, ilerde bir kaç çöp sepeti var. Altı yedi çöp sepeti, görüyor musunuz?»

Bricky:

— «Yanımdan ayrılma, kımıldama, ben gidip bakacağım» dedi.

Helen:

— «Merak etmeyin kaçmağa niyetim yok. Siz de-

min Harry'nin yanında beni nasıl ele vermedinizse, ben de şimdi size vermiş olduğum sözü tutacağım.»

Bricky yürüdü ilk çöp sepetinin kapağını kaldırdı. İçini araştırırken, Helen:

— «Tabancayı buldunuz mu?» diye fısıldadı.

Bricky bir an bir şey söylemedi. Araştırmağa devam etti. Nihayet:

— «Burası olduğuna emin misin? Bana doğru söyledin değil mi?» diye sordu.

Kadın:

— «Her halde birisi onu bizden evvel bulmuştur. Belki de alıp götürmüştür.» dedi.

— «Girdiğin sokağın bu olduğuna emin misin?»

— «Evet, çıkmaz sokaktı. Bu olduğuna eminim. Karşıda bir ev vardı, pencerenin camları küçüktü. İşte karşıdaki ev. Tabancayı birinci çöp sepetine atmıştım. İçinde bir sürü çöp vardı.»

Bricky cevap vermeden araştırmağa devam ediyordu. Helen:

— «Vallahi doğru söylüyorum. Yalan söylemeğe niyetim olsaydı, buraya kadar sizinle ne diye geleyim?»

— «Bana da öyle geliyor ki, doğruyu söylüyorsun. Tabancayı bulamadık amma, ziyanı yok. Kolunu çöplerin içine daldırmağa lüzum yok. Tabanca burada olsaydı muhakkak onu bulurduk. Belki de sen onu çöp kutusuna attıktan sonra buradan çöpleri karıştıran biri geçmiştir. Onu alıp götürmüştür. Belki de bu sokağa girdiğini ve biraz sonra çıktığını görmüştür.»

Bricky ile Helen çıkmaz sokaktan tekrar caddeye çıkmışlardı. Ortalık henüz aydınlanmamıştı. Sisli gibi görünüyordu. Bricky sükûnetle:

— «Şimdi o eve gideceğiz» dedi.

Helen birdenbire durakladı, Bricky'ye yalvarıyormuş gibi bakarak:

— «Oraya muhakkak gitmeli miyiz?» diye sordu.

— «Tabiî. Yoksa seni ne diye gecenin bu saatinde sokağa çıkarayım? Oraya mutlaka gitmemiz lâzım. Tabancayı bulmamız bile bu kadar mühim değildi.»

Tekrar geri döndüler. Üçüncü caddeyi geçtiler,

Helen birdenbire durakladı. Bricky karanlığa rağmen Helenin tir tir titrediğini gördü:

— «Bu kadar korkma» dedi.

Genç kadın bir şey söylemeden soldaki evlerden birine girecek oldu. Binanın kapısı açıktı. Karanlık holden bir küf kokusu geliyordu. Bricky bir an Helen'in kendisini atlatmak istediğini zannetti. Onu kolundan tutup yakalamağa çalıştı. Bir şey söyliyecek oldu, fakat Helen'in kararını ve tavrını görünce, kolunu tekrar indirdi ve içinde garip bir huzursuzluk hissi ile kadını takip etti. İçinde birden bir şüphe uyanmıştı. Bricky:

— «Burada ne işin var? Neden buraya giriyorsun?» diye sordu.

Genç kadın Bricky'nin bu sualini hiç anlamamış gibi yüzüne baktı. Hiç cevap vermeden merdivenden yukarı çıkmağa başladı. Bricky de onu takip etmeğe başladı. Şimdi Bricky'nin içinde de korku uyanmıştı. Her iki kadın da korku içindeydi. Bricky midesinde bir bulantı hissetti. Helen merdivenin ortasına gelince:

— «Hayır, gidemiyeceğim. Neden beni buna zorluyorsun?» diye söylendi.

Bricky eliyle «Devam» demek ister gibi bir işaret yaptı. Sonra genç kadına:

— «Yukarı çıkmalıyız. Söylediğinin hakikat olup olmadığını anlamak istiyorum» dedi.

Bir kapının önünde durmuşlardı. Helen Kirch kapıya sanki asla aşamıyacağı bir mania karşısındaymış gibi bakıyordu. Bricky kendine hâkim olmağa çalışarak:

— «Kapıyı aç!» diye fısıldadı.

Helen elini uzattı. Kapının tokmağını kavradı. Dehşet içindeydi. Sanki bir mahlûkun elini ısırmasından korkuyordu. Tokmağı süratle çevirdi, sonra elini geri çekti. Kapı açıldı. Bricky:

— «Evvelâ sen gir» dedi.

Helen bir idam mahkûmu gibi ümitsiz bir tavırla, içeri girdi. Bricky biraz evvel kadının söylediği sözleri hatırladı. «Bunu yapmak benim için iki defa ölmek gibi bir şey» demişti. Amma o sırada ölüyormuş gibi bir his duyan yalnız Helen değildi, Bricky de içindeki ümidin

mahvolduğunu hissediyordu. Daha bu sokağa saptıkları vakit daha bu eve adım attıkları zaman, boşuna uğraştığını anlamıştı.

Dar ve manzarası korkunç karanlık bir hole girmişlerdi. Işığı söndürülmüş bir odanın açık kalan kapısının önünden geçtiler. Fakat bu odanın mutfak olduğu belliydi. İçerde çiniler karanlığa rağmen parlıyordu. Apartmanın dip tarafında aydınlık bir odaya girdiler.

Burası garip bir yerdi. Nasıl bir yer olduğunu tarif etmeğe imkân yoktu.

Her halde o sürpriz partiyi tertip edenler bu katı sadece bir gece için kiralamışlardı. Eşyalariyle birlikte tutmuşlardı. Zira dairede sanki içinde devamlı olarak hiç kimse oturmuyormuş gibi bir hal vardı. Eşyasından, içerdeki atmosferden buranın oturulan bir yer olmadığı belli idi...

Odada kimse yoktu. Amma biraz evvel yahut bir kaç saat evvel muhakkak ki, içerde birkaç kişi vardı. Ölçüsüz bir şekilde eğlenmeğe gelmiş, patırdı etmiş, içki içmiş kimseler felekten bir gece çalmışlardı. Her yere kadehler konmuştu. Ortada adece dört kadeh vardı, amma bu dört kadehteki içkinin her tarafta, bütün eşyaların üzerinde yapış yapış izler bırakmış olması, burada biraz evvel eğlenmiş olanların ne kadar sarhoş olduklarını belli ediyordu. Bir koltuğun üzerinde kırık bir plâk duruyordu. Plâğın üzerinde «Tabancalı kadın» ismi vardı. Bricky irkildi ve kırık parçayı bir tarafa fırlattı.

Helen Kirsch karşıda başka bir kapıyı işaret etti. Genç kadın sanki daha girer girmez. olduğu yerde dona kalmıştı. Artık bir adım atmasına imkân yoktu. Bricky tek başına ilerledi.

Helen'in gösterdiği kapının eşiğine geldi ve etrafına bakındı. Burası bulundukları dairenin son odasıydı. Asıl gelmeleri icap eden yer de burasıydı. Tek penserenin storu indirilmişti. Masanın üzerinde iki kadeh vardı. Birinin içi hâlâ içki doluydu. Sanki onu içecek olan şahıs, dudaklarını bile dokundurmadan içkiyi bırakmış, daha büyük bir tehlikeye göğüs germeğe çalışmıştı.

Duvarın dibinde, kapının tam karşısında hare-

ketsiz bir karaltı yatıyordu. Bricky ona yaklaştı üzerine doğru eğildi. Sonra birdenbire başını geriye doğru çevirerek, eliyle iki üç defa yüzünü yelpazeler gibi bir hareket yaptı. Doğruldu ve yerde yatan karaltıya ayağının ucuyla iki üç defa hafif hafif vurdu.

Bunu yaptıktan sonra tekrar Helen Kirsch'in yanına geldi.

Genç kadın hâlâ aynı yerde idi. Elleriyle yüzünü örtmüştü. Bricky hiçbir şey söylemeden genç kadına baktı, odada bir müddet daha derin bir sessizlik hüküm sürdü. Sonra Helen Bricky'nin kendisine dik dik baktığını hissederek ellerini yüzünden indirdi ve Bricky'ye baktı. Gözlerinde âdeta bir sual vardı. Sonra yavaş yavaş Bricky'nin kendisine bambaşka bir ifadeyle baktığını farketti:

— «Bana niye öyle bakıyorsunuz?» diye sordu.

— «Buraya gel, sana bir şey göstermek istiyorum.»

Helen Kirsh müthiş bir korku içinde başını salladı, sapsarı olmuştu. «Gelemem» diye âdeta inledi. Bricky, genç kadını âdeta zorla kolundan çekerek odanın öbür tarafına çekti ve karşıdaki karaltıya bakmağa mecbur etti.

Odanın öbür tarafında yatan karaltıdan bir homurtu duyuldu. Duvarın dip tarafında yatan adam yavaş yavaş kımıldamağa başladı. Nihayet içip içip sızdıktan sonra hâlâ içkinin tesiri altında olan bir sarhoş gibi muvazenesiz ve karışık hareketler yaparak doğruldu. Bricky:

— «Ölmemiş, ölmemiş» dedi «Sadece sızmış. Zaten ölmüş olsaydı, yine senin yüzünden ölmüş olmıyacaktı. Senin attığın kurşun, karşıdaki duvara saplanmış görüyor musun? Karşıda bir delik var işte orada!»

Helen elinde olmıyarak bir çığlık attı. O zaman yerde yatan adam kımıldadı, güç belâ doğruldu. Odada iki genç kadının bulunduğunu farketmişti. Kanlı gözlerini Helen'e dikerek ona bir an baktı. Onu âdeta tanıyamıyor gibiydi. Nihayet:

— «Yanındaki kim?» diye homurdandı. «Şimdi üçümüz birden birer kadeh içeceğiz, anladın mı? Sen, ben

ve o, kafaları çekeceğiz!»

Bricky:

— «Buradan kaçalım, yoksa adam yine hâdise çıkaracak» dedi.

Helen Kirch o kadar şaşkın bir vaziyette idi ki yanında Bricky olmasaydı, belki bütün gece hiç kımıldamadan aynı yerde duracaktı. Sanki bir heykel haline gelmişti. En küçük bir hareket yapamıyordu. Bricky onu odadan dışarı çıkarmak için itmeğe mecbur oldu. Sürüklüye sürüklüye onu merdiven başına kadar götürdü. Terkettikleri odada o karaltı birdenbire tekrar yere kapandı ve artık kımıldamadı. Bricky dairenin dış kapısını kapayarak :

— «Haydi! Buradan çabuk gidelim. Burada durma!» dedi.

Merdivenden sür'atle aşağı indiler. Kolkola girmişlerdi. Helen ferahlamıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Amma bu hıçkırıklar müthiş bir ıstıraptan kurtulmuş olmanın sevincinden ileri geliyordu. Bricky ise büyük bir sukutu hayale uğramıştı. Kaldırıma çıktıkları vakit Bricky, bir an durdu ve Helen'e:

— «Erkeğinin ismi George miydi Harry miydi? Hatırlamıyorum. Onu seviyorsun değil mi?»

Helen konuşacak halde değildi. Sadece başını «Evet» der gibi sallıyordu. O zaman Bricky, bir taksiye işaret ederek:

— «O halde ne bekliyorsun? Çabuk evine dön... Haydi bin. Çabuk ol!»

Genç kadını âdeta zorla taksiye bindirdi kapısını da kapadı. Otomobilin penceresinden kendisine bakan Helen'in solgun yüzüne, yaşlı gözlerine baktı.

— «Her şey iyi bitti, bu sefer talihin seni kurtardı. Bundan böyle, artık bir daha Harry'den başka erkeklerle eğlenmeğe çıkarsan, başına neler gelebileceğini düşün. Onun yanında kal! Senin yerin orası, yuvanda kal ve kimseye bir şey söyleme!... Bir daha da eline tabanca alma...

Birden talih Quinn'nin yüzüne güler gibi oldu. Hastahaneden dönüyordu, başını önüne eğmiş, ellerini ceplerine sokmuştu Şapkasının kenarlarını gözlerine kadar indirmişti. Önünden geçtiği bütün barlara, bakıyordu. Zaten bütün barları bulmak kolaydı. Hepsinin ışıklı tabelâları vardı. Gecenin o geç vaktinde açık olan barlar da pek azdı. Bir harita üzerinde tek tük ışıklı noktalar gibiydiler.

Quinn, hastahane ile cinayetin cereyan ettiği ev arasında ne kadar bar varsa, hepsini teker teker tetkik etmeğe karar vermişti. Böylece sadece altı blokta bulunan barları gözden geçirmesi icap edecekti. Her geçtiği sokağın önünde bir an duruyor, sokağa sapıyor sağ taraftan üç blok kadar mesafe yürüyor, geri dönüyor karşı kaldırıma geçiyor, oradan da ayni mesafede bulunan barlara baktıktan sonra geri dönüp caddeye çıkıyor, müteakip sokaklara bakıyordu. Barların çoğu caddeye yakın sokaklardaydı...

Bazen Quinn, sadece kapıdan barı şöyle bir gözden geçirmekle iktifa ediyordu. Bazen ise içeri girip etra fa bir göz gezdiriyordu. Amma içki içmiyordu. Zaten bu vaziyette içki içmek ihtiyatsızca bir hareket olacaktı... Hem zamandan kaybetmiş olacaktı. Hem de enerjisinden.

Delikanlı kendi kendine: «Katil cinayeti işledikten sonra hâlâ bir barda içki içerek kendini avutmağa çalışıyorsa, muhakkak tek başına oturuyordur.» diye düşünüyordu. «Bir cinayet işliyecek kadar soğukkanlı olan bir insan, bara başka insanlarla ahbaplık etmek için gelmez. Başkalarına sokulmaz. İçki içerse, bunu sinirlerini teskin

etmek için yapar. Onun için buralarda tek başına içki içen adamlar varsa, onlara dikkat etmeli.»

Son baktığı bara daha evvel dışardan vitrinin öbür tarafından bakmıştı. Burası o kadar küçük bir yerdi ki, dışardan bakınca her tarf görünüyordu. Bar ikiye bölünmüştü. Ortasında uzun dar bir tezgâh vardı. Kenarlarda masalar, iskemleler yoktu. Quinn bulunduğu yerden gayet net bir şekilde o uzun tezgâhın üzerinde bulunan her şeyi görebiliyoru.

Barda sekiz kişi içiyordu. Üç grup teşkil etmişlerdi Birbirlerine arkalarını dönmemişlerdi amma belliydi ki, ayrı ayrı gruplar teşkil ediyorlardı. Kimi omuzunu biraz ileriye doğru eğmiş bir vaziyette oturuyordu. Bundan arkasındakilerle alâkası olmadığı anlaşılıyordu. Kimi sırt sırta vermişti, kimi de karşılıklı oturup içiyordu. Birinci grup üç kişilikti, ikincisi de üç kişiden ibaretti, en onra da bir çift vardı.

Anlaşılan bu barda, tek başına içki içen yoktu... Quinn tam yoluna devam edeceği sırada birden durakladı. Farkında olmıyarak masanın üzerindeki kadehlerle içerdeki müşterileri sayınca arada bir fark olduğunu anlamıştı. İçerde sekiz kişi olduğu halde, dokuz bardak vardı.

Quinn emin olmak için, bardakları ve müşterileri tekrar saydı. Bardakları saymak pek o kadar kolay değildi. Zira müşterilerin elleri arada bir bardakları saklıyordu. Amma dikkat edince, yine de onları saymağa muvaffak oldu.

İçerde hakikaten dokuz bardak vardı. Fazla olan bardağın da içerde bulunan müşterilerden birine ait olmasına imkân yoktu. Zaten bardak ta öbür uçta kimsenin oturmadığı bir taburenin önünde duruyordu.

Quinn'nin de aradığı şey buydu. Etraftaki çevre ile tezat teşkil eden bir işaret. Fakat beklediği gibi, bu işaret bir insan değil de, bir bira bardağı, cansız, işaretsiz bir şey olmuştu.

Şimdi bardağın kime ait olduğunu öğrenmek lâzımdı. İlk halledilecek muamma buydu!

Quinn içeri girdi ve tezgâhın öbür ucuna doğru

yürüdü. Boş olan bardağın yanındaki yere oturdu, bardağı dikkatle gözden geçirdi. Bir duble bira idi. İşte bir fevkalâdeliği yoktu.

Sekiz köşeli kalın camdan yapılmış, orta kısmı şişkin ve dibi gayet kalın bir duble bira... Fakat bu dublenin mühim bir hususiyeti vardı. Saplıydı.

Quinn, tezgâhın üzerinde bulunan diğer bira bardaklarına baktı. Hepsinin sapı bir tek istikamete bakıyordu. Barın kapı tarafına, dip tarafına doğru çevriliydi. Yalnız bu dublenin sapı sokağa bakıyordu. Halledilmesi gereken ikinci muamma da buydu. Quinn, kendisine bir duble bira ısmarladı, sonra barmene:

— «Bu duble kimin?» diye sordu.

— «Sahibi tuvalete gitti.»

Demek o dubleyi içen hâlâ oradaydı. Zaten bardağın içindeki biranın pek az eksilmiş olması ve barmenin onu kaldırmamış olması, o müşterinin hâlâ barda olduğuna delâletti.

Quinn'nin artık pek az vakti kalıyordu, barmenin ne diyeceğini yahut ne düşüneceğini hiç düşünmeden, aklını kurcalayan ikinci muammayı aydınlatmak için:

— «Bu adamın elbisesi ne renk?» diye sordu.

Fakat barmen tahminin aksine hiç şüphelenmeden sükûnetle:

— «Kahverengi,» dedi.

Bunu söyledikten sonra da, her halde Quinn'nin sorduğu sualin biraz garip olduğunu düşünerek delikanlıya baktı. Quinn de böyle sualler sormasının pek doğru olmadığını biliyordu. Amma başka bir çaresi yoktu. Hem bir netice elde etmişti. Barmen sorduğu suale karşılık adamın elbisesinin kahverengi olduğunu söylemişti.

Demek ki, bu adamın da elbisesinin rengi, katilin elbisesinin rengi gibiydi. Acaba bu adam mıydı? Üçüncü muamma da buydu... İçerde tek başına içki içen, solak olan ve kahverengi bir elbise giymiş bir adam vardı.

Quinn, istemiye istemiye son sualini sordu:

— «Bu adam nekadar zamandır burada?»

Barmen aldığı on sente mukabil, kâfi derecede malûmat verdiğine kaniymiş gibi bir tavır takındı. Bir

an sustu sonra konuşmağa bir son vermek istediğini belli eden soğuk bir tavırla:

— «İki üç saat kadar oluyor» dedi.

İşte dördüncü muamma da halledilmek üzereydi. Quinn:

— «Adam bütün bu zaman zarfında bira mı içti?» diye sordu.

Fakat bu sefer barmen sinirlendi. Zaten viski içen müşterilerle daha fazla ahbaplık ederdi, öyle ucuz içki içen müşterilere ehemmiyet bile vermezdi.

— «Sen ne diye bana hep sual soruyorsun? Bir anket mi yapıyorsun ne?» diye söylendi.

Sonra söylene söylene tezgâhın öbür tarafına doğru gitti. Oradaki müşterilerden daha fazla bahşiş alacağı muhakkaktı. Hem oradaki müşteriler kendisine sual sormazlardı.

Fakat Quinn memnundu. Soracağını sormuştu. Zaten daha fazla sormak istese bile artık pek vakti yoktu. Bir ara dipteki kapının açıldığını hissetti, boş bardağın sahibi içeri girip tezgâhının önüne oturdu.

Quinn başını çevirmeden karşıdaki aynaya baktı. «Nasıl olsa onu aynadan görürüm» diye düşündü.

Evvelâ aynada bir şey görmedi. Sonra bir insan yüzü aynadan yukarı doğru kayar gibi oldu ve tekrar aşağı indi. Quinn'in yüzünün tam hizasına geldi.

Yanında oturan adamın başında ütüsüz bir şapka vardı. Kenarlarını gözlerine kadar indirmişti. Kırk beş yaşlarında kadar görünüyordu. Amma belki de daha gençti de bir gece içinde yirmi yaş ihtiyarlamıştı... Bu da olabilirdi. Adamın gençliğini anlamak için, saçlarının rengini, boynundaki çizgileri görmek lâzımdı. Ancak o zaman bu çehrenin vaktinden evvel ihtiyarlamış olup olmadığını anlamak mümkündü. Adamın yüzü sarıydı, elektrik ışığında daha da sarı görünüyordu.

Hali ve tavrı tam mânasiyle gayri tabiîydi. Dimdik oturmuyordu. Sanki vücudunu duvarın içine gömmek istiyormuş gibi yahut yüzünü başkalarından saklamak istiyormuş gibi sağ tarafına abanmıştı. Fakat diğer sarhoşlar gibi yığılmış, kendinden geçmiş bir hali yoktu.

Daha ziyade takip edilen ve korku içinde bulunan bir insana benziyordu. Birasını içerken bile başını hafifçe duvara doğru çeviriyordu. Quinn: «Adamı yakaladım» diye düşündü. «Bu sefer yanılmama imkân yok. Bu adamın suçlu bir hali var. Öyle öteki gibi yakında çocuğu olacak bir adama da benzemiyor.»

Adam tekrar bardağını eline aldı ve başını yine duvara doğru çevirerek birasını içti. Amma sadece sol eli görünüyordu. Sağ eli hiç görünmüyordu. Bütün sağ kolu âdeta duvara geçmişti.

Quinn onun bu halini farkedince: «Acaba sağ eliyle tabancayı mı tutuyor?» diye düşündü.

Niçin gözlerini ikide bir biraya dikip derin düşüncelere dalıyordu sanki. Bu birada ne görüyordu? Ölmüş bir adamın hayalini mi? Onun için mi gözleri bir kâbus görüyormuşçasına donuk donuk, dik dik bakıyordu.

Quinn: «Bu adamın reaksiyonlarını görmeli,» diye düşündü. Birasını aldı sonra biraz ilerde duran ve otomatik olarak sigara veren makinenin önüne gidip içine para attı. Bulunduğu yerden barın içini gayet iyi görüyordu. Bardağını makinenin üst kısmındaki düz yere koydu. Sonra paranın düşmesini istiyormuş gibi makineye bir yumruk attı. Tâ kenarda duran bardak birdenbire yere düştü kırıldı.

Bardak yere düşerken tok bir ses çıkarmıştı. Barda bulunan sekiz kişinin sekizi de başlarını çevirip sesin geldiği tarafa baktılar. Amma dokuzuncu adam hiç kımıldamadı. Daha doğrusu başını çevirip sesin geldiği tarafa bakmadı. Birdenbire omuzlarını kaldırdı, başını aşağı doğru indirdi. Sanki ensesine inecek bir darbeden korkuyordu. Quinn adamın başını çevirmekten korktuğunu anladı. Adamın bütün vücudu sanki kaskatı olmuştu. Ancak neden sonra gevşedi ve tekrar birasına uzandı. Amma bardağını kaldırdığı vakit eli titriyordu.

Adamın bu hareketleri Quinn'nin nazarında müspetti. Suçluluğunu gösteren birer alâmetti. Belki suçunu gösteren başka şeyler de vardı, amma Quinn onları farkedememiş olabileceğini düşünüyordu. Meselâ biraz evvel bardak kırıldığı vakit belki adam sağ elini cebinden çı-

karmıştı, belki harekete hazırlanmıştı. Amma Quinn tabiî bunu göremezdi.

Quinn ağır bir hareketle ağır ağır adımlarla taburesine döndü. Ayağı ile birkaç cam kırığını itti sonra oturdu. «Bu adam muhakkak bir şeyden şüphelendi,» diye düşündü. «Belki de lâkayt tavrından şüphelenmiştir. Şimdi tetiktedir. Uzun zaman hareketsiz durduğumu, hep önüme baktığımı her halde farketti. Şimdi içimde bir korku var, her halde benden korkmağa başladı.»

Meçhul adamla Quinn arasında göze görünmiyen hafif bir his cereyanı başlamıştı. Aralarında gergin bir hava hasıl olmuştu. Bu gerginlik her an artıyordu. Etraflarında bulunan insanlar içki içiyor, sohbet ediyor, vakit öldürmeğe çalışıyorlardı. Kimse Quinn'le adamın arasındaki durumu farketmiyordu.

Quinn, bir ara aynaya bakınca adamın ortadan kaybolduğunu gördü. Sanki bir sihirbazlık eseriyle adam ortadan yok olmuştu. Havada sadece bir sigara dumanı dalgalanıyordu. Bu ortadan kayboluş o kadar ânî olmuştu ki, Quinn kapıya doğru bakacak yerde, başını ters tarafa, biraz evvel adamın oturduğu yere doğru çevirdi. Sonra ânide kapıya doğru döndü ve adamın rüzgâr gibi dışarı fırladığını gördü.

Quinn adamın böyle ânide ve suçluluğunu ispat edecek bir şekilde kaçacağını hiç zannetmemişti. Daha kurnazca bir tabiyeye başvurarak hiç kimseye belli etmeden meyhaneden çıkacağını zannetmişti. Adam işte açıkça kaçmıştı. Quinn'nin kaçışını farketmesine bile fırsat vrememişti. Böyle kaçması, bir itiraftan başka bir şey değildi. Bu hareketi: «Ben suçluyum, bunu biliyorum, beni ele geçirmene fırsat mı vereyim? Yalnız senden değil, kendi kendimden de kaçıyorum» demekti.

Quinn bir çığlık atarak adamın peşinden dışarı fırladı. Fakat daha kapıya yaklaşmadan, barmenin avazı çıktığı kadar bağırdığını işitti. O zaman tezgâhın üzerine bir avuç para attı. Ne kadar para attığını bile farketmemişti. Daha paralar tezgâhın üzerine düşmeden, delikanlı dışarı fırlamıştı...

Adam deli gibi koşuyordu. Müthiş bir korku

içindeydi. Fakat sağ elini cebinden çıkarmamıştı. Vücuduna sımsıkı yapıştırmıştı. Bu yüzden koşarken vücudu hafifçe öne doğru eğilmişti. Muvazenesini her an kaybedecekmiş gibiydi...

Adam köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Quinn de köşeyi döndü. O zaman adamı tekrar aynı mesafede gördü. Adam sokağı katetti ve karanlıklara daldı. Quinn de karşı tarafa geçti. Karanlıkta âdeta saklambaç oynuyorlardı. Amma bu oynadıkları saklambaç oyunu çocukların oynadıkları saklambaç oyunundan çok daha ciddî ve korkunçtu.

Quinn kendi kendine: «Adam elimden kaçacak, saklanmalıyım, yoksa şimdi ateş eder.» diye düşünüyordu. Fakat zihninden yıldırım gibi geçen bu düşünceye rağmen koşmağa devam etti. Koşması bir cesaret eseri değildi. Sadece bütün diğer hisleri takibin heyecanı içinde uyuşmuş gibiydi.

Adam öbür köşeyi de dönmüştü. Quinn o köşeyi de dönünce aralarındaki mesafenin artık azaldığını gördü. Koşmağa devam etti. Koşarken yalnız ayaklarını değil kollarını da hareket ettiriyordu.

Kaçan adam, artık iyice şaşırmıştı, Quinn adamın tekrar bir köşeyi döndüğünü farketti. O da köşeyi döndü. Fakat bu sefer adamı hiçbir yerde göremedi. Ne uzakta, ne yakında, ne de herhangi bir başka yerde. Delikanlı karanlıkların ortasında duruyor, etrafına bakınıyordu.

İşte bu sırada, adam tamamen kurtulmuşken, şaşkınlığından, korkusundan yerini belli etti. Karşıdaki apartmanlardan birinin içerlek olan kapısından dışarı fırladı ve ters istikamete koşmağa başladı. Quinn de onu takip etti...

Sokaklarda onları durduracak kimse yoktu... Quinn sevinç içinde: «Madem ki bağırmıyor, kimseden imdat istemiyor, muhakkak suçlu. Suçlu değilse, niçin bağırmıyor?» diye düşünüyordu.

Artık takip sona eriyordu. Quinn gençti, bir gâyesi vardı. İcap ederse bütün gece sabaha kadar şehri katedebilirdi. Artık önünden kaçan adamın hiçbir hareketini gözden kaybetmiyordu. Artık ne bir köşe, ne bir

apartman kapısı adamı kurtarabilirdi.

Adam yavaşlamağa başladı. Nihayet tamamen durdu, sırtını duvara dayadı. Nefes nefeseydi. Quinn bir kaç adımda ona yetişti. Fakat adamın sağ elinde tabanca olabileceğini düşünerek, sol tarafından hücum etti.

Fakat adamda tâkat kalmamıştı. Mukabele edecek kudreti yoktu. Boğuk bir sesle, çakılların üzerine kum dökülüyormuş gibi garip ve hışırtılı bir sesle:

— «Benden ne istiyorsunuz? Beni niçin takip ediyorsunuz? Bana yaklaşmayın,» dedi.

Quinn'nin içinde öyle bir his vardı ki o anda hiç bir şey onu durduramazdı. Hattâ bir kurşun yağmuru bile. Islığa benzer bir sesle:

— «Neden yaklaşmıyacak mışım?» dedi «Senden korkuyor muyum sanki?»

İkisinin yüzü nerede ise birbirine değecekti. Nefesleri birbirine karışıyordu. İkisi de korku içindeydi... Amma korkularının derecesi aynı değildi. Quinn'nin bir tek korkusu vardı. Bir kurşunda yıkılmak korkusu. Diğeri ise bir an içinde yere yığılacağından korkuyordu. Ağzının kenarında ince bir çizgi hâlinde tükrük fışkırdı. Çenesinin altına sarktı sonra yere damladı.

Adam hafifçe kımıldadı. Quinn bu hareketi bekliyordu. Adamın sağ eline baktı. Adamın bu elinde tabanca olsaydı, artık Quinn'nin kurtuluş çaresi kalmıyacaktı. Amma tabanca yoktu...

Adam deli gibi:

— «Al! Bunu mu istiyordun? Al da beni rahat bırak, içindeki vız gelir bana, al diyorum sana!» diye bağırdı.

Adamın cüzdanı yere düştü. Quinn şaşkın bir tavırla cüzdanı ayağı ile itti:

— «Benden ne diye kaçtın?» diye sordu.

— «Sen beni niçin takip ediyorsun? Benden ne istiyorsun? Artık bıktım. Kâfi derecede korkuyor muyuz sanki? Karanlıktan, gündüzden, gürültüden, sessizlikten her şeyden korkuyorum. Teneffüs ettiğim havadan bile korkuyorum. Beni rahat bırak, bana dokunma!»

Bunu söylerken avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Sanki Quinn'ne değil de, etrafını saran o zifîri karanlık geceye hitap ediyordu. Quinn derin bir hayretle:

— «Sinirlenme... Neden bu kadar korkuyorsun? Adam öldürdün diye mi? Söyle, bana cevap ver. Birini öldürdün değil mi?»

Adam başını önüne eğdi, birden bitkin bir hale gelmişti:

— «Birçok insanları öldürdüm... Belki yirmi, belki yirmi beş bilmiyorum. Kaç defa saymağa çalıştım, sayamadım.»

— «Bu akşam da bir adam öldürdün mü?»

Adam artık çocuk gibi ağlamağa başlamıştı... Quinn hayatında böyle bir şey görmemişti. Adam yalvarıyordu.

— «Bırak gideyim. Beni burada tutma. Onların karşısında durmıyalım... Allah rızası için, müsaade et gideyim...»

— «Sağ elinde ne var? Tabanca mı?

Quinn bunu söylerken adamın sağ kolunu yakaladı. Amma parmakları caketin koluna gömüldü. Kumaşın altında hiçbir şey yoktu. Quinn şaşkınlık içinde, elbisenin kolunu çekip çıkardı. Kol boşlukta sallandı. Adamın kolunu çıkardığı vakit o cepte buruşuk bir parça kâğıt fırlamıştı. Havada dalgalanarak yere düştü. Adam asabî bir tavırla:

— «Tabancam vardı, amma aldılar,» dedi. «Zaten ona artık lüzum kalmamıştı. Tabancayı teslim ettiğim vakit sağ elimi de üzerinde unutmuş olacağım. Onu ne kadar aradımsa, bir daha bulamadım.»

Quinn birdenbire göğsüne bir iğne batmış gibi oldu.

— «Çok özür dilerim...» dedi «Sizi çok üzdüm affedersiniz. Size ne söyliyeceğimi bile bilemiyorum.»

Quinn bunu boğuk bir sesle söylemişti. Karşısındaki adam mahzun bir tavırla:

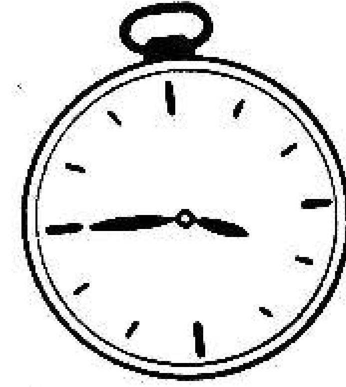
— «O halde müsaade et, artık gideyim» dedi.

Quinn üzgün bir tavırla:

— «Bu öldürdüğünüz insanlar... Bütün bunlar ne zaman oldu? Çok eskiden mi?»

— «Evet! İspanya harbi esnasında. Ne kadar zaman oldu? Bilmiyorum. Artık her şeyi birbirine karıştırdım. Artık hiçbir şeyden emin değilim. Kendi kendime düşündüğüm vakit, sanki gözlerimin önünde mütemadiyen obüsler uçuşup duruyor. Adeta gözlerim kamaşıyor..»

Quinn biraz evvel adamla didişirken yere düşmüş olan şapkayı kaldırdı, onu eliyle sildi üzgün bir tavırla şapkayı mütemadiyen silkeleyip duruyordu. Sanki bu hareketi ile adama nekadar müteessir olduğunu göstermek istiyordu. Başka hiçbir şey söyliyemiyordu, hiç bir şey yapamıyordu. Karşısında kendisinden çok daha feci hâdiselerle karşılaşmış bir insan vardı. Quinn ona ne kadar acıdığını, ancak bu suretle gösterebiliyordu...

Helen Kircsh'in, öldürdüğünü zannettiği adamın ölmemiş olması, Bricky'e âdeta bir kırbaç tesiri yapmıştı. Helen'in suçlu olmadığı meydana çıkınca, tekrar çaresiz bir duruma düşmüş olduğunu ve artık çok az vakit kaldığı için, her şeyin ânide aleyhine döndüğünü hissetmişti.

Helen'nin bindiği taksinin arka lâmbaları karan-

lıkta uzaklaşıyordu. Bricky yapayalnız kalmıştı. Kırk, hattâ elli dakika kaybetmişti. Hedefi ise eskisi kadar ve hattâ daha da uzaktı.

Şimdi tekrar aramağa başlamak lâzımdı. Amma düşünceleri karmakarışık olmuştu. Yeniden aramağa koyulmak için aynı başlangıç noktasına gitmeliydi. Bu başlangıç noktası ise, Graves'in evi idi. Ancak oradan yeniden aramağa başlıyabilirdi.

Genç kızın elinde evin anahtarı vardı. Onun için içeri girmekte hiç güçlük çekmiyecekti. Graves'in evine dönmekle ne kazanacağını bilmiyordu. Aksine bunun kendisi için çok tehlikeli bir şey olduğunu anlıyordu. Amma son ip ucunu da kaybetmişti. Belki o evde daha başka şeyler bulabilirdi. Cinayetin işlendiği ev, sanki genç kızı kaçınılmaz bir şekilde mıknatıs gibi cezbediyordu. Sanki cinayeti işlemiş olan kendisiydi...

Bu hissin neden ileri geldiğini de anlıyordu. İçinde bir tecessüs vardı. Cinayetin meydana çıkarılıp çıkarılmadığını öğrenmek istiyordu. Polisin faaliyete geçip geçmediğini meydana çıkarmalıydı. Evde ışık olup olmadığını görmeliydi. Ancak bu suretle cinayetin o âna kadar yalnız kendisi ile Quinn tarafından bilindiğine, başka kimsenin bu hâdiseler hakkında hiçbir şey bilmediğine emin olabilirdi...

Gayet ihtiyatlı adımlarla ağır ağır geri döndü. Sokağın başına gelince, gözünün ucuyla eve baktı. Görünüşte her taraf gayet sâkindi. Sokakta kimse yoktu. Civarda hiçbir otomobil durmuyordu. Ortada polis memuru da yoktu. Gidiş geliş de olmuyordu. Evin cephesindeki pencerelerde dahi en küçük bir ışık göze çarpmıyordu.

Fakat bu, bir nevi tuzak olabilirdi. İçeri girince kapana kıstırılmış bir hayvan gibi olmıyacağını, ne biliyordu? Belki de bu kapan polisler tarafından da hazırlanmamıştı... Belki bambaşka bir tehlike kendisini bekliyordu. Polislerin kendisine böyle bir tuzak hazırlıyabilecekle rini tahmin etmiyordu. Zira polis, Bricky'nin bu eve döneceğini tahmin edemezdi. Cinayet yerine geleceğini nereden bilebilirlerdi...

Hayır genç kız, başka bir şeyden korkuyordu.

Asıl düşmanı olan bu şehir değil miydi? Asıl o, ona korkunç bir oyun oynıyabilirdi. Son dakikada her şeyi berbat edebilirdi. Bricky bunu düşünürken yanından mini mini bir kamyonet geçti. Süt dağılıyordu. Demek yakında şafak sökecekti. Genç kız acele etmeliydi. Yavaş yavaş, ihtiyatlı adımlarla yürüyerek eve yaklaştı.

Hayatının sonuna kadar bu evi unutamıyacağına emindi. Bu karanlık bina her zaman gözlerinin önünde olacaktı. Senelerce bu hayal gözlerinin önünden gitmiyecekti. Bu evi yıksalar bile, boş bir arsa hâline getirseler bile, genç kız onu daha senelerce olduğu gibi görebilecekti. Bu ev senelerce rüyalarına girecekti.

Quinn'ni karşı kaldırımda beklediği andanberi bir asır geçmiş gibiydi. Sanki her şey aynı gece içinde olmamıştı... Bir gece içinde bu kadar çok şey cereyan edebilir miydi? Bricky, bir an için: «Bütün bunları yaşamamış olmak için neler vermezdim» diye düşündü. Amma o bekleyiş de feci bir şeydi.

Şimdi ise suçüstü yakalanmaktan korkuyordu. Acaba Quinn nerelerdeydi? Genç kız onun yakalanabileceğini düşündükçe deli gibi oluyordu. Onları bekliyen şeyin ne olduğunu ikisi de bilmiyorlardı. maamafih bilmemeleri daha iyiydi. Belki o zaman her şeyden ümit keserlerdi.

Acaba Quinn bu zaman zarfında bir ipucu bulmuş muydu? Genç kız içinden: «İnşallah benden daha fazla muvaffak olmuştur. İnşallah bir ipucu bulmuştur,» diye dua etti.

Evin önüne gelmişti. Garip şeydi, amma içinde cinayet işlenmiş olan bu ev başka evlerden farklı değildi. Başka evlerden hiçbir farkı yoktu. Bricky merdivenden yukarı çıktı. Çift kanatlı kapı açılıp kapandı. Genç kız hole girmişti. Cebinden anahtarını çıkarmış, kapının deliğine sokmustu. Kalbi çarparak anahtarı yavaş yavaş çevirdi. Kapı açıldı.

İçerde derin bir sükût vardı. Genç kız tam karşıda merdivenin bulunduğunu biliyordu. Kapıyı yavaşça kapadı ve ağır ağır ilerlemeğe başladı. İçinde bütün sinirlerini geren bir korku uyanmıştı. Gergin bir ip üzerinde

yürüyen bir cambaz gibi, derin bir heyecan içindeydi. Karanlıkta muhakkak ki herkes ayni hissi duyardı. Yürüyeceği yolu gayet iyi bilse bile... İçerde yine, âşina olduğu bir deri ve tahta kokusu vardı. Herşey nekadar sâkindi. Bir ev bu kadar sessiz olabilir miydi? Bu sessizlikte bile sanki bir tehlike gizliydi. Sanki ev genç kıza br darbe indirmeğe hazırlanan gölgelerle doluydu.

Bricky kendi kendine cesaret vermek için: «Evvelâ valizimi bulmalıyım,» diye düşündü. «Biri bu eve girdiyse valizimi muhakkak bulmuştur.»

Bavulunu kapıdan nekadar uzakta bıraktığını kat'î surette bilmiyordu. Duvara doğru yürüdü, ellerini uzatarak duvarı kaplıyan tahta panoyu alttaki pervaza kadar yokladı. «Burada değil... Belki daha uzağa koymuşum,» diye düşündü.

Karanlıkta, duvarın dibinden biraz daha ilerledi ve el yordamiyle tekrar yerleri aradı. «Her halde buradadır, daha uzakta olamaz ya!»

Fakat böyle düşünerek etrafı yoklıya yoklıya, merdivene kadar gelmiş olduğunu farketti. Tekrar elini uzattı... Birden elinin altına gelen şeyin duvar olmadığını anladı. Duvarın yerini yumuşak bir şey almıştı. Duvarın soğukluğunu bile hissetmiyordu. Dokunduğu şey hem sert, hem yumuşaktı... Çünkü bir kumaştı. Bir ceketin, yahut bir pardösünün yakasıydı. Bu caketin içinde biri vardı...

Bricky'nin vücudunu birden soğuk bir ter kapladı. Orada biri vardı. Duvarın dibinde bekliyen biri! Genç kız, karanlıkta yürüye yürüye onun önüne kadar gelmişti. Sanki kör ebe oynuyordu. Amma bu kör ebe oyununda bir ölüm tehlikesi vardı. Bu oyunda bütün oyuncuların gözleri bağlıydı.

Bricky irkildi, elini birdenbire çekti. Yüzünde adamın nefesini hissetti. Genç kız korkudan nefes alacak halde değildi.

Karşısında duran adamın canlı olduğunu, fakat ölü gibi bütün vücudunun gerilmiş olduğunu anlamıştı... Belki adam da genç kızın kendisine dokununca korkmuş yahut şaşırıp kalmıştı.

Derin sessizlikte, genç kız her şeyin etrafında âdeta dönmeğe başladığını hissetti. Fakat aslında etraf dönmüyor, başı dönüyordu. Bir heyecan dalgası müthiş kuvvetle bütün varlığını sarmıştı. Genç kız bu dehşet dalgasının kendisini kapıp götüreceğinden korkmağa başlamıştı. Birdenbire elinde olmıyarak geri çekildi. Artık tahammül edemiyeceğini anladı:

— «Quinn, imdat!» diye bağırdı.

Bir kol beline sarıldı. Genç kız bu hareketin düşmanca mı, yoksa dostça bir hareket mi olduğunu ilk anda pek kestiremedi. Onu sımsıkı tutan kol, Bricky'nin baygın bir halde yere yıkılmasına mâni olmuştu. Kulağının dibinde Quinn'nin sesini duydu:

— «Korkma, Bricky, benim. Kendine hâkim ol.»

Bricky bitkin bir halde, başını genç adamın omuzuna dayadı. Bir tek kelime söyliyecek hâli yoktu. Fakat Quinn de ayni derecede korkmuştu. Uzun bir sessizlikten sonra delikanlı:

— «Hay Allah!» dedi «Sen olduğunu bilmiyordum. Bütün vücudum felçe uğramış gibiydi. Müthiş bir korku içindeydim,» diye fısıldadı.

— «Ben de öyle, kırk güne kadar ölmezsem, artık bana hiç bir şey olmaz.»

Quinn genç kızı âdeta sürükleyerek merdivene doğru götürdü. Onu basamakların üzerine oturttu:

— «Gel, biraz şurada oturalım,» dedi.

— «Hayır artık bir şeyim kalmadı. Bu karanlık bana fena tesir ediyor. Yukarda hiç olmazsa ışığı yakabiliriz. Burası karanlık olmasaydı, herhalde o kadar korkmıyacaktım.»

Merdivenden yukarı çıktılar. Bricky Quinn'ni yanında hissedince, içinde bir güven hissi duydu. Artık korkmuyordu.

Hayretle:

— «Buraya ayni anda gelmiş olmamız, biraz tuhaf değil mi?» diye sordu. Demek sen de benden daha fazla bir şey yapamadın. Bir ipucu bulamadın öylemi?»

— «Evet. Her şeye baştan başlamalıyım. Bu eve, «bir ip ucu daha bulurum» diye geldim.»

— «Ben de...»

Birbirlerine başka sual sormadılar. Zaten sormağa da lüzum yoktu. Araştırmaları bir netice vermemişti. Bir de sual sorarak vakit kaybetmeğe mâna yoktu.

Işığı yaktıkları vakit, odada hâlâ yatan cesede bakmadılar bile. Ölünün beyaz gömleğinin üzerindeki kan lekesi artık onlara aynı tesiri yapmıyordu. Bricky hayretle: «İnsan bir odada ölü gördükten sonra bu manzaraya ne kadar çabuk alışıyor» diye düşündü. O zaman o güne kadar bâzı insanların nasıl olup da ölülerinin başında beklediklerini ve korkmadıklarını anladı.

Hayatında ilk defa olarak ölü görmüştü. Öyle olduğu halde, korkusu artık geçmişti. İlk andaki kadar bir dehşet hissi duymuyordu.

Şimdi, bu ölüden daha çok düşünülecek bir şey vardı: İkisi de bir çıkmaza girmişlerdi. İkisi de gözgöze bakıştıkları vakit, çaresizlik içinde olduklarını anlıyorlardı. Amma bunu birbirlerine itiraf etmek istemiyorlardı. Quinn bu çaresizlik duygusundan kurtulmak için kafese kapatılmış bir kaplan gibi, mütemadiyen bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Fakat ne yapsa, artık ikisi de bu işten kolay kolay kurtulamıyacaklarını hissediyorlardı.. Artık bir çıkış noktası yoktu.

Quin yatak odasına doğru yürüdü. İçerdeki elektriği yaktı ve eşikte durup odaya dikkatle bir göz gezdirdi.. Ümitsizlik içinde olduğu halde, yine de o odada bir şeyler bulabileceğini düşünüyordu. Geri döndü ve banyo odasına doğru yürüdü. Oranın da elektriğini yaktı ve banyo odasını dikkatle gözden geçirmeğe başladı.

Fakat bütün bunlar boşunaydı. Artık hiçbir ümit yoktu. Bunu ikisi de biliyorlardı. O evde bulabilecekleri bütün ip uçlarını mümkün olduğu kadar malûmat edinmişlerdi. Amma bu bilgi onları yanlış yola götürmüştü.

Bricky'de bu ümitsizlik daha kesif bir şekil alıyordu. Hiç kımıldamadan duruyordu. Yalnız bir koltuğun kolu üzerinde duran parmakları piyano çalar gibi mütemadiyen hareket ediyor, genç kızın içinde bulunduğu asabî hâleti ruhiyeyi belli ediyordu.

Birden sessizlik bozuldu. Ne Bricky, ne de Quinn

kımıldamışlardı. Oldukları yerde âdeta donakalmışlardı. Bricky:

— «Bu ne?» diye fısıldadı.

Sanki ikisi de bir anda buz gibi soğuk bir duşun tesiri altında kalmışlardı. Uzaktan uzağa, kesik kesik, boğuk bir zil sesi duyuluyordu. Zırrr! Zırrr! diye çalıyordu. Bu ses görünmeyen gizli bir yerden geliyordu. Amma ayni zamanda çok yakından, evin içinde bulunan bir yerden de geliyordu...

Bricky ile Quinn, oldukları yerde duruyor, zil sesi duyuldukça başlarını sesin geldiği tarafa çevirerek menşeini bulmağa çalışıyorlardı. Amma bir türlü bulamıyorlardı. Sanki odaya bir arı girmiş mütemadiyen uçuyor, oradan oraya konuyordu. Zil sesi hem muayyen bir yerden gelmiyormuş hem de her yerden birden geliyormuş gibiydi. Aynı zamanda tiz bir ses değildi. Yumuşak, fakat israrlı bir şekilde duyulan bir sesti.

Bricky:

— «Bu ses nereden geliyor Allah aşkına?» diye söylendi. «Bir alârm zili olmasın. Belki de farkında olmadan, evin içinde gizli bir alârm ziline dokunduk, kimbilir?»

— «Hayır, zannetmiyorum. Bu ses yatak odasından geliyor. İçerde belki de çalar bir saat var.»

İkisi de yatak odasına koştular. Quinn çalar saati kaptı, kulağına götürdü. Ayni zamanda saatin düğmesine bastı.

Fakat zil sesi devam ediyordu. Hem yakından, hem uzaktan her yerden birden duyuluyordu. Duyuldukça da sanki eve hayaletler doluyordu. Quinn, asabî bir tavırla, çalar saati yerine koydu ve birden tam aksi istikamete doğru yürüdü. Bricky de onu takip etti.

— «Yoksa kapı mı çalınıyor? Eyvah! Vallahi yakalandık. Şimdi ne yapacağız?» diye fısıldadı.

Genç kız korkusundan tirtir titremeğe başlamıştı. Quinn, basamaklardan aşağı indi, merdivenin ortasında durup kulak kabarttı.

— «Hayır, kapı çalınmıyor.» dedi. «Bu ses, iki yerden birden geliyor, hem aşağıdan hem de yukardan,

biraz evvel terkettiğimiz odadan.»

İki genç tekrar yatak odasına koştular. Quinn:

— «Kapıyı kapıyalım, o zaman sesin nereden geldiğini, hangi odadan çıktığını daha iyi anlarız» dedi.

Kapıyı kapadı. Tekrar durup kulak kabarttılar. Ses devam etti. Ayni şekilde vızıldayarak etrafa yayılıyordu. Bricky:

— «Ne ise, hiç olmazsa bir şey öğrendik. Ses buradan geliyor... Ah! Bir dakika dursa,o zaman anlarız.»

Quinn yere diz çökmüştü. Dört ayak vaziyeti alarak odayı dolaşıp duruyordu:

— «Dur. Buldum galiba,» dedi. «Şuradan, karyolanın altında duvara raptedilmiş beyaz bir kutu var. Telefon hattı olacak, amma telefonun kendisi nerede?»

Yerinden fırladı, karyolaya doğru gitti, karyolanın baş tarafiyle duvar arasındaki yere baktı. Karyolayı biraz çekti, sonra elini uzatarak duvarla yatak arasındaki yere kolunu daldırdı, telefonu oradan aldı:

— «Birçok evlerde bu tip telefonlar vardır. İnsan yerinden kımıldamadan telefona cevap verebilir» dedi.

Ses, ayni şekilde boğuk olarak duyulmağa devam ediyordu. Quinn:

— «Bunun zili başka türlü» dedi «Bu telefon hususî bir şekilde yapılmış. Sesin fazla duyulmaması için tertibat alınmış. Amma her halde aşağıda da bir telefon var. Onun için ses, her yerden geliyormuş gibi bir his uyandırıyor...»

Telefon israrlı bir şekilde, sanki bir şeyden şikâyet ediyormuş gibi ve karşıdaki insanı ille konuşmak istediğini belli eden, bir israrla çalıp duruyordu. Quinn Bricky'nin yüzüne bakarak:

— «Ne yapayım ben şimdi?» diye sordu.

Zırrrr... Zırrrr... Telefon hiç susmıyacakmış gibiydi. Quinn:

— «Telefonu çalan her kim ise herhalde adamın öldüğünü bilmiyor. Baksana ne kadar israr ediyor. Cevap vereyim mi ha? Ne dersin?

Bricky, birden Quinn'nin bileğini kavradı:

— «Deli misin sen? Ya karşıdaki telefona cevap

verenin o adam olmadığını anlarsa, o zaman ne yaparız? Ya adam polise haber verirse?»

— «Öyle de, böyle de mahvolduk. Alçak sesle konuşursam belki karşımdaki aradaki farkı anlamaz. Onun yerine konuşabilirim. Belki bu sefer talih yüzümüze güler. Belki bir şey daha meydana çıkarırız... Ehemmiyetsiz bir şey olsa bile belki işimize yarar. Sen yanımdan ayrılma, telefonu açıyorum.»

Telefon kulaklığını ağır ağır kaldırdı, kulağına götürdü. Sanki telefondan cereyan çıkacakmış gibi bir hali vardı. Hemen hemen duyulmıyacak kadar alçak sesle:

— «Alo!» dedi.

Bricky'nin kalbi parçalanacakmış gibi hızlı hızlı atıyordu. İki gencin başları birbirine değiyordu. İkisinin de sinirleri gerilmişti. Karanlıkta duyulan bu sesin kimin sesi olabileceğini düşünüyorlardı. Telefonda bir kadın sesi:

— «Alo, sevgilim nekadar geç açtın! Ben, Barbara...»

Bricky yan gözle tuvalet masasının üzerindeki kadın fotoğrafına baktı. Orada gümüş bir çerçeve içinde bir genç kız resmi vardı. Altında da Barbara imzası göze çarpıyordu. Bricky dehşt içinde «Allahım onu atlatamayız. Kadın o adamın sesini herhalde çok iyi tanıyor... Quinn'nin sesini duyunca. o adam olmadığını anlıyacak,» diye düşündü.

Quinn sapsarı olmuştu, ne söyliyeceğini bilemiyordu. Telefondaki kadın devam etti:

— «Stiv, şekerim, acaba altın pudriyerimi sende mi unuttum? Eve döndüğüm vakit baktım, çantamın içinde yoktu. İçimde bir huzursuzluk var. Onu sende unutmuş olmıyayım. Belki de onu her zaman yaptığım gibi sana vermişimdir. Elbisenin cebine bir bakar mısın?»

Quinn boğuk bir sesle:

— «Pudriyerin mi? Bir bakayım...» dedi.

Eliyle telefonun ağız kısmını kapamıştı, Bricky'e bakarak:

— «Şimdi ne yapayım? Ona ne diyeyim Allah aş-

kına?» diye sordu.

Bricky, birden öbür odaya koştu ve biraz sonra tekrar Quinn'nin yanına geldi. Elinde pırıl pırıl altın bir pudriyer vardı.

—«Pudriyeri bulduğunu söyle,» diye fısıldadı, «Konuşmağa devam et. Alçak sesle, çok alçak sesle konuş. Kadın şimdiye kadar vaziyeti anlamadı. Pudriyer için telefon ettiğini zannetmiyorum. Sesini belli etmezsen belki bir şeyler öğrenebiliriz.»

Sonra tekrar Quinn'ne sokuldu ve kulağını iyice telefona yaklaştırdı. Quinn:

— «Buldum, buldum şekerim,» dedi, «Merak etme!»

— «Okadar sinirlenmiştim ki, uyuyamıyordum. Amma doğrusunu söyliyeyim seni gecenin bu saatinde aramanın sebebi o pudriyer değildi. O sadece bir bahaneydi...»

Telefondaki sesin sahibi bekliyordu. Sanki karşısındaki kadın Quinn'nin bir şey söylemesini istiyordu. Bricky, dirseğiyle Quinn'ni dürttü. Quinn ayni boğuk sesle:

— «Ben de pek uyuyamadım.» dedi.

— «Evli olsaydık, her şey başka türlü olacaktı. Öyle değil mi Stiv? O zaman pudriyerimi aramak için sana telefon etmeme lüzum kalmazdı. Eve gelir gelmez, onu cebinden çıkarır, kendi odamızın, kendi tuvalet masamızın üzerine bırakırdın.»

Bricky irkildi. Gözlerini yere indirerek: «Zavallı kadın! Bu izdivaç teklifini bir ölüye yaptığını bir bilse,» diye düşündü. Genç kadın devam etti:

— «Seninle hiçbir zaman böyle dargın ayrılmamıştık...»

Quinn fısıldıyarak:

— «Çok müteessirim,» dedi.

— «Amma oraya... «Papağan» barına gitmemiş olsaydık, bu iş başımıza gelmiyecekti.»

— «Evet.»

— «O kadın kimdi?»

Telefondaki kadının sesi birden tizleşmişti. Asa-

bî bir edası vardı. Alelacele, sanki karşısındakinin itirazını bekliyormuş gibi:

— «Kimdi o kadın Stivv?» diye tekrarladı. «O kızıl saçlı, yeşil elbiseli kadın kimdi?»

— «Bilmiyorum!»

Quin bu suale başka bir cevap veremezdi. Amma farkında olmıyarak kadının beklediği cevabı vermişti... Telefondaki ses devam etti:

— «Daha evvel de ayni şeyi söyledin. Biliyorsun, onun için kavga ettik. O kadını tanımıyorsan, nasıl oldu da pistte dans ettiğimiz sırada ikimizin arasına girdi?»

Quin cevap vermedi. Zaten cevap vermesine imkân yoktu. Telefondaki genç kadın:

— «Onu tanımıyorsan, nasıl oldu da o kızıl saçlı kadın eline bir kâğıt sıkıştırdı? Seni tanımıyan bir kadın bunu yapabilir miydi?»

Quinn yine susuyordu. Amma telefondaki kadın herhalde bu sükûtu bir inat ifadesi olarak kabul ediyordu.

— «Kâğıdı gözlerimle gördüm!» dedi. «Onu senin avucuna sıkıştırdığını da gördüm.»

Quinn'le Bricky ikisi de derin bir heyecan içinde dinliyorlardı. Telefondaki ses, konuşmağa devam etti:

— «Sonra masamıza döndüğümüz vakit, ona başınla işaret ettiğini görmedim mi sanki? O sırada pudriyerimin aynasından sana bakıyordum. Kadına bakarak başını salladın. Ona, «Kâğıdı okudum, olur» demek istiyordun değil mi?»

Kadın cevap bekliyormuş gibi sustu. Fakat Quinn ne cevap verebilirdi? Telefondaki ses, yalvarır gibi bir eda ile :

—«Stiv, sana telefon ederken izzeti nefsimi ayaklar altına aldım! Sen de bir adım atmak istemez misin?» dedi.

Genç kadın yalvarıyordu Karşısındakinden cevap beklediği belliydi. Amma Quinn söyliyecek şey bulamıyordu. Telefondaki kadın devam etti:

— «O yeşil elbiseli, kızıl saçlı kadını görür görmez, tamamen değiştiğini farkettim. Bir an evvel beni eve götürmek istiyordun. Benden bir an evvel kurtulmak

istiyor gibiydin. Beni çok rencide ettin Stiv. Bütün gece ağladım. Sen gittikten sonra o kadar ağladım ki. Şu âna kadar gözyaşlarım dinmedi. Stiv beni dinliyor musun? Söylediklerimi işitiyor musun?»

— «Evet.»

— «Şimdi bana o kadar uzak görünüyorsun ki... Telefon mu bozuk? Yoksa uzaktan mı konuşuyorsun? Sesin o kadar boğuk geliyor ki!»

Quinn dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi:

— Her halde telefon bozuk olacak,» dedi.

— «Amma Stiv... Bana karşı o kadar soğuk davranıyorsun ki! Benimle konuşmaktan korkuyor gibisin... Biliyorum mânâsız bir şey söyliyeceğim, amma bana öyle geliyor ki, şu anda yalnız değilsin. Neden bana cevap vermek için o kadar zaman bekledin?... Yanında biri var galiba. Benimle konuşmadan evvel, ona danışıyorsun...»

Quinn :

— «Ne münasebet?» diye itiraz etti.

— «Stiv, Stiv! Bana yüksek sesle konuşamaz mısın? Niçin fısıldıyorsun? Sanki birisini uyandırmaktan korkuyorsun. İçerde biri mi var?»

Bricky ürpererek: «İçerde ölü olduğunu bir bilse,» diye düşündü. Quinn eliyle telefonun ağzını kapayarak :

— «Kadın şüphelendi,» dedi. «Şimdi ne yapacağım?»

Bricky, Quinn'nin telefon kapamak üzere olduğunu anladı. Delikanlı başka yapacak bir şey düşünemiyordu. Bir an evvel bu garip vaziyetten kurtulmak istiyordu. Fakat Bricky itiraz etti:

— «Hayır hayır, sakın öyle bir şey yapayım deme,» dedi. «Bunu yaparsan, kadının büsbütün şüphesini uyandırırsın.»

Telefondaki ses asabiyetle:

— «Stiv tavrından hiçbir şey anlamıyorum. Ne oluyor? Bay Graves ile konuşuyorum değil mi? Alo! Alo! Beni duyuyor musun?

Quinn tekrar telefonun ağız kısmını kapatarak:

— «Mahvolduk,» dedi. «Kadın şüphelendi. Her

şey berbat oldu.»

— «Yok canım. Kendini kaybetme. Şimdi vaziyeti düzeltiriz. Sen telefonu bana doğru biraz çevirsene.»

Bricky bunu söyledikten sonra telefona doğru sarhoş bir kadın edasiyle ve sızlanır gibi konuşmağa başladı:

— «Şekerim, bu telefon faslı bitmedi mi Allah aşkına? İçecek bir şey aradım bulamadım. Bana içecek bir şey ver. Daha çok konuşacak mısın?»

Telefonun öbür ucunda birdenbire bir sessizlik olmuştu. Karşıdaki kadının bir darbe yediği belliydi. Bunu belli etmek için hiç bir şey yapmamıştı. Amma Quinn bu sükûttan bile kadının gururunun nekadar yaralandığını anladı. Birden kadının sesi uzaklaştı. Belki de o sırada kendisi telefondan uzaklaşmamıştı. Belki de ıstırabını belli etmemek için, ağladığını karşısındaki anlamasın diye âdeta başını telefondan uzaklaştırmıştı.

Aradan kısa bir zaman geçti. Kadının sesi tekrar telefonda duyulduğu vakit bir hiddet, bir öfke ifadesi bile taşımıyordu. Istırabını belli eden hiçbir şey yoktu. Yalnız birden sesinde son derece soğuk bir ifade belirmişti. Bu soğuk ifadenin altında derin bir mânevî yara gizliydi. Kadın gayet soğuk, fakat nazik bir şekilde:

— «Affedersin, seni rahatsız ettim Stiv.» dedi.

Elinde olmayarak bir iki defa hıçkırır gibi oldu, sonra tekrar:

— «Özür dilerim. Yalnız olmadığını bilmiyordum.» dedi.

Bu sözlerden sonra, telefon kapandı ve derin bir sessizlik oldu. Quinn de telefonu kapadı. Bricky:

— «İşte kadın diye ben buna derim.» dedi. «Mağrur kadınmış!»

Quinn elinin tersi ile ağzını silerek:

— «Nerede ise deli olacaktım!» dedi. «Kadına böyle bir darbe indirmeğe bir hakkımız yoktu. Amma ne yapalım. Buna mecbur olduk. Zavallı kadın! Herhalde bu Graves onun nişanlısıydı...»

Sonra Bricky'e tecessüsle bakarak:

— «Bu telefon konuşmasından da bir şeyler elde

edeceğimizi nereden biliyordun?» diye sordu.

— «Biz kadınlar az çok birbirimize benzeriz.»

Bricky bunu söyledikten sonra önüne baktı... Quinn :

— «Kadın artık sabaha kadar uyumaz» dedi. «Kalbini kırdık.»

— «Adamın öldüğünü öğrenince nasıl olsa aynı şeyi duymıyacak mı?... Fakat, biliyor musun? Bir kadın böyle bir darbeden daha fazla ıstırap çeker. Bu acı, ölüm acısından daha beterdir. Sebebini sorma, sana anlatamam...»

Bunları konuştuktan sonra, gene kadını unutarak tekrar kendi vaziyetlerini düşünmeğe başladılar. Quinn :

— «Şimdi eskisine nazaran bir şeyler daha öğrendik. Evvelâ Winter Garden tiyatrosuna gitmişler. Sonra o kavga ettikleri bara. Barın ismi ne idi unuttum? Papa..»

Bricky, o nefret ettiği şehrin bütün gece kulüplerini, bütün barlarını gayet iyi bildiği için hemen tamamladı:

— «Papağan! Yerini de biliyorum. Elli dördüncü caddededir.»

— «Amma barı öğrenmiş olmamız bir şey ifade etmez ki. Asıl olup bitenler o bardan geldikten sonra olmuş. Adamın Barbara'yı evine bıraktığı dakika ile öldüğü an arasında olup bitenleri öğrenmeliyiz...»

— «Dur! Dur. Bu konuşmada çok mühim birşey öğrendik. o bardaki kadın adama bir kâğıt vermiş.»

Bricky bunu söylerken masanın üzerinde duran fotoğrafa yaklaştı. Genç kızı iyice tetkik ederek:

— «Bu kız kıskançlık yüzünden böyle şeyler uyduracak bir kadına benzemiyor. Tipine baksana, çok güzel bir kadın. Herhalde kendisine güveni olmalı. Böyle şeyler için kendisini üzeceğini hiç zannetmiyorum. Kadının kâğıt verdiğini söylediğine göre, her halde bu kâğıdı görmüştür. Buna eminim. Amma bu kâğıt ne oldu? Bütün mesele burada. Kâğıdı bir bulabilsek.»

— «Adam kâğıdı param parça etmiş'ir.»

— «Hiç zannetmiyorum. Çünkü kâğıdı kızın ya-

nında yırtamazdı. Böyle bir şey yapmış olsaydı, o kadından kâğıt almış olduğunu belli etmiş olacaktı. Barbara'nın yanından ayrıldıktan sonra ise kâğıdı yırtmağa ne lüzum vardı? Aksine onu muhafaza etmesi lâzımdı. Benim asıl anlamak istediğim şey şu: Adam kulüpte kâğıdı kadından aldıktan sonra ne yaptı? Herhalde onu, üzerinde bir yere saklamıştır.»

— «Bütün ceplerini aradık bulamadık.»

Bricky, düşünceli bir tavırla alt dudağını iki parmağının arasına kıstırmıştı.

— «Bunu iyice bir düşünelim,» dedi. «Quinn, sen erkeksin, bu gibi hallerde, bütün kadınlar nasıl aynı şekilde hareket ederlerse, her halde erkekler de aynı şekilde hareket ederler. Farzet ki nişanlınla beraber bir gece kulübündesin. Yabancı bir kadın sana bir kâğıt veriyor. O kâğıdı nereye koyarsın? Çabuk cevap ver. Üzerinde fazla düşünme.»

— «Bir kere, ben nişanlı olsam, yabancı bir kadından kâğıt almam, kâğıdı alsam bile onu fırlatıp atarım...»

— «Yok canım. Farzet ki bu kâğıdı alman lâzım. Kadın onu senin eline bir dans esnasında sıkıştırmış. O sırada onu fırlatıp atabilir misin? Yanındakinin elini bıraksan, derhal farkına varır.»

— «Kâğıdı belli etmeden yere atarım.»

— «Deli misin? Dans ederken, kâğıdı okuyamazsın ki, hem sonra onu yere atsan, başkası onu alabilir.»

— «Öyleyse adam kâğıdı avucunun içine saklamıştır.»

— «Tamam! Ben de öyle düşünüyorum. Fakat düşün bir defa, dans bitti. Adam da nişanlısı ile masasına döndü. O zaman kâğıdı nereye saklamış olabilir? Kendini adamın yerine koy. Nişanlınla karşı karşıya oturuyorsun, nişanlın vaziyetten şüphelenmiş, aranızda yegâne mania masa, kâğıt elinin içinde. Onu bir an evvel saklaman lâzım. Caketinin cebine koyamazsın. Cüzdanına koyamazsın, sigara tabakasına yerleştiremezsin, nişanlın hepsini görür, yalnız masanın altını göremez.»

— «Öyle ise kâğıdı masanın altına atarım.»

— «Olur mu hiç? Farzet ki kâğıdı daha okumadın. Yahut bir daha okumak istiyorsun. Kararını vermeden evvel, kâğıtta yazılı olan şeyleri tekrar okumak istiyorsun. Yalnız kalır kalmaz, bunu yapacaksın. Telefondaki kız, sana adamın kâğıdı aldıktan sonra garip bir tavır takındığını söylemedi mi? Demek ki, kâğıt onun için çok mühimdi. Bir karar vermesi lâzım geliyordu. Bu derece mühim bir kâğıdı bu kadar mühimsememek imkânsız bir şeydir. Adam mutlaka onu saklamıştır. Amma nereye?»

— «Belki de masa örtüsünün altına.»

Bricky biran bu ihtimali düşündü, sonra kat'î bir tavırla:

— «Hayır olamaz!» dedi. «Bunu yaptığını zannetmiyorum. Kâğıdı masa örtüsünün altına koymakla onu tekrar okumak imkânından mahrum kalmış olacaktı. Ayni zamanda kâğıdı başkasının okuması ihtimali olacaktı. Bunu ise her halde istemiyordu. Zaten kâğıdı masa örtüsünün altına kadına belli etmeden saklayabileceğini zannetmiyorum. Bu gibi hallerde erkekler evvelâ karşılarındaki kadını teskin etmeğe bakarlar. Kadın haklı olarak sinirli olduğu için, evvelâ onu teskin etmek lâzımdır. Kuşkulanmış olan bir kadın, her şeye iki misli dikkat eder. Bütün hisleri uyanık olur. En küçük bir şeyi gözden kaçırmaz. Anlıyor musun?»

Quinn kendisini Graves'in yerinde farzetmeğe çalışıyordu. Fakat bir türlü onun içinde bulunduğu şartları tahayyül edemiyordu.

— «Hay Allah... Bütün ihtimalleri düşündüm. Aklıma başka bir şey gelmedi. Onun yerinde olsaydım, belki de kâğıdı iskemlenin üzerine koyar üstüne otururdum, diye düşündüm. Ama bu da fena olacaktı her halde. Adam kalkınca altındaki kâğıt görünecekti.»

Bricky başını sallıyarak:

— «Kendini üzme, canım. Böyle şeylerde muhayyilenin işlemediğine göre mükemmel bir koca olacaksın. Dalaverelere pek aklın ermiyor.

Quinn içini çekti:

— «Hayatımda başıma böyle bir şey gelmedi ki. Bir kadınla dans ederken hiçbir başka kadın elime bir kâ-

ğıt sıkıştırmadı. Onun için bu gibi hallerde ne yapılacağını pek bilmiyorum.»

— «Buna eminim!»

Tekrar büyük odaya döndüler. Bricky artık bütün korku hissini kaybetmiş gibi cesedin karşısında durdu ve ona baktı. Bütün gece sanki başka hiçbir şey yapmamışlardı. Sanki gözlerini cesetten ayırmamışlardı... Genç kız bu manzaraya o kadar alışmıştı! Düşünceli bir tavırla:

— «Adamın saat cebine baksana!» dedi. «Hani pantalonun bel kısmına yakın olan küçük cep var ya, işte o cebe!»

Quinn itaat ederek cesedin yanıbaşına diz çöktü. Bricky'nin söylemiş olduğu küçük cebe parmağını soktu, içini aradı. Fakat cepte hiçbir şey yoktu. Quinn içini çekerek :

— «Bu cepte birşey yok!» dedi.

Bricky canı sıkılarak:

— «Bu cepler de ne işe yarar sanki?» dedi.

Sonra Quinn'nin cevap vermesine meydan vermeden:

— «Ziyanı yok, ne yapalım!» dedi. «Şimdi cep münakaşası yapacak değiliz ya!»

Quinn hâlâ mütereddit bir tavırla, cesedin başında oturuyordu. Bricky, bir ara mütereddit bir tavırla:

— «Senden bir ricam daha var. Acaba yapabilecek misin?» diye sordu. «Onu tersine çevirir misin? Adamı, demek istiyorum.»

— «Ona el sürmek doğru olur mu?»

— «Ne olacakmış? Şimdiye kadar üzerinde parmak izimiz kalmadı mı sanki? Ceplerini karıştırdık, neler yapmadık! Ha bir fazla, ha bir eksik, ne ehemmiyeti var?»

Quinn adamı sanki derin uykusundan uyandırmaktan korkuyormuş gibi ağır bir hareketle cesedi yavaş yavaş çevirdi. Bunu yaparken sinirleri o kadar gerilmişti ki, midesinin bulandığını hissetti. İstifra etmemek için kendisini zor tuttu. Cesedi çevirdikten sonra, başını kaldırarak Bricky'e baktı:

— «Onu neden çevirmemi istedin?» diye sordu.

— «Vallahi ben de bilmiyorum. Belki arkasında kâğıdı buluruz, diye düşündüm.»

Quinn doğruldu. Bricky ile gözgöze geldiler. Ne yapacaklarını bilemiyormuş gibi bir halleri vardı. Quinn:

— «Görüyorsun ya, kâğıt adamın üstünde değil, bundan hiç şüphemiz kalmadı. Belki de eve gelir gelmez, onu bir yere saklamıştır. Belki çalışma odasına bırakmıştır... Orasını aramadık bile...»

Bricky:

— «Çalışma odasını aramağa kalkarsak, sabaha kadar burada kalırız. İçinde o kadar eşya var ki. İstersen şöyle bir şey yapalım: Sen çekmeceleri gözden geçir, ben de içerdeki eşyaların üst kısmını gözden geçireyim.»

İki genç aramağa koyuldular. Evde yine derin bir sessizlik olmuştu. Bu derin sessizlikte yalnız saatin yeknasak sesi duyuluyordu. Tik tak, tik tak, tik tak...

Bricky birden:

— «Quinn!» diye yavaşça seslendi.

— «Ne var? Kâğıdı mı buldun yoksa?»

Fakat genç kız arkasını çalışma odasına dönmüştü.

— «Hayır. Başka bir şey gözüme çarptı. Bu adam çok intizamlı. Halbuki ona bakınca, tuhaf bir şey farkettim. Şimdi yüzü koyun yatıyor ya, çorabına bak. Sol ayağının çorabına. Ayakkabının tam üzerinde bir delik var. Hiç te bu tip adama yakışmıyan bir şey.»

Quin cesede doğru eğildi, ayakkabıyı hafifçe aşağı doğru indirdi. O zaman delik kayboldu.

— «Senin delik dediğin şey kâğıtmış,» dedi.

Küçük kâğıdı açtı. Bricky de yanına gelmişti... Kâğıdın üzerinde yazılı olan satırları beraberce okumağa başladılar. Bu kısacık bir mesajdı, alelacele yazılmıştı. İhtimal kâğıdı yazan onu masanın bir kenarına koymuş, alelacele bu satırları karalamıştı:

«Siz Mr. Graves değil misiniz? Sizinle hususi şekilde görüşmek istiyorum. Bu kadını evine götürdükten sonra size gelip konuşacağım. Bu gece sizinle mutlaka görüşmem lâzım. Beni tanımıyorsunuz amma daha şimdi-

den kendimi sizin ailedenmişim gibi hissediyorum. Evinize geldiğim vakit sizi orada bulmalıyım. Aksi halde pişman olursunuz!»

Mesajın altında hiçbir imza yoktu. Bricky:

— «Gördün mü, kadın buraya gelmiş,» diye âdeta bağırdı. Eminim bulduğumuz kibrit o kadına aittir... Tahminimizde yanılmadık. Amma buraya bir kadının gelmiş olduğunu evvelâ hangimiz söylemiştik? Bunu pek hatırlamıyorum...»

Quinn Bricky'den daha az heyecanlanmıştı. Bunda belki de haklıydı. Mütereddit bir tavırla:

— «Adamın bu kâğıdı almış olması ve onu ayakkabısının içine sokmuş olması, buraya gelmiş olmasını ispat etmiyor ki,» dedi.

— «Amma ben kadının geldiğine eminim.»

— «Bu neticeyi nereden çıkarıyorsun?»

— «Sen kadınları bilmezsin. Bir kadın aklına böyle şeyler koydu mu ve bir erkeği başka bir kadınla beraber olduğu bir sırada rahatsız etmeği dahi gözüne aldı mı, artık yarı yolda kalmaz. Bu işe devam eder. Hem bu kadın öyle klâs kadınlardan değil. Herhangi bir şeyden utanacak bir kadın olduğunu zannetmiyorum. Düşün bir defa, kadın tehdit mektubuna benziyen bir kâğıdı yazmış, kâğıdı Graves nişanlısıyla beraber dans ettiği sırada ve onun burnunun dibinde Graves'e vermiş, bununla da kalmamış adamla işaretleşmiş. Artık bütün bunları yaptıktan sonra buraya gelmekte tereddüt edeceğini hiç zannetmiyorum. Aklına koyduğuna göre, muhakkak gelmiştir. İstersen mesajı tekrar okuyalım, bak ne diyor «Bu akşam sizi evinizde göreceğim» diyor. Muhakkak gelmiştir. Bu hususta bahse girebilirsin, hattâ son dolarını bile oynıyabilirsin. Sonra bütün bu düşüncelerim sana yanlış olarak görünse dahi, bir şey var ki, seni tereddüde sevketmemeli.»

— «Neymiş bu şey?»

— «Burada farkettiğimiz şeyler. Bir defa kadının târifini, Graves'in nişanlısından öğrendik. Pek klâs bir kadına benzemiyor. Kibritin üzerindeki esansın kokusu da pek kibar bir kadına ait olmadığını belli ediyor. Son-

ra kâğıdın yazılış şekline bak, pek kibar kelimeler kullanmamış. Bir şey daha söyliyeyim, kibrit muhakkak onun çantasından çıkmıştır. Onun için buram buram esans kokuyor. Bu esansı kullanan bir kadın kibar olamaz. Bence bu kadın buraya geldi...»

— »Olabilir. Belki gelmiştir. Amma Graves'i öldürüp öldürmediğini nereden biliyorsun? Belki kadın gelmiş gitmiştir. Sonra da o püroyu içmiş olan asabî adam gelmiştir ne biliyorsun?»

— «Buraya sadece bir adamın geldiğini biliyoruz. Amma bu kâğıt başka şey, bu kâğıtta bir tehdit var.»

— «O doğru. Ölüm tehdidi değil, amma hakikaten bir tehdit ifadesi taşıyor.»

— «Neden okadar mütereddit davranıyorsun? Daha ne olmalı? Kadın pekâlâ, adamı tehdit etmiş.»

Quinn kâğıdı tekrar okudu:

— «Kadın şantaj yapmak istiyordu, galiba.» dedi.

— «Tabii hem tehdit ediyor, hem de şantaj yapabileceğini imâ ediyor. İkisi birden. Bu tip bir kâğıdı bir kadın, erkeğe gönderirse artık gerisini sen düşün.»

— «Kadın kâğıtta: «Kendimi sizin aileden hissediyorum» diyor. Acaba ne demek? Belki de aralarında vaktiyle bir münasebet vardı. Kadın nişanlandığını duyunca... Fakat bunu da düşünmeğe imkân yok.»

— «Tabiî ben de evvelâ senin gibi düşündüm... Amma bunun pek makul bir şey olmadığını hemen anladım.»

— «Zira kadın: «Siz beni tanımıyorsunuz.» diyor. Böyle olunca, aralarında bir münasebet olmasına imkân yok. Meğer ki, başka bir kadının hesabına hareket etsin. Onun bir nevi elçisi olsun. Belki de Graves'le münasebeti olan kendisi değil de, kız kardeşiydi. Kimbilir?»

Bricky başını salladı:

— «Hiç zannetmem.» dedi. «Kadınları daha iyi tanımış olsaydın, böyle bir meselede bir kadının başka bir kadın namına hareket edemiyeceğini anlardın. Bir kadın, bir erkek için bu tip işler yapar. Amma bir kadın uğrunda bu derece tehlikeli bir işe girişemez. Zaten öbür kadın da işini kendi görmeği tercih eder. Başka bir kadı-

na emniyet edemez.»

— «O halde aralarında bir münasebet yoktur. Öyle demek lâzım. Fakat böyle bir şey olmasa bile, kadın muhakkak Graves hakkında bir şeyler biliyordu.»

— «Muhakkak biliyordu. Herhalde bir sırrını eline geçirmişti. Graves'în kâğıdı aldıktan sonra nasıl hareket ettiğini bir düşün, anlarsın. Ateş olmayan yerde, duman çıkmaz. Graves Barbara'yı bu işe karıştırmak istememiştir. Bu yüzden onunla darılmayı bile göze almıştır. Demek ki, kadının bildiği sır, o derece mühim bir şeydi. Aksi olmuş olsaydı, Graves kadına gider, ondan derhal izahat isterdi. Bu kâğıdı alınca muhakkak sinirleri gerilmiştir. Kimbilir ne kadar heyecanlanmıştır. Bu işin bir blöf olmadığını her halde biliyordu. Amma ne yapalım ki, bizim için Graves'in düşündükleri yahut duydukları mühim değil. Bizim için mühim olan şey, kadını bulmamız. Ben bu işte onun parmağı olduğuna eminim. Onu arayıp bulacağım.»

— «Deli misin sen? Kadının ne ismini, ne tipini ne de nerede oturduğunu biliyoruz.»

— «Ne çıkar? Kadın bize fotoğrafını gönderecek değildi ya. Daha evvel de elimizde hiçbir ip ucu olmadığı halde, pekâlâ iş becerdik. Bu sefer de öyle olacak. Meğer ki, kadın hayalî bir tip olsun. Bir defa Barbaradan bir şey öğrendik. Bu kadın, bu gece saat on ikiye doğru «Papağan» barındaymış. Orada muhakkak biri onu görmüştür. Barbara ne dedi? Uzun boylu, yeşil elbiseli, kızıl saçlı bir kadının Graves'e bir mektup verdiğini söyledi öyle değil mi? Bu tip kadın her yerde göze çarpar. Anlıyor musun? Başka bir şey öğrenmeğe lüzum yok ki.»

— «Amma bar bu saatte kapalıdır» dedi.

— «Kapalı olsun. Herkes gitmemiştir ya. İçerde kalanlardan pekâlâ bir şeyler öğrenebiliriz. Garsonlar, vestiyerdeki kadın, tuvaletlerde çalışan kadın herhalde gitmemişlerdir. Bu kadını bulacağım, hatta tuvaletteki fırçaların üzerinde kızıl renkte saçlar aramak icap etse bile.»

— «Ben de seninle beraber gelirim.»

Quinn bunu söyledikten sonra yatak odasındaki

elektiriği kapadı. Sonra banyodaki elektriği kapamak için oraya doğru gitti.

— «Bir dakika bekler misin?» dedi. «Bir bardak su içeyim. Hemen geliyorum.»

Bricky odadan çıkıp koridordan geçti. Merdivene yaklaştı. Fakat Quinn'nin gelmediğini görünce, birkaç basamak indiği halde geri döndü ve tekrar ışıkları yanmış olan büyük odaya girdi.

Quinn olduğu yerde hareketsiz duruyordu. Bricky daha yanına gitmeden, onun bir şeyler bulmuş olduğunu anladı. Quinn'nin bütün vücudu âdeta gerilmişti. Bricky:

— «Ne var? Ne oluyor?» diye sordu.

— «Sana seslendim. Duymadın mı? Şu kâğıda bak. Bunu banyonun arkasında, perdenin alt tarafında buldum. Herhalde bardağa su doldururken, farkında olmadan kâğıdı olduğu yerden düşürmüşümdür.»

Bunu söylerken, genç kıza mavi renkte bir kâğıt uzatıyordu.

Bricky şaşırıp kaldı:

— «Çekmiş..» diye söylendi. «Versene, bakayım.»

Çek, Stephen Graves ismine yazılmıştı. On iki bin beşyüz dolarlıktı. Graves çeki bozdurmak üzere bankaya götürmüştü. Çekin üzerinde Arthür Holmes'in imzası vardı. Fakat mavi kâğıdın üzerinde utanılacak bir damga vardı «Karşılığı yoktur. İade edilmesi.»

İki genç hayretle birbirlerine baktılar. Bricky:

— «Bu kâğıdın banyonun içinde ne işi var?» diye sordu.

— «Bunu izah etmek gayet kolay. Çek, herhalde kasanın içindeydi. Banyonun üst tarafında açtığım deliğe baksana. Kasayı çekip açtığım vakit, herhalde olmıyarak çeki düşürdüm. Kâğıt kasadan banyonun içine düşmüştür. Orada gözden kaybolduğu için de, ben görmemişimdir. Fakat asıl mesele başka. Bu çekin ne demek olduğunu biliyor musun?»

—«Tabiî. Bana öyle geliyor ki, burada sinirinden püro içen adam çekin üzerinde ismi bulunan Arthür Holmes'tir.»

— «Ben de öyle düşünüyorum. On iki bin beş yüz dolar için pekâlâ insan öldürülebilir.»

— «Bence bu gece Holmes denilen adam buraya gelmiştir. Ne maksatla geldiğini bilmiyorum, belki de bu çekin parasını vermek yahut takibata girişmeden evvel Graves'in biraz daha beklemesini rica etmek için. Graves çeki aramağa koyulmuştur. Fakat banyonun içinde olabileceğini düşünmediği için bulamamıştır. Holmes, Graves-in çeki bulamadığına inanmamıştır. Bunun üzerine kavga etmeğe başlamışlardır. Holmes Graves'i öldürmüştür.»

— «Doğrusu, pek memnun olacak bir şey değil. Zira böylece istemiyerek adamın ölümüne sebep oldu. Çekin banyoya düşmesine ben sebep oldum...»

— «Yok canım. Bunları düşünme. Holmes Graves'in kendisine oyun yapmağa çalıştığını düşünse bile, içinde birazcık vicdan varsa onu öldürmeğe kalkmazdı. Bana baksana sen...Buisim bana hiç te yabancı gelmiyor. Bu ismi daha evvel başka biryerde görmedik mi? Dur, galiba hatırlıyorum, Graves'in cüzdanından çıkardığım kartvizitlerin arasında bu isimde bir kartvizit vardı.»

Genç kız, tekrar büyük odaya geçti. Yere çömelerek oraya bırakmış olduğu cüzdanı aldı. Sonra kartvizitleri teker teker gözden geçirmeğe başladı. Nihayet Quinn'ne doğru dönerek:

— «Tahmin ettiğim gibiymiş,» dedi «Adamın kart viziti burada. Bu Arthür Holmes adamın hesap uzmanıymış. Kartvizitinde öyle yazıyor.»

Quinn Bricky'nin yanına gelerek kartvizite baktı. Mavi çek hâlâ elindeydi. Delikanlı hayretle:

— «Garip şey... Ben bu gibi işlerden pek fazla bir şey anlamam. Amma bana öyle geliyor ki, çekleri müşteriler hesap uzmanlarına verirler. Muhasebeciler müşterilerine çek vermezler. Normali bu değil mi? Hem bu adam hesap uzmanı olduğuna göre, karşılıksız bir çek vermenin ne demek olduğunu herhalde biliyordu.»

— «Belki de aralarında başka bir iş vardı. Belki de Holmes Graves'in namına işlettiği bir müessesenin hisse senetlerini satın almak için. bu çeki vermiştir. Ne bileyim ben? Graves hisselerin hemen ödenmesini istemiş-

tir, Holmes de elinde fazla para olmadığı için, vakit kazanmak üzere böyle karşılıksız bir çek yazıvermiştir. Çekin karşılıksız olduğu anlaşılınca, Graves adamı tevkif ettirmekle tehdit etmiştir. O zaman da...»

— «Kartvizitte adres var mı?»

— «Hayır. Sadece yazıhanesinin ismi var o kadar. Onu da köşeye yazmış.»

Quinn parmaklarını kemerinin içine geçirerek:

— «Bu da bir ipucu,» dedi. «Adamı muhakkak bulmalı. Sen gidip beni otobüs durağında beklersin, ben gider adamla kozumu paylaştıktan sonra gelirim. Başka türlü bu işten sıyrılabileceğimi zannetmiyorum.»

Bricky hâlâ tereddüt içindeydi. O zaman Quinn:

— «Neden tereddüt ediyorsun?» diye sordu «Sence bu cinayeti Holmes işlemedi mi?»

— «Hayır. Bence bu iş bardaki kızın işi.»

Quinn çeki elinde sallıyarak :

— «Peki amma bu ne?» diye sordu. «Buna ne diyelim?»

— «Vallahi, bu işte ilk anda göze çarpmıyan bâzı şeyler var... Belki beni aptal zannedeceksin amma... Bir defa Holmes Graves'i öldürdü ise, bu çeki almak için öldürmüştür değil mi? O halde bu çeki almadan buradan dünyada gitmez. Cinayeti işlemeyi bile göze aldıktan sonra, bu evi alt üst eder, çeki bulurdu. Çekin aleyhinde en kötü delil olduğunu bilmiyor muydu zannediyorsun? Bak! İşte onu elimize geçirdik.»

— «Belki aramıştır amma, onu bir türlü bulamamıştır.»

— «Sen nasıl buldun? Fazla da aramadın. Sonra başka birşey daha var. Cinayeti kadının işlediğine eminim. Zira kadın buraya Holmes'ten sonra geldi. Bu hususta kat'î bir delilim var, sence pek bir şey ifade etmez amma... Graves öldüğü vakit sırtında ceketi vardı.»

— «Bunun o işlerle ne alâkası var?»

— «Böyle söyliyeceğini biliyordum. Amma düşün bir defa. Graves kibar bir adam. Kendisine şantaj yapmak için gelmiş olan bir kadını dahi, sırtına bir ceket giymeden kabul etmez. Vaktin nekadar geç olduğunu bir

düşün. Başka türlü olsaydı, adam sırtından ceketini çıkarmaz mıydı? Bence eğer Holmes sonra gelseydi, Graves'i bulurduk. Fakat bu böyle bir fikir işte. İster kabul et ister etme...»

Quinn bir an sustuktan sonra, acı bir tebessümle:

— «Başlangıçta elimizde en küçük bir ipucu dahi yoktu. Halbuki şimdi epeyi yapılacak işlerimiz var.»

— «Fakat bence, benim söylediğim daha doğru. İşin kötüsü çok az vaktimiz kaldı. Karşımızda iki ihtimal var. Bunlardan birisi doğru birisi yanlış. Amma ikimiz birden yanlış yoldan yürürsek daha tehlikeli olur. İkimiz aynı hedefe doğru yürüyemeyiz. Farzet ki Holmes'in bu işle alâkası yok. O zaman kadınla meşgul olmağa vaktimiz kalmıyacak.»

— «Bence, cinayeti işliyen Holmes'tir. Her şey bunu gösteriyor!»

— «Bence Holmes sadece şüphe altında bulunan bir insan. Graves'i öldürmek için bir sebep var. Amma bu adamın bu gece buraya geldiğine pek emin değiliz. Senin bulduğun çek de sadece bir tesadüften ibaret olabilir.»

Quinn canı sıkılarak:

— «Tesadüf olur mu? Bu kadar tesadüf bir araya gelmez.»

— «Tesadüf ya! Zaten kadın da Holmes gibi bir durumda. Bildiklerimizi şöyle bir hulâsa edelim. Gece kulübünde bir kadın Graves'in eline bir kâğıt sıkıştırmış. Kâğıtta bir müddet sonra evine geleceğini yazmış. Bunu biliyoruz. Sonra buraya Barbara'dan başka bir kadının da geldiğini biliyoruz. Amma bu iki kadının ayni kadın olduğuna emin değiliz. İki ayrı kadın da olabilir. Nasıl ki, buraya gelmiş olan adamın Holmes olmaması da mümkün, öyle değil mi?»

— «Öyle,amma şimdi iki kişi yerine dört kişi mi düşünmemiz lâzım?»

— «Hayır, iki kişi arayacağız. Daha doğrusu birisini sen arayacaksın, ikincisini de ben. Daha evvel anlaştığımız gibi saat altıya çeyrek kala burada buluşuruz.»

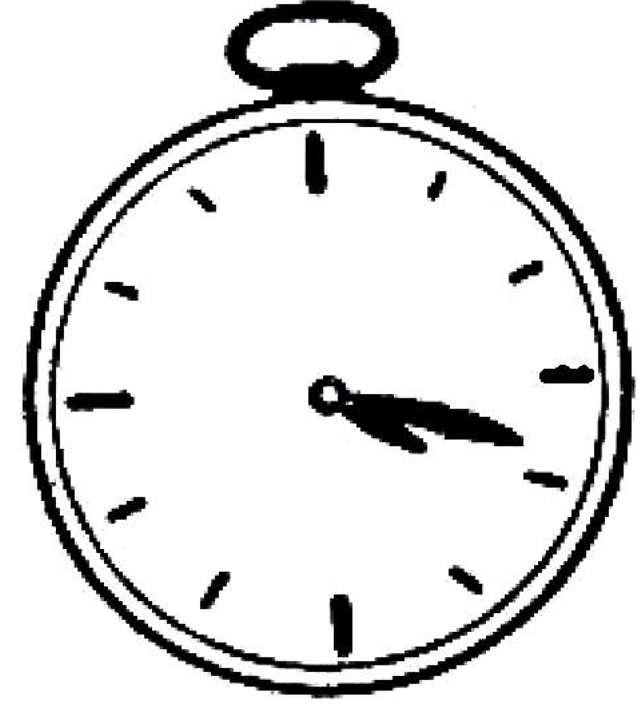
Elektiriği söndürdüler. Ceset bir an içinde karanlıklara gömüldü. Quinn'le Bricky yavaş yavaş aşağı indi-

ler. Fakat bu sefer holde vedalaşırken öpüşmediler. Birbirlerine olan sevgilerini zaten daha evvel ispat etmişlerdi. Artık bir defa daha bunun üzerinde durmağa lüzum görmüyorlardı. Birbirlerine bir defa söz vermişlerdi. O da bir yemin yerini tutuyordu.

Quinn, kapıdan çıkacakları sırada:

— «Biraz sonra görüşelim» dedi.

Bricky, bir an bekledi. Sonra kendisi de dışarı çıktı. Amma sokağa çıktığı vakit, Quinn görünürlerde yoktu. Genç kız garip bir his duydu. Sanki Quinn isminde birisini tanımamıştı. Sanki her şey bir rüyadan ibaretti. Yahut sanki Quinn'ni bir daha görmiyecekti. Karşısında tembel bir kediye benziyen şehir yavaş yavaş uyanıyor gibiydi...

Bu sefer daha fazla şeyler bildiği için, Quinn, işin daha çabuk yürüyeceğini zannediyordu. Bir defa adamın ismini ve mesleğini biliyordu. Şimdi bütün mesele, bu isme ve bu mesleğe bir yer bulmaktan ibaretti. Halbuki daha evvel sadece kırık

bir düğmeden ve adamın solak olduğunu gösteren müphem bir bilgiden başka bir ipucu yoktu. Daha evvel nasıl olup da bu kadar cesaretle ava koyulduğunu düşündü...

Her şeyin birdenbire siste dağılır gibi dağılmış olmsına hayret etmemeliydi. O kadar az bilgiyle yola çıkmıştı ki. Şimdi ise pek az vakit kalmıştı. Onun için daha fazla bilgi sahibi olsa bile, adamı bulmaktaki şansı aynı derecede idi...

Telefon rehberinde üç tane Arthür Holmes vardı. Üçü de Manhattan'da oturuyorlardı. Birincisi on dokuzuncu sokaktaydı. İkincisi on altıncı sokaktaydı. Üçüncüsü ise Quinn'nin şimdiye kadar ismini bile duymadığı bir sokaktaydı. Evvelâ birincisine telefon etmeğe karar verdi.

Telefon santralindeki kız, telefonun çaldığını, fakat kimsenin cevap vermediğini söyledi. Quinn israr etmesini rica etti. Gecenin o saatinde kimsenin telefona cevap vermemesine hayret etmemeliydi.

Nihayet karşı taraftan bir kadının uykulu sesi duyuldu. Kadın can sıkıntısı ifade eden bir eda ile:

— «Kimsiniz?» diye sordu.

— «Mr. Holmes ile konuşmak istiyorum.»

Kadın sert bir sesle:

— «Öyle mi?» diye sordu. «Çok geç kaldınız efendim, yirmi dakika evvel defolup gitti.»

Quinn kadının telefonu kapıyacağını hissetmişti. Hemen alelacele:

— «Onu nerede bulabilirim acaba?» diye sordu.

— «Polis karakolunda. Nerede olacak? Oraya telefon etsenize, ne diye gecenin bu saatinde buraya telefon ediyorsunuz?»

Quinn kalbine bir iğne batmış gibi oldu. Bilmiyerek polisin evine telefon etmişti... Bir an içinde ümitsizliğe kapıldı. Belki artık iş işten geçmişti. Belki bütün bunlar boşuna idi. Belki de bütün gece çekmiş oldukları o heyecan, o asabiyet neticesiz kalacaktı...

Fakat bunun boşuna olup olmadığına emin olmalıydı. Acaba polisi niçin karakola çağırmışlardı? Belki de kadın bu hususta pek bir şey bilmiyordu. Pek zeki bir kadın intibaını vermiyordu. Saf, aptalca bir kadın gibi ko-

nuşuyordu. Quinn tekrar emin olmak için:

— «Kocanız muhasebe işleriyle falan alâkadar olur mu? Borsa ile alâkası var mı? Hesap uzmanı değildir, değil mi?»

— «Kim? O mu?»

Kadının sesinden belki onbeş senedir devam etmiş olan ve artık bedbaht bir şekil alan bir izdivacın bütün kini fışkırıverdi:

— «Öyle olsa dahane isterim? Benim kocam İkinci Şubeye bağlı karakollardan birinde çalışır. Başka bir işe de yaramaz. Oradan çıkıp da, adam olmak için başka bir iş tutabileceğini hiç zannetmiyorum. Karakola gidince, ona söyleyin, bir daha meyhaneleri dolaşıp içtikten sonra evde, hır gür etmesin. Beyefendi bana meyhaneye gidişini izah etmek için her seferinde başka bir yalan uydurur. Bir seferinde «Valiye muhafızlık edeceğim» der. Başka bir sefer sivil olarak vazife başında bulunduğunu söyler... Şimdi de başıma bir hesap uzmanı çıktı. Gecenin bu saatinde beni rahatsız eden o serseri arkadaşlarından da bıktım...»

Quinn elinde olmayarak öfke ile telefonu kapadı. Demek hakikatti. Demek polise çatmıştı. Şu hayat nekadar tuhaftı. İnsan yağmurdan kaçarken doluya tutuluveriyordu işte...

O kadar sinirlenmişti ki, kendine gelinceye kadar bir hayli zahmet çekti. Amma devam etmek mecburiyetindeydi. Doğrusu artık içinde bu maceraya devam etmek için bir arzu duymuyordu. Fakat başka bir çare yoktu.

Onaltıncı sokaktaki Arthür Holmes'e telefon etti. Bu sefer hiç beklemedi. Gecenin o saatine rağmen telefon hemen açıldı. Anlaşılan telefonun öbür ucundaki şahıs, zilin çalmasını, telefonun hemen yanında bakliyordu.

Telefondaki ses, çok genç bir kıza aitti. Her halde yirmi yaşlarında kadar olmalıydı. Sesinden sabırsızlık içinde olduğu belliydi. Bu sabırsızlık nerede ise dehşet hâlini alacaktı. Evvelâ Quinn telefon etmişti amma, bir şey söylemeğe vakit kalmadı. Telefonun öbür ucundaki ses hemen konuşmağa başladı. Sanki muayyen bir anda kendisi-

ne telefon edenin beklediği şahıs olduğuna emindi. Quinn daha bir kelime söylememişti ki, genç kız, ona kim olduğunu bile sormadan âdeta nefes nefese konuşmağa başladı :

— «Ah Bixy nerelerdesin? Seni o kadar bekledim ki! Hiç telefon etmiyeceksin zannediyordum. Neden o kadar geciktin? Seni saatlerdir bekliyorum. Saatlerdenberi bavullarımı hazırlamış olarak onların üzerinde oturup senin telefon etmeni bekliyordum. Sana iki üç kere telefon ettim. Amma ne söyliyeceğimi bilemedim. Zaten oradakiler de kimi aradığımı bile anlamadılar. Anlıyor musun? O kadar korkuyorum ki, Bixy! Elimde değil.»

Telefondaki ses; sanki korkusunu bastırmak istiyormuş gibi zoraki bir şekilde güldü.

— «Düşün bir defa! Bütün mücevherlerimi, her şeyimi sana verdikten sonra, bana telefon etmemiş olsaydın, ne yapacaktım? Bütün bunlar şimdi aklıma geldi. Ona telgraf gönderdim. Gider gitmez bir telgraf çektim. Bana bunu yapmamamı söyledin, amma bence doğru olmazdı. Ona karşı kibar bir hareket olmazdı. Bu sefer artık geri dönüş yok. Bu işin sonuna kadar gitmeliyiz...»

Bir çağlıyan hâlinde dökülen sözler, birdenbire kesiliverdi. Her halde karşı taraftaki genç kız vaziyeti anlamıştı. Quinn onun bunu nasıl anladığını bile anlamıyordu. Çünkü hiçbir kelime söylememişti. Öyle olduğu halde, genç kız birden:

— «Alo! Bixy sen değil misin?» diye sordu.

Ses, biraz titrek duyuluyordu. Quinn:

— «Affedersiniz, size beklediğiniz kimse olmadığımı söyliyemedim» dedi. «Ben Bay Arthür Holmes'le konuşmak istiyorum.»

Genç kızın sesinde cansız bir ifade belirdi:

— «Bay Holmes Kanadaya gitti.» dedi. «Geçen Salı gitti, onunla görüşmek isterseniz, size adresini vereyim...» dedi.

— «Geçen Salı mı dediniz? Çok yazık... Hiç zahmet etmeyin.»

— «Telefonu hemen kapar mısınız? Birisinden telefon bekliyorum da...»

Quinn telefonu kapadı. Şimdi sıra son telefon numarasına gelmişti. Delikanlı numarayı çevirdikten sonra, telefon santralindeki kız yine:

— «Bu numara cevap vermiyor efendim» dedi.

— «Tekrar bağlar mısınız?»

Santral memuru tekrar ayni telefon bağladı. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra nihayet ses kesildi... Quinn telefon santralindeki kızın, bu hattı bağladıktan sonra, kimse cevap vermeyince, tekrar bağlamaktan vazgeçtiğini zannetti. Fakat hemen sonra birinin telefonu açmış olduğunu anladı. Karşı taraftan kimse konuşmuyordu. Amma, telefon açılmıştı. Karşı taraftaki telefonu santral memuru kapamış olsaydı, jeton geri gelirdi. Demek ki biri telefonu açmış, konuşmadan bekliyordu. Korkuyor muydu yoksa?

Quinn aradığını bulduğunu düşündü. Bir müddet telefonda hiçbir ses olmadı. Quinn de bekliyordu, karşısındakinin konuşmasını istiyordu. Amma anlaşılan ikisi de ilk adımı atamıyacaklardı. Nihayet Quinn konuşmağa karar verdi. Yavaşça:

— «Alo!» dedi...

Telefonun öbür ucunda, boğuk bir ses, çekingen bir ifadeyle:

— «Evet. Kimi aradınız?» diye sordu.

Quinn hedefine nihayet ulaşmış gibi bir heyecan duyuyordu. Amma aradığı adamı bulduğuna peşinen karar vermek istemiyordu. O kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki...

Telefona cevap veren ses, çok boğuk, hafif ve ihtiyatlı bir sesti. Telefonda «Evet» deyişi bile tetikte olduğunu belli ediyordu.

— «Mr. Arthür Holmes ile mi görüşüyorum?»

— «Kim konuşuyor?»

Karşıdaki adam Holmes olduğunu kabul etmemişti. Quinn:

— «Siz beni tanımazsınız Mr. Holmes...» dedi.

Amma karşısındaki adam yine bir ip ucu vermedi...

— «Mr. Holmes'le kim görüşmek istiyor? Size

Holmes olduğumu söylemedim ki. Size isminizi sordum. Bana isminizi söylemezseniz Mr. Holmes'le konuşup konuşamıyacağınızı dahi size söyliyemem. Bu saatte onunla görüşebileceğinizi zannetmiyorum. Konuşmakla epeyi vakit kaybettik. Bana kim olduğunuzu söyleyin Mr. Holmesle niçin konuşmak istediğinizi de açıklayın, o zaman sizi onunla görüştürürüm. Yoksa telefonu kapatıyorum.»

Quinn'nin de beklediği buydu. Adamın «Holmesten ne istediğini sorması bile işin içinde bir mesele olduğundan şüphelendiğini belli edyordu. Bu, doğrudan doğruya mevzua girmek demekti. Bunun üzerine, Quinn, gûya vaziyeti kabul etmiş gibi:

— «Pekâlâ! Ben size ismimi söyliyeyim. Adım Quinn'dir. Amma bu bir şey ifade etmez zira Mr. Holmes beni tanımaz bile. Benim ondan istediğime gelince, şunu söyliyebilirim... Elimde bir çek var. Bu çeki Mr. Holmes'e vermek istiyorum.

Bunun üzerine telefondaki adam, birdenbire heyecanlandı:

— «Ne dediniz?» diye sordu. Ne çeki?»

— «Diyorum ki, elimde Mr. Holmes'e ait bir çek var. Fakat Mr. Holmes'le şahsen görüşüp görüşmediğimi bilmem lâzım. Orası Hesap Uzmanı Arthür Holmes'in evi değil mi?»

Telefondaki ses tereddütle:

— «Evet, burası» dedi.

— «Peki, müsaade edin, onunla görüşeyim.»

Telefondaki ses, tereddüt etti. Sonra sükûnetle:

— «Mr. Arthür Holmes benim,» dedi.

Quinn birinci ravundu kazanmıştı. Karşısındaki balığa zokayı yutturmuştu. Şimdi bütün mesele balığı yakalayıp ele geçirmekti. Mümkün olduğu kadar lâkayt bir sesle:

— «Elimde size ait bir çek var» dedi.

Telefondaki ses, ihtiyatlı bir tavırla:

— «Ne demek istediğinizi anlamıyorum,» dedi. «Benim sizi tanımadığımı söylüyorsunuz. O halde bana ait bir çeki nasıl elinize geçirmiş olabilirsiniz? Bu işin içinde herhalde bir yanlışlık olacak.»

— «Çek benim elimdedir Mr. Holmes.»

— «Kimin ismine yazılmış?»

— «Müsaade ederseniz, bakayım.»

Quinn mahsus tereddüt eder gibi yapmıştı. Karşısındakinde heyecan uyandırmak istiyordu. Çekin üzerindeki ismi zorlukla okuyormuş gibi, bir an sustu, sonra yüksek sesle:

— «Stephen Graves» dedi.

Karşısındaki adamda Quinn çeki tesadüfen bulmuş gibi bir intiba uyanmalıydı. Telefonda garip bir ses oldu. Sanki telefonun öbür ucundaki adam boğazının kuruluğunu gidermek için asabî bir şekilde yutkunmuştu... Adam hiçbir şey söylemedi. Fakat Quinn onun nasıl bir hâleti ruhiye içinde olduğunu pekâlâ anlıyordu. İçinden: «Bu adam muhakkak suçlu. Suçlu olmamış olsaydı, muhakkak başka türlü hareket ederdi. Aramızda oldukça uzun bir mesafe olduğu halde, benim kendisini bulunduğum yerden göremiyeceğimi, elime geçiremiyeceğimi bildiği halde korku içinde susuyordu.»

Telefonun öbür ucundaki adam nihayet kendisini toparlamış gibi konuşmağa başladı:

— «Buna imkân yok. Ben böyle bir kimseye çek yazmış değilim. Beni dinle oğlum, beni ne maksatla rahatsız ettiğini bilmiyorum. Amma sana tavsiyem şu...»

Quinn adamın sözünü keserek:

— «Çekin kenarındaki numaraya bakın.» dedi. «Sağ tarafta, köşede 20 numarası yazılı. Yâni bu çek, sizin defterinizin içindeki çeklerden yirmincisi. Yirmi dört Ağustosta Millî Bankaya gönderilecekmiş. Üzerindeki rakamı da söyliyeyim: 12.500.»

Telefonun öbür ucundaki adam sustu. Sonra tuhaf bir ses duyuldu. Adam her halde kulaklığı elinden düşürmüştü. Quinn memnun bir tavırla: «Artık onu elime geçirdim. Bu sefer artık benden kurtulamaz» diye düşündü.

Quinn'nin acelesi yoktu. O andan itibaren adamın ağzından lâf almak için türlü şeyler söyliyebilirdi... Her şey karşısındaki adamın tavrına bağlıydı. Onun söyliyeceği kelimelere göre bir cevap bulabilirdi.

Adam heyecanla, âdeta kekeliyerek:
— «Bu çeki nasıl elinize geçirdiniz?» diye sordu.
— «Onu sokakta buldum.»
— «Nerede bulduğunuzu söyliyebilir misiniz?»
— «Bir takside buldum. Herhalde birisinin cüzdanından düşmüş olmalı.»
— «Çeki bulduğunuz zaman yanınızda bir kimse var mıydı?»
— «Hayır yalnızdım.»
— «Doğruyu söyleyin canım. Bu gibi işlerde daima iki suç ortağı vardır. Yanınızdaki adam kimdi?»
— «Yanımda kimse yoktu diyorum size. Sizce bir insan yalnız olamaz mı? Yanımda hiç kimse yoktu işte.»
Telefonun öbür ucundaki adamın beklediği cevap buydu. Quinn adamı görmediği halde, onun memnun olduğunu hissetti. Telefonun ucundaki ses, mütereddit bir eda ile:
— «Bu çeki bir başkasına gösterdiniz mi? Onu nerede bulduğunuzu, kime ait olduğunu hiç kimseye söylediniz mi?»
— «Hiç kimseye.»
— «Su anda yanınızda biri var mı?»
— «Hayır. Kimse yok.»
— «Peki, sabahın saat dört buçuğunu mu beklediniz, bana bu işi haber vermek için?»
Quinn oldukça saf ve aklı pek fazla çalışmıyan bir insan gibi samimî bir eda ile :
— «Vallahi, saate bakmadım,» dedi. «Uzun müddet tereddüt ettim. Sonra belki bu ceki size iade etmek, daha yerinde bir hareket olur, diye düşündüm. Onun için telefon ettim» dedi.
Telefonun öbür ucundaki adam bir an sustu. Bu cevap üzerinde düşündüğü belliydi.
— «Farzedin ki, bu çeki istemiyorum. Benim için hiçbir kıymeti yok. Size böyle bir cevap vermiş olsaydım, ne yapardınız? Çeki atar mıydınız?»
Quinn sükûnetle:
— «Niye atayım? Bu çekin üzerinde Stephen Graves ismi var, belki o adam çeki kaybetmiştir. Onu her yerde arıyordur. Siz istemezseniz gidip çeki ona vereyim..»

Bu cevap adamın birden kat'î kararını vermesine sebep olmuştu. Bir şey söyliyecekti. Fakat bu sırada telefon birden kesildi. Telefon santralindeki memurun sesi işitildi:

— «Mülâkatınız bitti efendim. Beş dakika oluyor. Lûtfen bir jeton daha atınız»

Quinn elindeki jetonu atacaktı. Fakat mahsus karşısındakine heyecan vermek için, onu telefonun kumbarasına atmadı. Telefonun öbür ucundaki adam:

— «Bir dakika durun. Mükâlemeyi kesmeyin efendim!» diye deli gibi bağırmağa başladı.

Quinn, bunun üzerine kumbaraya jetonu attı... Telefonda tok bir ses oldu ve mükâleme tekrar başladı. Quinn: «Kimbilir benimle bir daha konuşamıyacağı için nekadar heyecanda kalmıştır,» diye düşündü. Hakikaten de adam müthiş bir korku içindeydi. Quinn'nin sesini duyar duymaz, hemen:

— «Pekâlâ, elinize geçirdiğiniz bu çeki bir göreyim, bakayım. Zaten onun artık hiç kimse için kıymeti yoktur. Yanlışlıkla yazılmıştır...» dedi.

Fakat Quinn faka basmadı. Hiç tereddüt etmeden:

— «Çeki bankaya götürüp bozdurmağa çalışmışlar,» dedi.

Karşıdaki adam bir darbe yemiş gibi sustu. Sonra:

— «Sizin adınız ne idi? Flyn miydi?» diye sordu.

— «Hayır. Adım Quinn'dir. Amma sizin için ne ehemmiyeti var?»

— «Bana kendinizden bahsetsenize, kimsiniz? Ne iş yaparsınız?»

— «Bunu ne münasebetle sorduğunuzu anlamadım.»

Telefonun öbür ucundaki ses israr etti.

— «Evli misiniz? Baktığınız kimseler var mı?» diye sordu.

Quinn: «Acaba bana bunları niçin soruyor?» diye düşündü. «Her halde bu işin kendisine kaça mal olabileceğini düşünüyor. Amma belki de aklında daha kötü bir şey var. Belki de başıma bir iş gelirse, aileme ait bir kimsenin beni arayıp aramıyacağını merak ediyor.»

Bunu düşünür düşünmez birden vücudunun ürperdiğini hissetti.

— Bekârım,» dedi «Akrabam falan da yoktur.»

— «Nerede oturuyorsunuz? Bir arkadaşla beraber mi?»

— «Hayır, bir oda kiraladım. Orada tek başıma oturuyorum.»

Telefonun öbür ucundaki ses sustu. Adam tuzağı hissediyor fakat yavaş yavaş elinde olmıyarak gittikçe daha fazla tuzağa doğru yaklaşıyor gibiydi. Fakat Quinn de artık meselenin yalnız bu çeki iade etmekten ibaret olmadığını ve kendi hayatının mevzuubahs olduğunu hissediyordu. Adam gayet yumuşak bir tavırla:

— «Peki, öyleyse. Bu çeki bana getirin... Belki size bir yardımım dokunabilir,» dedi.

— «Hay hay, getireyim.»

— «Şimdi neredesiniz?»

Quinn, bir an tereddüt etti adama bulunduğu yeri söylemek istemiyordu:

— «59 ncu sokaktayım. Baltimore kahvesini biliyor musunuz? İşte sizinle bu kahvedeki telefondan konuşuyorum,» dedi.

— «Pekâlâ. Bakın, sizinle bir program yapalım. Şimdi ben hemen giyineceğim... Bana telefon ettiğiniz vakit, yataktaydım. Hemen giyinip çıkarım. Siz beni bir yerde beklersiniz... Bir yer kararlaştıralım...»

Belliydi ki, zihninde bir şeyler tasarlıyordu. Amma düşündüğü şey, yalnız buluşacakları yerden ibaret değildi. Zira çok daha uzun bir zaman düşündü. Quinn adamın konuşmasını bekliyordu. Adam nihayet:

— «Bakın, Colombus meydanına doğru yürüyeceksiniz. Broadway'in Central West parkından ayrıldığı yeri biliyorsunuz ya. Orada üçgen şeklinde bir blok vardır... İşte orada sabaha kadar açık olan bir Cafetaria var. Bu Cafetaria'nın iki kapısı vardır. Hemen oraya gidersiniz... Yanınızda para var mı?»

— «Hayır.»

— «Ziyanı yok. Siz gene Cafetaria'ya girin, kimse size bir şey söylemez. Garson gelirse, birisini bekledi-

ğinizi söylersiniz. Broadway'e bakan pencerenin önünde oturun. Bir çeyrek saate kalmaz, benden bir haber alırsınız.»

Quinn: «Neden beni oraya gönderiyor? Neden benimle benim söylediğim yerde buluşmak istemiyor? Her halde bir tuzaktan korkuyor. Bana «Bir çeyrek saat sonra sizinle görüşürüz» demedi «Bir çeyrek saat sonra benden bir haber alırsınız,» dedi. Her halde bu da bir tâbiyeden ibaret. Benimle karşılasmadan evvel, her şeyi kendi lehine hazırlamak istiyor. Kurnaz bir adam doğrusu! Amma ne kadar kurnaz olursa olsun, benden kurtulamıyacak. Cünkü çek benim elimde. Onun istediği tek şey bu çektir. Bu adamı ele geçirmek için, icap ederse sabaha kadar onunla bütün New - York'u dolaşmağa hazırım.

Fakat bütün bunları düşündüğü halde karşısındaki adama aptal bir delikanlı intibaını vermek için elinden geleni yapıyordu. İçinde uyanan şüphelerden hiç birini belli etmedi:

— «Pekâlâ geliyorum,» dedi.

Telefondaki ses:

— «Ber çeyrek saat sonra...» dedi.

Konuşma bitmişti. Quinn, telefon kulübesinden çıktı. Tuvalete doğru yürüdü. Ayağını kaldırıp duvara dayadı. Ayakkabısını hafifçe aşağı doğru kaydırdı. Sonra cebinden çeki çıkararak, onu başka bir kâğıt parçasına sardı. Kâğıdı bastırarak dümdüz bir hâle getirdi, ayakkabısının içine tam ayağının altına gelecek şekilde kaydırdı. Sonra ayakkabısını tekrar giydi. Graves de, o kızıl saçlı kadından almış olduğu mektubu böyle saklamamış mıydı?

Lokantadan çıkmadan evvel, bütün tepsilerin, çatal, ve kaşıkların bulundukları masanın önünde bir an durdu. Salonda kimse yoktu. Barmen de o sırada başını başka bir tarafa çevirmişti. Quinn'ne baktığı yoktu. Quinn sapı kromlu bir bıçağı tuttu ve keskin olup olmadığına baktı. Pek iyi bir bıçak değildi. Adamakıllı bilenmemişti. Ucu sivri değildi. Amma Quinn'in kendisini müdafaa etmek için bir silâha ihtiyacı vardı. Bu silâh, ona sa-

dece mânevî bir destek olsa bile. Aldığı bıçağı barmene hiç belli etmeden kâğıt bir peçeteye sardı ve caketinin iç cebine soktu.

Aradan on iki dakika geçmişti. Quinn parkı katetmiş Colombus meydanına yaklaşmıştı. Adamın bahsettiği Cafetaria'yı tâ uzaktan gördü. İçeri girip Broadway'a bakan pencerenin önüne oturdu.

Oraya oturur oturmaz da, Holmes denilen adamın neden burasını seçmiş olduğunu hemen anladı. Bulunduğu pencere, tâ uzaktan görünüyordu. Karşı tarafta bulunan bir arabanın içinden bile burası rahatça görülebilirdi.

Quinn, bir iki defa karşı taraftaki pencereden Central parka baktı. Oraya ikinci defa baktığında biraz ilerde otomobile benziyen müphem bir şekil gördü. Fakat o noktaya bakar bakmaz bu müphem şekil ortadan kayboldu. Karanlıklara gömülmüştü. Maamafih o kara otomobil Holmes'e ait olmayabilirdi. Kırmızı ışık yandığı için durmuş başka bir otomobil de olabilirdi.

Onbeş dakika geçti. Sonra on sekiz dakika oldu. Nihayet yirmi dakikayı buldu. Quinn içinde bir huzursuzluk duymağa başlamıştı. Belki de yanılmıştı. Belki de Holmes mahsus, onu oyalamak için böyle bir randevu vermişti. Bu zaman zarfında belki kaçacaktı. Belki de çeki almak şöyle dursun, Quinn'le konuşmak için ona yaklaşmaktan bile korkuyordu...

Bunları düşünürken: «Şimdi artık kat'î surette eminim, cinayeti bu adam işledi. Bu hususta en küçük bir şüphem yok. Belki de herşeyi berbat ettim.» Alnında ter damlacıkları belirmişti. Teri mendiliyle siliyor fakat sonra yeniden ter damlaları beliriyordu.

Birden kasanın yanındaki telefon çalmağa başladı. Quinn insiyakî olarak o tarafa doğru döndü. Sonra bunun yanlış bir hareket olduğunu düşünerek tekrar kendine hâkim oldu ve gözlerini karşı tarafa çevirdi. Sinirli bir hâleti ruhiye içinde olduğu için parmakları ile mütemadiyen cama vurup duruyordu.

Bir ara tekrar arkasına baktı. O zaman kasiyerin kendisine işaret ettiğini gördü. Yerinden kalktı, ona doğru gitti. Adam:

— «Sizi telefondan biri istiyor,» dedi «Biri telefonla pencerenin önünde oturan adamla konuşmak istediğini söyledi. Bu gibi mükâlemelerin burada yapılması yasaktır amma bir seferlik müsaade ettim.»

Bunu söylerken kulaklığı Quinn'ne doğru uzattı. Quinn kulaklığı kaptı. Sesi hemen tanıdı. Boğuk bir ses:

— «Alo! Quinn siz misiniz?» diyordu.

— «Benim. Ne oldu Allah aşkına? Neden gelmediniz?»

— «Sizi «Owens barı» diye bir yerde bekliyorum. Barın, hemen ön tarafında oturuyorum. Bu bar elli birinci sokaktadır. Pek zor bir yerde değil. Kolay bulursun.»

— «Bu ne biçim şey? Biraz evvel bana burada beklememi söylediniz. Şimdi de beni oraya çağırıyorsunuz? Kastiniz ne? Beni aptal yerine mi koyuyorsunuz?»

— «Kızma canım, bir an evvel buraya gel. Bir taksiye atlayıp gelirsen daha iyi olur. Taksinin parasını ben veririm.»

— «Beni atlatmıyorsunuz ya?»

— «Niye atlatayım? Buradayım diyorum size. Sizi bekliyorum.»

— «Pekâlâ biraz sonra görüşürüz.»

Bricky Papağan barının önünde, bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Sağ yumruğu ile sol elinin avucuna vurup duruyordu. Bu saatte bara müsaade etmelerine imkân yoktu. Barın kapısının üzerindeki neon ışıkları bile sönmüştü. Çöp tenekelerini kaldırımın üzerine sıra sıra dizmişlerdi. Ara sıra barın kapısı açılıyor, içerden biri çıkıyor ve alelacele uzaklaşıyordu. Her halde barda çalışanlardı. Bricky onların hâleti ruhiyesini gayet iyi biliyordu. Onlar için saat daima tersine işlerdi.

Genç kız, bu tip bir yerde çalıştığı için, içerden her çıkan adamın vazifesini tahmin edebiliyordu. Vazife başında giydikleri elbiseleri çıkarmış olmalarına rağmen, ne iş yaptıkları o kadar belli oluyordu ki. Meselâ, uyanık tavırlı son derece temiz giyinmiş ve barın en lüks müşterileriyle icabında boy ölçüşebilecek kadar şık olan genç kadın muhakkak ki, barın vestiyerinde çalışıyordu.

Bu zarif giyinmiş genç kadın, Bricky'nin kolunu tuttuğunu hissedince birden durdu. Başını kaldırıp da karşısında bir genç kız görünce, şaşırıp kaldı. Gece vakti karşısına çıkanlar daima erkekti. Buna o kadar alışmıştı ki! Bricky daha evvel hazırlamış olduğu suali hemen sordu. Vestiyerde çalışan kadın, incecik bir sesle:

— «Hayır.» diye cevap verdi. «Bizim müşteriler tamamen aksi şekilde hareket ederler. Hepsi kendi kalemlerini kullanırlar.»

Buna rağmen, çantasını açtı, içinden bir sürü kartvizitler, üzerine adresler ve telefon numaraları yazıl-

mış kartlar çıkardı. Kâğıtlar arasından biri yere düştü. Fakat kadın onu kaldırmadan ayağı ile itti.

— «Aman bu kâğıt ta nereden düştü? Ne ise! Ziyanı yok. Zaten hepsini hatırımda tutmağa kalksam, deliye dönerim. Boş ver şekerim, bu akşam hiçbir kadın benden kalem istemedi. Zaten istese de veremiyecektim. Zira kalemimi almamıştım.»

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. Biraz sonra barın kapısından genç bir zenci kadın çıktı. O da vestiyerde çalışan genç kadın kadar şık giyinmişti. Fakat o da muhakkak bardaki yüz numaraya bakıyordu. Bricky'nin sualine:

— «Nasıl kalem?» diye sordu. «Göz kalemi mi?»

— «Hayır. Yazmak için kalem.»

— «Amma yaptın ha! Şekerim, müşteriler benim çalıştığım yere yazı yazmak için gelmezler ki. Bunu benden sorman tuhaf bir şey.»

Bricky tekrar:

— «Demek kimse sizden bu gece bir kalem istemedi, öyle mi?» diye sordu:

— «Hayır. Kimse benden kalem istemedi. Zaten kalem benden istemedikleri tek şeydir. Maamafih, bundan böyle yanımda daima bir kalem bulunduracağım. Olur a, günün birinde belki müşterilerden biri ister. O zaman hemen veririm. Benim vazifem bu gibi şeylere bakmak değil mi?»

Bu sırada bardan bir erkek çıktı. Bricky ona doğru gitti. Adam durdu ve Bricky'nin sorduğu suale:

— «Hayır, ben barmen olarak çalışırım» dedi «Benim bulunduğum yere kimse gelip de benden kalem istemedi. Amma isterseniz Frank'a sorun. Belki ondan böyle bir şey istemişlerdir. O bizim barın tâ öbür ucunda çalışır.»

Adam uzaklaştıktan bir müddet sonra, bardan başka bir erkek çıktı. Bricky ona yaklaştı:

— «Frank siz misiniz?» diye sordu.

Adam durdu, tebessüm etti ve Bricky'ye çapkın bir tavırla baktı.

— «Hayır, benim ismim jerry. Amma bu akşam

fazla işim var, kusura bakmayın. Hem zaten galiba bir yanlışlık oldu...»

Genç adam konuşurken, barın kapısına bir başka şahıs çıktı ve süratli adımlarla uzaklaştı Bricky ona yetişmek için arkasından koşmağa mecbur oldu. Genç adam Bricky'nin sorduğu suale:

— «Evet, benim ismim Frank,» dedi. «Bir şey mi istiyorsunuz?»

— «Bu akşam, bir kadın gelip sizden bir kalem istedi mi? Uzun boylu, açık yeşil elbiseli, kızıl saçlı bir genç kadın. Herhalde bara geleli pek uzun zaman olmamıştır... Bir kaç saat evvel gelmişti... Cok rica ederim, hatırlamağa çalışın. Böyle bir müşteri gördünüz mü?»

— «Evet. Kadını gayet iyi hatırlıyorum. Gece yarısına doğru gelip benden bir kalem rica etti.»

— «Çok şükür buldum! Bu kadının ismini biliyor musunuz?»

— «Hayır bilmiyorum. Amma her halde civardaki barlardan birinde çalışıyor.»

— «Hangi barda çalıştığını bilmiyor musunuz?»

— «Hayır. Barda çalıştığını da şundan biliyorum. Müşterilerden biri ona: «Burada ne arıyorsun? Öbür barda işine son mu verdiler?» diye sordu.

— «Amma siz onun çalıştığı yeri bilmiyorsunuz öyle mi?»

— «Hayır ne kim olduğunu, ne işini, ne de onun hakkında herhangi bir başka şey biliyorum. Bildiğim bir şey varsa, o da kadının gelip benden bir kalem aldığıdır. Küçük bir kâğıt parçasına bir şeyler yazdı. Yazdığını kimse görmesin diye iyice kâğıdın üzerine iğilmişti. Sonra başını kaldırdı, kalemi de bana iade etti.»

Genç adam Bricky'nin çaresiz bir halde olduğunu hissediyor gibiydi. Amma ona söyliyecek şey bulamıyordu. Samimî bir tavırla:

— «Size yardım etmek isterdim,» dedi.

Bricky de üzgün bir tavırla:

— «Ben de sizden yardım göreceğimi o kadar ümit etmiştim ki!» dedi.

Genç adam söyliyecek başka bir şey bulamadan

arkasını döndü ve uzaklaştı. Bricky kaldırımın üzerinde mütereddit bir tavırla duruyordu. Ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Bundan daha fazla malûmat elde edemiyeceğini anlamıştı. Halbuki hedefe o kadar yakındı ki! Ona hem yakın, hem uzaktı. Bir ara başını kaldırdı, genç adamın tekrar ona doğru geldiğini gördü. Adam düşünceli bir tavırla:

— «Başınız belâda galiba,» dedi.

Bricky vaziyetinin kötülüğünü saklamadı.

— «Hem de o kadar fena bir durumdayım ki!» dedi.

— «Bakın, size bir şey söyliyeyim. Barda çalışan kadınların nasıl bir hayat yaşadıklarını bilir misiniz? Garip birtakım alışkanlıkları vardır. Meselâ bu civardaki barlarda çalışanlar, barlar kapandıktan sonra, küçük meyhaneye giderler. Erkek müşteriler büyük yıldızlara benziyen bar kızlariyle eğleneceklerini düşünerek oraya dolarlar. Şampanya içerler, amma bu saf erkeklerin ümitleri nadiren hakikat olur. Bar kızları menfaatlerini gayet iyi bilirler. O küçük meyhaneye doluşlarını bir görseniz! Okul tatil olunca bahçeye koşan çocuklar gibi, o küçük meyhaneye dolarlar. Pis bir hava içinde oturmayı tercih ederler. Tıka basa dolu olan bu meyhanelerde ne içerler biliyor musunuz?: Süt: İçkiden artık o kadar nefret etmişlerdir ki, kendi kendilerine kalınca, artık içki içmemeyi tercih ederler. Bahsettiğim yer, şurada yakındadır. Kadını orada bulup bulamıyacağınızı bilmiyorum, amma oraya gidip sorarsanız fena olmaz.»

Bricky, birdenbire âdeta bütün vücudu elektriklenmiş gibi olmuştu. Ok gibi fırladı, barmeni arkasında bırakarak kaldırımın üzerinde deli gibi koşmağa başladı. Genç adam arkasından baka kaldı. Bricky adamın gösterdiği istikamette nefes nefese koşmağa devam etti. Zaten o küçük meyhane ancak yüz metre kadar ilerdeydi.

İçerisi adamın söylediklerinden çok daha tenhaydı. Belki de vakit çok geçti. Bu yüzden kadınların çoğu evlerine gitmişlerdi. Maamafih salonun dip tarafında üç bar kızı, harıl harıl konuşuyorlardı. Birinin yanında bir Rus köpeği vardı. Kadın her halde yatağına yatmadan evvel

hayvana hava aldırmak için, onu sokağa çıkarmıştı. Kadınların üçü de köpeğin etrafını almış hayvana yemeklerinin artıklarını yedirmeğe çalışıyor, kahkahalar atıyorlardı. Köpeğin sahibesi olan kadın... Sokağa çıkılmıyacak bir kıyafetteydi. Fakat omuzlarının üzerine bir manto almıştı. Maamafih manto o kadar kısaydı ki, kadının mantonun altına bir pijama giymiş olduğu belli oluyordu Çıplak ayaklarına da terlik geçirmişti. Kadınların hiçbiri kızıl saçlı değildi.

Bricky içeri girince, hepsi başlarını kaldırdılar.. Bir an için köpeği unutarak, genç kızı tecessüsle süzdüler. Bricky'nin sorduğu suale, kadınlardan biri aptalca bir tavırla:

— «Joannie'den bahsediyor galiba, öyle değil mi?» diye sordu.

Bricky bu suale bir cevap veremedi. Aradığı kadının joannie olup olmadığını bilmiyordu ki. Kadınların hiçbiri joannie'nin soyadını da bilmiyorlardı. Aralarından biri:

— «Ben onunla burada tanıştım,» dedi.

Üçüncü kadın başını sallayarak:

— «Ben de burada tanıdım,» dedi.

İkinci konuşan genç kadın biraz yutkunduktan sonra:

— «joannie, bu gece buraya gelmedi,» dedi, «Amma onu gidip otelinde görebilirsin. Oteli pek uzak değildir. Biraz ilerdedir. Bu meyhane ile aynı sıradadır. Otelin ismini de hatırlamıyorum. Concorde mi, Compton mu, ne idi? Öyle bir şey. Hâlen orada oturup oturmadığını da bilmiyorum. Amma iki gün evvel onu orada gördüm. O gece benim Rasputin'e hava aldırmak için sokağa çıkmıştım. Joannie'ye rastladım. Beraberce otele kadar yürüdük.»

Köpeğin adı geçince kadınların hepsi tekrar onunla alâkadar olmağa başladılar. Bricky de yapılacak başka bir şey kalmadığı için meyhaneden çıkıp gitti.

Kadınların bahsettikleri otel kumarbazların, çeşit çeşit karanlık işler yapan serserilerin ve gece kuşu hayatı sürenlerin toplandığı bir yerdi. Bu, otelin her şeyin-

den belliydi. Amma bu, Bricky'i korkutmadı. Senelerden beri çalıştığı meslekte bu tip çeşitli insanlarla karşılaşmıştı. Gayet kararlı adımlarla ve kendinden emin bir tavırla bir müşteri gibi içeri girdi. Müracaat masasına doğru yürüdü. Müracaat masasında bir gözü şaşı bir adam vardı. Bricky'yi görünce masanın üzerinden ona doğru eğildi. Belliydi ki, haftalardır gömleğini değiştirmemişti. Ağzı içki kokuyordu.

Bricky, sükûnetle bir dirseğini tezgâhın üzerine dayadı, feleğin çemberinden çıkmış bir kadın gibi soğuk kanlı bir tavırla:

— «Merhaba!» dedi.

Adamın dudakları aralandı. Dişlerinin arasından bir boşluk göründü. Bricky adamın dudaklarındaki bu acayip hareketinin bir tebessüme hiç benzemediğini düşündü. Serbest olan eliyle çantasını sapından tuttu ve onu sallamağa başladı. Lâkayt bir tavırla holün duvarındaki rütubet lekelerini seyrederek:

— «Bir arkadaşım var, onu görmek istiyorum, bir kaç dakika için odasına çıkacağım, ona bir şey söylemek istiyorum.» dedi «Arkadaşımı tanıyor musun? İsmi Joannie... Açık yeşil bir elbisesi var. Biraz evvel onunla meyhanede konuştuk. Amma onunla muhakkak konuşmam lâzım. Bekliyemem.»

Bricky bunu söylerken adama bir göz kırptı:

— «Öyle komik bir şey ki... Hemen ona söylemeliyim...»

Birden öne doğru eğildi, kendi kendine kıs kıs gülüyormuş gibi bir hareket yaparak elini dizine vurdu.

— «Ona anlattığım vakit, kimbilir nekadar gülecek,» dedi.

Adam :

— «Senin arkadaşın kim? Joannie Bristol mu?» diye sordu.

Yüzünde saf bir ifade vardı. Belliydi ki Bricky'yi bu kadar güldüren şeyin ne olduğunu merak etmişti... Bricky:

— «Joannie ya! Başka kim olabilir?» dedi.

Hâlâ kıskıs gülüyordu. Bir ara barmene lâubali

bir tavırla bir yumruk indirdi.

— «Bak sana da anlatayım.» dedi.

Adama doğru eğildi, hakikaten ona bir şeyler anlatmak istiyormuş gibi davrandı. Adam hikâyenin bir kelimesini olsun kaybetmemek için heyecanlı bir tavırla öne doğru eğildi. Bricky konuşmağa başlıyacağı sırada, birden havaî kadınlara mahsus bir kararsızlıkla fikrini değiştirmiş gibi omuzlarını silkti, geri çekildi:

— «Dur, evvelâ ona anlatayım. Sonra aşağı inerken sana anlatırım» dedi.

Asansörle yukarı çıkmağa hazırlandı. Ama barmenin yanından uzaklaşmadan evvel yine lâubali ve çapkın bir tavırla çenesini okşamıştı:

— «Burada dur olmazmı? Sakın bir yere gitme emi?» dedi.

Sonra lâf arasında soruyormuş gibi bir tavırla:

— «Joannie'nin odasının numarası kaçtı?» diye sordu.

Adam bunda bir fevkalâdelik görmemiş gibi samimî bir tavırla:

— «Dörtyüz dokuz» dedi.

Sonra, Bricky yukarı kadar çıkmağa zahmet etmesin diye elini dahilî telefon santraline doğru uzattı. Bricky elini sallıyarak :

— «Boş ver, canım,» dedi «Ben onu istediğim saatte görebilirim. Bana darılmaz. Benim karşımda öyle mağrur tavırlar takınmz. Bir defa otele onbeş günlük borcu olduğunu biliyordum. Bu bile, kredisini düşürmeğe kâfi»

Adam bu söz üzerine mânâlı bir tavırla gülerek dörtyüz dokuz numaralı odada oturan kadına bir misafiri olduğunu haber vermekten vazgeçti.

Bricky kalçalarını aşırı bir şekilde hareket ettirerek asansöre doğru yürüdü. Emektar asansör, Bricky düğmeğe basınca gıcırtılı bir sesle yukarı çıkmağa başladı. Henüz birinci kata çıkmıştı ki, Bricky tamamen değişmişti. Genç kız müracaat memurunun bulunduğu yer göz den kaybolur olmaz, o havaî tavrı terketmişti.

— Dördüncü kata çıktığı vakit, asansördeki zenci çocuk kapıyı açtı. Bricky çıktı. Fakat çocuk asansörü tek-

rar hareket ettirmedi. Bricky'nin aşağıya, tekrar asansörle ineceğini zannediyordu herhalde. Genç kız delikanlıdan kurtulmak için pervasız bir tavırla:

— «Sen aşağı in, oğlum, benim burada epeyi işim var!» dedi.

Delikanlı kapıyı kapadı ve ışıklı asansör yavaş yavaş aşağı doğru kaymağa başladı.

Bricky rutubet kokan loş koridordan yürümeğe başladı. Tam ortada artık havı tamamen dökülmüş eski bir yol halısı vardı. Karanlı koridorda, ne olduğu bilinmiyen acaip kapılar iki taraflı birbirini takip ediyordu. İnsana ürkeklik vermek için bu kapılar bile kâfi değildi.

Genç kız, yürüdükçe her kapının numarasına bakıyordu. Altısı bir tarafta, yedisi öbür taraftaydı. Sonra tekrar sekiz kapı vardı... Koridor dipte bir çıkmaz hâlini alıyordu. Tam karşıda dört yüz dokuz numaralı oda vardı. İki tarafında başka kapılar görünüyordu.

Bricky, aradığı kapıya baktı. O kadar alelâde, o kadar başka kapılara benziyen bir kapıydı ki... Halbuki bu tahta kapının arkasında bütün hayatını alt üst etmesi muhtemel bir şey vardı...

Yavaşça kapıyı çaldı. Bunu âdeta otomatik bir hareketle yapmıştı..

Kapı birdenbire açıldı. Bricky kapının bu kadar çabuk açılacağını hiç tahmin etmediği için henüz karşısındakine ne söyliyeceğini düşünmemişti bile. Eşiğin öbür tarafında bir kadın vardı. Bir an gözgöze geldiler. Kadın Bricky'e o kadar yakındı ki, genç kız nerede ise derisinin deliklerini bile farkediyordu. Karşısındaki kadının sert bir çehresi vardı. Gözleri düşmanca ve kurnaz bir ifadeyle bakıyordu. Bricky tâ yakınında olan bu gözlerin altlarındaki küçük damarları da görüyordu.

Birden gözünün önünde Graves'in evinin holü canlandı. Karanlıkta Quinn'le beraber nasıl yürüdüklerini hatırladı. O zaman Graves'in evinde duyduğu kokunun aynini duyduğunu anladı.

Karşısındaki kadının gözlerindeki ifade değişmişti. Bricky'nin harekete geçmesi lâzımdı. O gözlerdeki sinsi düşmanlık, açıktan açığa bir husumet halini almıştı.

Boğuk bir ses yükseldi. Bu sesten bile kadının pek öyle faka basmıyacak cinsten olduğu belliydi.

— «Ne istiyorsun? Burada ne arıyorsun?» diye sordu. «Bir bardak su mu istiyecektin? Yoksa yanlış kapı mı çaldın? Sana bir yardımım dokunabilir mi?»

Bricky yavaşça:

— «Evet,» dedi. «Bana yardım edebilirsin.»

Kadın her halde kapıyı açmadan biraz evvel. sigarasından bir nefes çekmişti. Birden burnunun iki deliğinden sigara dumanı çıktı. Bu hareketiyle Bricky'ye sanki hakaret etmek istiyordu. Şeytanca bir hali vardı. İnsana itimat telkin etmiyordu. Birden kolu gerildi. Az kalsın kapıyı Bricky'nin yüzüne çarpacaktı.

Bricky birden içinde oradan çıkıp gitmek için şiddetli bir arzu duydu. Fakat yerinden kımıldamıyordu. Ne pahasına olursa olsun, bu odaya girmesi icap ettiğini biliyordu. Hattâ bu odaya girmesi, felâketine sebep olsa bile. Bu kapı kapanmamalıydı!

Bricky, kapının aralığına ayağını koydu. Kadının dudakları birden inceldi, âdeta solgun bir çizgi hâlini aldı.

— «Ayağını çek,» dedi.

Bricky gayet resmî bir tavırla:

— «Siz beni belki tanımıyorsunuz,» diye söze başladı. «Ama müşterek bir ahbabımız var. Daha doğrusu, benim ahbabım sayılmaz amma...»

Kadın:

— «Ne demek istiyorsun? Kimsin sen? Seninle nasıl müşterek bir dostum olabilir? Kimmiş bu adam?» diye sual üzerine sual sordu.

— «Stephen Graves'ten bahsetmek istiyorum.»

Kadın ânide sapsarı oldu. Fakat sadece şantaj yapmak maksadiyle Graves'in yanına gitmiş olsaydı bile ayni tepkiyi gösterebilirdi. Bricky kadının arkasında. karşı duvarda müphem bir gölgenin yavaş yavaş hareket ettiğini, sonra gözden kaybolduğunu farketti. Kadın gölgenin bulunduğu yere bir göz attı. Sonra tekrar Bricky'ye bakarak:

— «İçeri gelsene, cesaretin varsa, her şeyi içerde anlatırsın,» dedi.

Bu sözünde bir tehdit ifadesi vardı. Kapıyı birdenbire ardına kadar açtı. Bu hareketiyle sanki Bricky'ye: «Sen içeri girmezsen ben seni zorla içeri sokmasını bilirim,» demek istiyordu.

Bricky, bir saniye kadar tereddüt etti. O an isteseydi, pekâlâ içeri girmeden kaçabilirdi. Arkasında uzun bir koridor vardı. Bu koridorda hiçbir mâni yoktu. Fakat bunu yapmadı. «İçeri girmeliyim, inşallah işin içinden çıkarım,» diye düşündü ve içeri girdi.

Ağır ağır öbür kadının önünden geçti. Rengârenk bir eşya ve kesif bir sigara dumanıyla dolu odanın ortasına doğru yürüdü. Arkasından kapı sert bir hareketle kapandı. Bir daha açılmıyacağı belliydi. Anahtar, deliğinde iki defa döndü. İlk seferinde kapıyı kilitlerken, ikinci seferinde de anahtar deliğinden çıkarılırken...

Bricky elinde olmıyarak: «İşte şimdi bu kadınla karşı karşıyayım. Buradan artık kurtulmama imkân yok. Ne pahasına olursa olsun kalmak zorundayım. Mücadeleyi muhakkak kazanmalıyım. Artık kurtuluş yok,» diye düşündü.

İki kadın arasında sinsi bir mücadele başlamıştı. Bu mücadelede Bricky'nin elinde silâh olarak zekâsından, sinirlerinin kuvvetinden ve her kadına mahsus, hattâ bir dans salonunda dansöz olarak çalışan bir genç kıza dahi nasip olan, kadınca bir sezişten başka bir şey yoktu. O andan itibaren artık en küçük bir hareketinin, en belirsiz bir bakışının dahi bir rol oynıyacağını anlamıştı. Zira artık kozları paylaşmanın zamanı gelmişti.

Oda tamamen boş görünüyordu. Yandaki duvarda bir kapı vardı, bu kapı ihtimal banyo odasına açılıyordu. Kapı kapalıydı amma Bricky oraya baktığı vakit, tokmağın yavaş yavaş çevrildiğini farketti.

Bricky tecrübeli bir kız değildi. Amma anlıyordu ki karşısındaki kadına birçok şeyler bildiğini hissettirmediği takdirde aradaki kapı kapalı kalacaktı. Açılmıyacaktı. Amma Bricky maalesef bilmemesi icap eden şeyler biliyordu. Bundan da şu netice çıkıyordu. Kadına vereceği cevapların yerinde olup olmadığını anlamak için kapının tokmağına bakmak kâfiydi...

Komodinin üst gözleri çekilmiş ve boşalmıştı.

Karyolanın hemen altında büyük deri bir bavul duruyordu. İçi tıka basa doluydu. Komodinin üst tarafında birçok eşyalar vardı. Bir kadın çantası, bir çift eldiven, buruşturulmuş bir mendil gibi. Çantanın ağzı açıktı. Anlaşılan kapı çalındığı sırada kadın onu kapamaya fırsat bulamamıştı...

Bricky, kadının komodinin üzerine konmuş ve hemen hemen yarıya kadar yanmış olan bir sigarayı kaldırdığını görmemiş gibi davrandı. Böyle, eşya üzerine yanık sigara bırakmak bir kadının yapacağı şey değildi. Ancak bir erkek bunu yapabilirdi.

Zaten içerde başkası da olsa, ne ehemmiyeti vardı? Banyoya açılan kapının tokmağı, Bricky içeri girmeden evvel duvarda farkettiği gölge zaten burada bir başkasının daha bulunduğunu belli etmişti. Genç kız «Biz burada iki kişi değil, üç kişiyiz,» diye düşündü.

Joannie bir iskemle çekti ve onu kapıya dayadı.. Sonra genç kıza:

— «Otursana!» dedi.

Bricky için yapılacak başka bir şey yoktu. Zira kadın odada bulunan öbür iskemleye oturmuştu. Kadın parlak bir ruj sürdüğü dudaklarını hafifçe diliyle ıslatarak :

— «Senin adın nedir?» diye sordu. «Söylemiştin amma, ben unuttum galiba.»

Bricky:

— «İsmimi size söylememiştim, amma madem ki merak ediyorsunuz söyliyeyim, benim adım Caroline Miller,» dedi.

Beriki kadın, bu söze inanmadığını belli eden bir tebessümle:

— «İsmin ne olursa olsun, beni fazla alâkadar etmiyor,» dedi. «Sana asıl sormak istediğim şey başka. Bana Graves'i tanıdığını söylemiştin. Onu tanıyorsun değil mi? Peki sen tanısan bile, benim onu tanıdığımı nereden çıkarıyorsun? Benden sana bahsetti mi?»

— «Hayır. Bana hiç kimseden bahsetmedi.»

— «O halde onu tanıdığımı nereden biliyorsun?»

— «Siz onu tanımıyor musunuz?»

Joannie Bristol, dalgın bir tavırla dudaklarını

büktü. Sonra:

— «Sana bir şey sormak istiyorum. 'Sen Graves'i ne zaman gördün. Yâni çok zaman oldu mu? Onu sormak istiyorum,» dedi.

— «Onu biraz evvel gördüm».

— «Ne zaman?»

Bricky gayet lâkayt bir tavırla ve mahsus kadının âsabını bozmak istiyormuş gibi sükûnetle:

— «Sizin anlıyacağınız, doğru onun evinden geliyorum,» dedi.

Kadının bütün vücudu gerildi. Gözlerini Bricky-nin omuzu üzerinde bulunan bir noktaya dikmişti. Sanki duvarın öbür tarafında bulunan birisinden talimat bekliyor gibiydi... Bricky, kadının bakışını anlamamazlığa gelerek başını o tarafa çevirmedi bile. Zaten odada başka bir kapı yoktu ki... Tehlike ancak oradan, o kapıdan gelebilirdi. Joannie:

— «Graves'i gördüğün vakit ne haldeydi?» diye sordu...

— «Ölmüştü.»

Normal olarak cinayetten bihaber olan bir insanın bu söz karşısında şaşırıp kalması lâzımdı. Fakat Joannie hiç şaşırmadı. Gerçi gözlerinde hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı amma, bu hayret ifade eden bir şaşkınlık değildi... Karşısındaki kızın cinayeti bilmesinden husule gelen düşmanca bir hayret ifadesiydi...

Bricky bunu söyleyince kadın hemen cevap vermedi. Her halinden duvarın öbür tarafında bulunan arkadaşiyle fikir teatisinde bulunmak istediği belliydi. Belki de öbür taraftaki insan her kimse o kadınla bu hususta konuşmak istiyordu. Birden banyo odasından bir musluğun açıldığı duyuldu. Şiddetli bir şırıltı sesi odayı doldurmuştu. Sonra birdenbire şırıltı başladığı gibi kesildi. Anlaşılan duvarın öbür tarafındaki adam bu şekilde işaret vermeyi tercih etmişti. Kadın:

— «Bir dakika» diyerek ayağa kalktı. «Galiba banyonun musluğunu açık bıraktım.»

Bricky'nin oturduğu iskemlenin öbür tarafından dolaşarak banyo odasına geçti. Kapıyı açmıştı amma onu ardına kadar dayamamıştı. Bu suretle Bricky bulundu-

ğu yerden banyo odasında olup bitenleri göremiyordu. Zaten kadın bir an sonra belki de içerdekinin talimatı üzerine kapıyı kapadı...

Amma bunu yapmakla Bricky'e bir fırsat vermiş oluyordu. Genç kız fırsattan istifade içerde bir şeyler bulabilirdi. Maamafih bu bulacağı şeyin işine yarayacağı pek malûm değildi. İhtimal bu fırsat çok kısa olacaktı, belki bir dakika dahi sürmiyecekti. Belki ancak otuz saniye kadar bir zaman olacaktı. Bu zaman zarfında muhakkak ki içerdeki şahıstan talimat alacaktı. Bir daha Bricky odayı istediği gibi tetkik etmek fırsatını bulamıyacaktı.

Onun için derhal yerinden fırladı, henüz kapı kapanalı bir saniye dahi geçmemişti. Kapının tokmağı tekrar hareketsiz bir hale gelmişti. Bricky bu kısa zaman zarfında ancak bir tek hareket yapabildi, yerinden fırlıyarak kadının komodinin üzerinde açık bıraktığı çantaya elini daldırdı. Bunu muhakkak yapması icap ettiğini biliyordu. Zaten o odada bu kadar kısa zaman içinde tetkik edebileceği yegâne şey oydu. Komodinin çekmeceleri her halde tamamen boştu. Bavul ise tıka basa doluydu, kapalıydı, üstelik te yıkanmıştı.

Bricky kadının çantası içinde cinayeti işlediğine dair kat'î bir delil bulacağını zannetmiyordu. Böyle bir şey beklemek zaten füzuliydi. Amma muhakkak ki herhangi bir şey bulacaktı... Fakat tahmininin aksine dikkate değer bir şey bulamadı. Dudak boyası, pudriyer... velhasıl her kadının çantasında görülen alışılmış karışıklık vardı...

Birden eline bir kâğıt değdi. Bricky alelacele çantanın içinde bulduğu kâğıdı çıkardı, açtı ve onu hemen okudu. Kâğıt mektup yahut not gibi birşey değildi. Sadece oturdukları otelin hesabıydı... Bu hesap henüz ödenmemişti. Otel idaresine onyedi dolar doksan sent borçları vardı. Bu hesap pusulasının ne ehemmiyeti vardı. Bricky pekâlâ biliyordu ki bu kâğıtla kadının çantasında bulmayı düşündüğü şey arasında hiçbir münasebet yoktu.

Buna rağmen içinden garip bir insiyak ona: «Bu hesap pusulasını sakla. Belki ilerde işine yarar» diye emretti...

Genç kız derhal tekrar oturduğu iskemleye doğru

gitti, eteğini kaldırdı ve hesap pusulasını çorabının içine soktu...

Tam zamanında oturmuştu. Bir saniye sonra kapı tekrar açıldı ve Joannie Bristol tekrar odaya döndü. Her halinden içerdeki şahıstan tâlimat aldığı belliydi. Kadın gözlerini Bricky'nin gözlerine dikerek:

— «Graves'in evinde iken yanında bir başkası var mıydı?» diye sordu.

Bricky bu gibi işlerde pişmiş bir kadın edasiyle:

— «Sen beni ne zannediyorsun, gecenin bu saatinde randevuya giderken yanıma büyük annemi de mi alırım diye düşünüyorsun?»

Joannie, Bricky'nin bu sözü karşısında mütereddit bir tavırla:

— «Gecenin bu saatinde dediğine göre onu başka bir maksatla aradın» dedi.

— «Tabiî.»

— «Kapıda kimseyle karşılaştın mı? Onun öldüğünü nereden biliyorsun? Kapıda polis yahut kalabalık var mıydı? Gürültü patırtı ediyorlar mıydı? Onların halinden şüphelendin de oradan mı adamın öldüğünü anladın?»

Bricky bu suallere nasıl bir cevap vermek lâzım geldiğini düşündü. Şimdi de insiyakını kullanması lâzımdı. Kendisini gergin bir halat üzerinde yürüyen bir kız gibi hissediyordu. En küçük bir hareket yapsa düşecek olan bir cambaz gibi sükûnetle:

— «Hayır, civarda kimse yoktu. Henüz kimse adamın öldüğünü bilmiyordu. Herkes orada olsaydı kapının önünde kalabalık toplanmış bulunsaydı içeri girer miydim hiç? Öyle zannediyorum ki onu ilk gören de ben oldum. Evinin anahtarını vermişti. Onunla kapıyı açtım. Evin içinde bütün ışıklar sönmüştü. Belki henüz eve dönmemiştir, diye düşündüm ve yukarı çıkıp beklemeğe karar verdim. Yukarı çıkınca da adamı buldum. Çoktan can vermişti.»

Joannie sinirli bir tavırla ellerini ovuşturarak:

— «Sonra ne oldu? Kimbilir ne yapmışsındır, adamın öldüğünü görünce dışarı çıkıp etrafı velveleye vermişsindir.»

Bricky ayaktakımı arasında uzun zamandanberi yaşıyan ve bu gibi işlere alışık olan bir kadın ifadesiyle:

— «Sen beni aptal zannediyorsun galiba» dedi «Tabiî oradan kaçtım. Evde ölü varken orada duracak değildim ya, elektriği söndürdüm, kapıyı kapadım ve her şeyi olduğu gibi bırakarak çekip gittim. Etrafta hiçbir şeye dokunmadım. Sonra bu işten hiç kimseye bahsetmedim, bu işlere karışmak istemiyordum. Ne diye başıma belâ alayım.»

— «Oraya ne kadar zaman evvel gittin?»

— «Doğru oradan geliyorum.»

— «Demek kimse henüz bu işten haberdar değil. V aziyeti yalnız sen biliyorsun.»

— «Yalnız sen ve ben...»

Brioky bunu söylerken arkasında bir hava cereyanı hisseder gibi oldu, arkasında bir hareket olmuştu. Belirsiz bir çıtırtı duyulmuştu. Kadın Bricky'nin gözlerinin içine bakarak:

— «Buraya yalnız geldin değil mi?» diye sordu.

— «Elbette, yaptığım her şeyi daima tek başıma yaparım, hayatta zaten kimsem yok ki bana herhangi bir işte yardım etsin.»

Komodinin üstündeki aynada banyodaki kapının içeriye doğru açıldığını gördü, kapının köşe kısmını iyice göremiyordu, halbuki oradan çıkacak olan şahsı görmek için bu kısmı görmesi lâzımdı.

Başını çevirmeğe dahi vakit bulamadı ânide zihninden şu düşünce geçti: «Hapı yuttum. Kapı açıldı şimdi biri gelecek... Bu kadar korktuklarına göre cinayeti bunlar işlediler. Tam hedefe isabet ettim. Benim tuttuğum yol doğruydu. Katilleri ben buldum, amma Quinn zavallı boşuna uğraşıp duruyordur.»

Fakat cinayeti işlemiş olanları bulması pek teselli edici bir şey değildi. Belâyı aramıştı şimdi de işte belâ onu bulmuştu. Joannie sırf Bricky'i oyalamak için ona bir sual daha sordu, amma bu sualin cevabını bile beklemediği aşikârdı. Donuk bir tavırla:

— «Peki bunun benimle ne alâkası var?» diye sordu.

Birdenbire kalın yumuşak ve aynı zamanda havı

olan bir şey Bricky'nin yüzüne şiddetle çarptı. Her halde havluydu. Bricky geriye doğru çekildi, çırpındı, birden kuvvetli bir el bileğini yakalamıştı. Joannie de yerinden fırlamış genç kızın diğer elini yakalamıştı.

Bricky ellerinin arkaya doğru çekildiğini ve sıkıca birbirine bağlandıklarını hissetti. Bileklerine gömülen şeyin ip olmadığını anlıyordu. Her halde bir yastık yüzünden koparılmış bir parça kumaştı yahut bir havluydu.

Bricky ağzını dolduran kalın havludan âdeta nefes alamıyordu. Birden aklından feci bir düşünce geçti. Boğularak öleceğini düşündü. Fakat aynı anda iki suç ortağının böyle birşey yapmağa niyetli olmadıklarını anladı. Niyetleri bu olsaydı onu böyle bağlamağa lüzum kal mazdı. Onun için Bricky olduğu yerde var kuvvetiyle çırpınmağa devam etti böylece havasızlıktan boğulmamak için bir çare bulmuştu. Çırpındıkça b iraz hava alabiliyordu...

Birden sert iri ve kuvvetli bir el havluyu tuttu. Bricky'nin gözlerinden ve burnundan çekti. Sadece havluyu ağzının etrafına bağladı. Havlu başını o kadar sıkıyordu ki Bricky nerede ise beyninin patlıyacağını hissediyordu. Fakat burnundan nefes alabilecek hale gelince daha ilk nefeste ciğerlerini dolduran hava o panik duygusunun kaybolmasına sebep oldu. Genç kız rahatladı, korkusu biraz geçti. Karşısında hâlâ yalnız Joannie'yi görüyordu. Kadın Bricky'nin arkasında duran adama:

— «Kızın ağzına dikkat et Griff» dedi. «Bir bağırmağa başlarsa mahvoluruz. Konuşmasına bile fırsat vermemeli. Bu duvarlar o kadar ince ki öbür taraftan her şey duyulur.»

Adam hiddetle:

— «Sen fazla konuşma, kadının ayaklarını tut,» dedi «Sivri topuklariyle ayaklarımı berbat etti.»

Joannie Bricky'nin karşısında çömeldi. Bricky birden ayak bileklerinin sağlam bir bezle bağlandığını hissetti. Artık ayaklarını kımıldatamazdı. Joannie doğruldu:

— «Nasıl şimdi tekme atabiliyor mu?» diye sordu. Adam yine bir sualle mukabele etti:

— «Sence... Kadının hesabını...» dedi.

Cümleyi bitirmesine lüzum yoktu. Bricky Joannie'nin yüzündeki ifadenin birden taş gibi bir şekil aldığını görür görmez adamın ne demek istediğini anlamıştı... Birden soğuk terler dökmeğe başladı. Adam o sözü okadar sükûnetle söylemişti ki... Sanki şu perdeyi indirelim mi» yahut «ışığı söndürelim mi» der gibi konuşmuştu... Her halde Joannie adamın neler yapabileceğini gayet iyi biliyordu.

Kadının her hâlinden korktuğu belliydi. Amma Bricky için korkmuyordu. Kendileri için korkuyordu.

— «Bu odada böyle bir şey yapamayız Griff» dedi.

Donuk ve cansız bir sesle konuşuyordu.

— «Bizim burada oturduğumuzu herkes biliyor» diye devam etti. «Bu işi burada yaparsak kendimizi felâkete atmış oluruz.»

Adam:

— «Ne demek istediğimi anlamadın» dedi «Ben onu burada temizliyelim demiyorum.»

Pencereye doğru yürüdü, gayet sâkin bir hareketle camı yavaş yavaş kaldırdı, karşıdaki tuğla duvarın üzerine solgun bir ışık vurdu. Adam başını uzattı ve aşağıya, boşluğa baktı. Sonra başını tekrar içeri çekerek:

— «Aşağıda dört kat var» dedi. «İşi gayet kolay tertip edebiliriz. Üçümüzün burada içki içtiğini söyleriz, kadınınb irden hava almak için pencereye doğru gittiğini söyleriz, pencerenin camının sıkıştığını, kadının camı açmağa çalışırken muvazenesini kaybettiğini ve aşağıya düştüğünü anlatırız... Bu gibi hâdiseler hergün olağan şeylerden.»

Bricky içinde âdeta bir ateşin yandığını hissetti. Kadın:

— «Öyle amma bu gibi hallerde daima tahkikat yapılır» dedi. «Bizim hakkımızda tahkikat yaparlarsa bunun pek iyi bir şey olmıyacağını sen de kabul edersin Griff bizi sorguya çekerler bu sorgu saatlerce sürebilir. Mâzimiz hakkında belki birçok şeyler sormağa kalkarlar o zaman ne senin ne de benim kimseye anlatmak istemediğimiz bir çok şeyler meydana çıkabilir.»

Kadın bunu söylerken adama baktı, sadece ona

hitap etmişti amma «Mâzimiz» derken kasdettiği şeyi yalnız ikisi değil aynı zamanda Bricky de anlamıştı.

Bunun üzerine adam canı sıkılarak:

— «Peki öyleyse ne yapacağız yâni? Kadını burada mı bırakalım?»

Joannie dalgın bir tavırla parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı, birden asabî bir sesle:

— «Gördün mü başımızı belâya soktun, Allahım ne diye onu...»

Adam avazı çıktığı kadar:

— «Kapa çeneni» diye bağırdı.

— «Ne diye kapatacakmışım, o her şeyi biliyor. Buraya ne diye geldi, sebebi olacak her halde...»

— «Ben ne yapayım· Senin adamı mat edeceğini zannediyordum. Adamı istediğin gibi avucuna alacağını zannediyordum, bu kadar beceriksiz bir kadın görmedim.»

— «Adama tesir edemedim, kabahat mi? Onu ele geçireyim derken parmaklarımın arasından kaydı âdeta. Seni eve aldığım vakit sadece adamı korkutasın diye aldım, erkek olarak ona daha çok tesir edeceğini, onu korkutacağını zannediyordum. Amma onu temizliyeceğini hiç aklıma getirememiştim.»

— «Boş bulundum işte, adam tabancanın üzerine atlayınca ne yapacaktım? Tabancayı ona mı vermeliydim? Olup bitenleri pekâlâ gördün. Meşru müdafaa halindeydim. Ona ateş ettiğim vakit canımı kurtarmak için yapmıştım. Hem sonra ne diye bunu münakaşa ediyoruz? Sen herşeyi berbat ettin. Şimdi artık herşey mahvoldu... Yapılacak bir şey yok. Şimdi asıl mevzuubahis olan şey bu kızdan kurtulmak. Bence yapılacak en doğru hareket onu pencereden...»

— «Hayır Griff sana bunu yapma demedim mi bu aptalca bir şey olur. Onu burada bırakır kaçar gideriz. Artık arkamızdan istediği kadar ağlasın. Polis onu sorguya çekse onun sözü bizim sözlerimizden daha tesirli olamaz. Sonra bu kız da onun evine gitti değil mi? Polis belki Graves'i bu kızın öldürdüğünü düşünür. Bence buradan biran evvel gitmeli...»

Joannie bunu söylerken gidip elbise dolabının kapısını açtı ve içeriye bir göz attı. Sonra adama mânidar

bir tavırla:

— «Kızı buraya kapasak ne dersin? Onu içeri atıp anahtarı pencereden dışarı fırlatırız. Bu dolabın öbür tarafı boş bir odadır. Kız nekadar bağırsa kimse oradan işitmez. Onu buluncaya kadar çoktan kaçmış oluruz. Belki de burada birkaç gün kalması icap edecek...»

Beraberce Bricky'yi dolaba doğru sürüklediler, onu bir çuval gibi içeri attılar. Adam:

— «Onu bir şeye bağlasak daha iyi olur. Kalçalariyle dolabın kapısını parçalayabilir.»

Bunu söyledikten sonra Bricky'nin bütün vücudunu bir çarşafa sardı, çarşafın ucunu da dolabın içindeki demir kancalardan birine geçirdi. Böylece Bricky dolabın içinde ayakta duruyordu. Fakat bulunduğu yerden dolabın kapısına ulaşmasına imkân yoktu.

Joannie:

— «Acaba burada havasızlıktan boğulmıyacak mı?» diye sordu. «Herifler onu buluncaya kadar belki uzun zaman geçer.»

Adam sert bir tavırla :

— «Bilmiyorum» dedi «Hele bir defa gidelim de ondan sonrası kolay. Burada hava olup olmadığını kendi kendine anlar. Belki de bir defa daha karşılaşırsak bu hususta bize malûmat verir.»

Kapıyı kapadılar, Bricky birdenbire zifîri bir karanlıkta kaldı. Dolabın anahtarını çıkarıp aldıklarını işitti. Bu anahtarı atacaklarını söylemişlerdi. Her halde atmışlardı. Biraz sonra odanın içinden Joannie ile Griff'in yolculuğa hazırlandıklarını belli eden bir takım sesler duyuldu. Kadın:

— «Çanta sende mi?» diye sordu.

— «Müracaat masasındaki oğlana ne diyeceğiz? Her halde onun yukarı çıktığını görmüştür.»

— «Sen merak etme, ben onu idare ederim. Bu gün öğleden sonra aldığımız viski nerede? Onu oğlana veririm, o zaman istediğimi yaparım göreceksin viski içmek için mektup kutularının bulunduğu dolabın arkasına geçecek kafayı çekmeğe başlıyacak. Bu arada sen inersin. Kız yanındaymış gibi hareket edersin. Yüksek sesle konuşursun, aklına ne gelirse söylersin?»

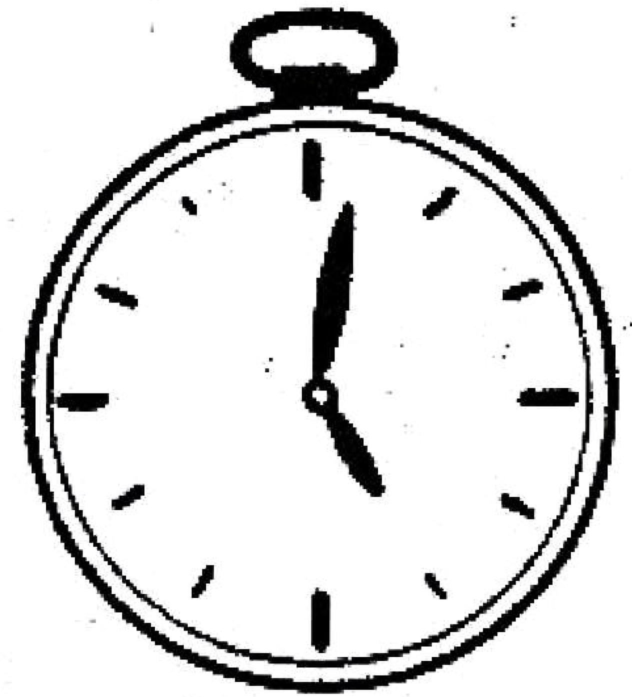
— «Peki asansördeki çocuk ne olacak?»

— «Merdivenden ineriz, şimdiye kadar kaç defa aynı şeyi yaptık, çocuk sorarsa asansörün düğmesine bastığımızı fakat asansörün gelmediğini söyleriz. Anladın mı? Haydi hazır mısın?

— «Bana baksana hesap pusulasını bulamıyorum. Gitmeden evvel parayı vermemiz lâzım, her halde bir yere düşmüştür.»

— «Ziyanı yok şimdi hesap pusulasını mı arayacaksın? Adam başka bir pusula yazar olur biter.»

Odanın kapısı kapandı, artık gitmişlerdi...

Taksi tesbit edilen randevu yerine doğru giderken Quinn düşünüp duruyordu, bu muğlak ve müphem dâvetin arkasında bir takım şeylerin gizli olduğunu anlıyordu. Anlaşılan Holmes faka basmak istemiyordu. Onun için evvelâ fikrini değiştirmişti. Her halde Quinn'ni bir müddet meyhanede olduğu sırada uzaktan uzağa seyretmişti. Amma belki de yalnız olduğuna kat'î kanaat getirememişti.

Bunun içindir ki ikinci bir randevu yeri tesbit etmişti. Plânı değiştirince de kendisini daha avantajlı bir duruma getirmek istemişti. Randevu yerine evvelâ kendisi geldi ve etrafı gözden geçirerek emin bir yer olup olmadığını anlıyacaktı.

Taksi ile yapılan yolculuk yedi sekiz dakika sürdü o kadar. Owen barı içki yasağı zamanından kalma âdî bir meyhaneye benziyordu, bodrum katındaydı. Karşısındaki neon ışık ta sönmüştü. Zira o saatten sonra açık durması yasaktı. Quinn merdivenden indi ve bara girdi.

İçeri girer girmez köşede kapının tam karşısında paravana ile ayrılmış bir yerde bir adamın oturduğunu gördü. Adamın siyah saçları şakaklarının üzerinde hafifçe ağarmıştı. Adam yapayalnızdı. Çerçevesiz gözlüğü ona ciddî bir hal veriyordu. Bu kadar ciddî bir insanın sabahın o saatinde barda bulunması bir hayli tuhaf şeydi. Daha ziyade gece vakti evinde birkoltukta rahatça oturup herhangi bir gazete yahut dergi okuyacak tipte, saat on birden sonra uyanık durmıyan, muntazam bir hayatı olan bir kimseye benziyordu...

Sırtında açık kurşunî renkte bir elbise vardı... Oturduğu yerin üst tarafında, arkasındaki portmantoda elbisesine gayet güzel bir şekilde uyan yine kurşunî bir şapka asılıydı. Elinde bir kadeh tutuyordu ve masanın öbür tarafında bir kadeh daha vardı.

Quinn içeri girince adam hafifçe parmağını kaldırdı sonra elini masanın üzerine indirdi.

Quinn gitti ve karşısında masanın önünde ayakta durdu. Genç, kuvvetli vücuduyla sanki meydan okuyordu. Adam yerinden kımıldadı, oturduğu yerden Quinn'ne bakıyordu. Bir sessizlik oldu sonra ilk olarak masadaki şahıs konuşmağa başladı:

— «Sizin isminiz Quinn'di değil mi?» dedi.

— «Evet Quinn benim, siz de Holmes'siniz.»

— «Taksinin saati nekadar yazdı?»

— «Altmış sent.»

— «Alın ödeyin.»

Quinn parayı aldı dışarı çıktı ve hemen sonra döndü. Adam yerinden kımıldamamıştı. Quinn yine masanın önünde ayakta duruyordu. Holmes karşısındaki is-

kemleyi işaret ederek:

— «Buyurun oturun» dedi.

Quinn iskemlenin hemen ucuna oturdu. Tekrar gözgöze geldiler. Holmes daha yaşlıydı. Quinn'den çok daha fazla tecrübesi vardı. Bu derhal belli oluyordu. Vaziyete hâkimdi. O sırada bile bütün şartlar aleyhinde olduğu halde Quinn'den üstün bir durumdaymış gibi bir tavır takınmıştı. Sükûnetle:

— «Bu kadeh burada oturmama müsaade etmeleri için senden evvel içmeğe başladım amma kusura bakma. Barın kapanış saati çoktan geçti.»

Quinn «Ya bu kadehin içine herhangi bir ilâç koymuşsa o zaman ne yaparım» diye düşündü. Fakat bunu yapacağını zannetmiyordu. Holmes delikanlının düşüncelerini okuyormuş gibi:

— «Benim kadehimi al istersen. Ona henüz dudaklarımı bile dokundurmadım.»

Sonra Quinn'nin bardağını kendine doğru çekti ve içkiyi yudum yudum içmeğe başladı. Sonra müstehzi bir tavırla:

— «Maamafih istersen iç istersen içme» dedi.

Quinn etrafına bakındı «Burada gizli bir şey konuşulmaz müsait bir yer değil. Keşke buluşacağımız yeri seçmeği ona bırakmasaydım» diye düşündü.

Holmes yine Quinn'nin içinden geçenleri anlamış gibi idi.

— «İstersen otomobilime gidelim orada daha rahat konuşuruz.»

— «Sizin bir arabanız mı var? Bilmiyordum. mademki arabanız vardı niye beni gelip almadınız. Orada, burada dolaşmama sebep oldunuz.»

— «Evvelâ senin nasıl bir genç olduğunu görmek istiyordum. Karşımdakinin nasıl bir insan olduğunu bilmiyordum.»

Quinn susuyordu. Holmesk adehini dikerek içindeki içkiyi bir nefeste boşalttı. Ayağa kalktı portmantoda asılı gri şapkayı alıp başına geçirdi ve sanki mühim bir iş konuşması yapmış gibi birtavırla gitmeğe hazırlandı.

Başında şapka ile pek o kadar resmî bir hali yoktu. Maamafih yine tepeden tırnağa tam bir iş adamı gibiy-

di. Ciddî, mağrur ve terbiyeli bir hali vardı. Kapıya doğru yürüdü. Vaziyete hâkim olduğunu her haliyle belli etmek istiyordu...

Quinn de yerinden kalktı ve onu takip etti. Masanın üzerindeki bardağa dudaklarını bile dokundurmamıştı. Birden fikrini değiştirdi, geri dönüp kadehi tekrar eline aldı «Belki alkole ihtiyacım olur. Kendimi pek iyi hissetmiyorum» diye düşündü. Masanın başına gelmişti... Ayakta kadehi dikerek sonuna kadar içti. Sonra Holmes'in peşinden dışarı çıktı. Alkol delikanlıya iyi tesir etmişti... Şimdi biraz sonra kendisini bekliyen hâdiselere daha kuvvetli bir şekilde karşı koyabileceğini hissediyordu.

Otomobil birkaç ev ilerde bekliyordu. Holmes gayet terbiyeli bir tavırla Quinn'ne otomobile binmesini işaret ederek:

— «Ben de içerde konuşmayı istemiyordum amma iki ayağını bir pabuca sokmak da istemiyordum» dedi.

Quinn otomobile bindi sonra soğuk bir tavırla:

— «Nereye gideceğiz?» diye sordu.

— «Hele şöyle bir dolaşalım. Bu saatte otomobili durdurup içinde konuşmamız şüpheyi uyandırır. Polisin dikkatini çekeriz.»

Quinn Holmes'in yüzüne bakarak:

— «Bundan çekiniyor musunuz?» diye sordu.

Holmes nazik bir tavırla:

—« Yok canım, ya sen? Sen korkuyor musun?» diye sordu.

— «Siz tahmin edin.»

Holmes'in dudaklarında müphem bir tebessüm belirdi. Otomobilin ön camına ve uzayıp giden asfalta bakıyordu. Sanki asfalt o sırada onu en çok alâkadar eden şeydi...

Otomobil hızla şehrin batısına doğru kayıyordu. Zaten başka bir istikamete gitmesine imkân yoktu. Zira elli birinci caddeden yalnız gidiş vardı. Quinn «Adamın söze başlamasını bekliyeceğim» diye düşündü. «Vaziyeti onun için neden kolaylaştırayım? Nasıl olsa şimdi yahut biraz sonra o meseleden bahsetmek zorunda kalacak. Şu anda hayatı bana bağlı. Daha doğrusu istikbali...»

Holmes de belki ayni şeyi düşünüyordu amma

hiç belli etmiyordu.

Otomobil şehrin içinde sanki rastgele gidiyormuş gibi ilerlemeğe devam ediyordu. Nihayet Doğu nehrinin rıhtımına gelip durdu. Quinn pencereden bakınca birkaç metre ilerde pırıldayan karanlık suyu farketti.

Holmes kontak anahtarını çevirdi ve farları söndürdü. O zaman nehrin üzerinde görülen parıltı da birden yok oldu. Amma karanlıkta nehrin birkaç adım ilerde olduğu belli oluyordu. Rüzgârın her esişinde nehirden bir koku, bir rutubet kokusu geliyor ve hayvan sesini andıran garip bir şıpırtı duyuluyordu.

Quinn sükûnetle:

— «Sahile ne kadar yakınız» dedi.

— «Merak etmeyin el frenini çektim. Bu kadar sinirli misin?»

— «Sinirli değilim, neden olacakmışım? Sinirli olmam için bir sebep var mı?»

Holmes yavaşça başını yana çevirdi. Quinn adamın saatine baktığını görünce:

— «Neden saatinize bakıyorsunu?» diye sordu.

— «Sen Owen meyhanesinde beni gelip bulduğun andanberi kaç dakika geçti onu anlamak istiyorum.»

Quinn:

— «Yirmi dakika oldu» dedi. «Bu meseleyi çoktan halletmiş olmalıydık.»

— «Zaten biraz sonra mesele kendiliğinden hallolmuş olacak. Çek yanında mı? Kaç para istiyorsun?»

Quinn burnunun üst kısmını iki parmağı arasında kuvvetle sıktı. Holmes öne doğru iğilmişti. Kilometre saatinin ışığında para saymakla meşguldü.

— «Al sana ikiyüz dolar veriyorum» dedi «Şimdi çeki ver bakalım.»

Quinn cevap vermedi. Holmes:

— «İkiyüz elli dolar vereyim» dedi.

Quinn yine cevap vermedi. Bunun üzerine Holmes asabî bir tavırla:

— «Ne kadar para istiyorsun?» diye sordu.

Quinn sükûnetle:

— «Sizden para istediğimi kim söyledi?» diye sordu.

Holmes şaşırıp kaldı. Delikanlıya bakarak ondan bir cevap bekliyordu. Quinn sükûnetle:

— «Sizden istediğim şey şu: Bana Stephen Graves'i öldürdüğünüze dair bir itirafname yazacaksınız. Bunu kabul etmezseniz sizi de çeki de polise teslim edeceğim...»

Holmes'in alt çenesi sarkmış gibi oldu. Kendisine hâkim olarak dudaklarını sıktı. Sonra iki üç defa:

— «Amma sen ne demek istiyorsun? Ne demek» diye kekeledi.

— «Siz bu gece Graves'in evine gitmediniz mi?»

Holmes dişlerini sıktı. Yüzünde kıl kıpırdamıyordu. Bütün vücudu gerilmişti. Quinn devam ederek:

— «Graves öldü..Onu öldüren de sizsiniz. Bahsettiğim çeki bir takside bulduğuma inandınız mı? Bu çeki nerede bulduğumu hiç düşünmediniz mi? Çeki bulduğum yerde Stephen Graves'i de ölü olarak buldum.»

— «Yalan söylüyorsun, hiç bilmediğim bir şeyi söyliyerek beni tehdit etmeğe çalışıyorsun.»

— «Graves'in evine gittim diyorum.»

— «Oraya gittiğine inanmıyorum. Bana yalan söylüyorsun.»

— «Siz ve Graves karşı karşıya iki koltuğa oturmuşsunuz, bu iki koltuk birinci katta büyük odadadır. Graves bir kadeh içki içti amma size içki ikram etmedi. Orada otururken kendi püronuzu içtiniz. Graves size püro ikram etmedi. Öyle olmuş olsaydı odada iki ayrı püro bulunmazdı. O kadar sinirliydiniz ki içtiğiniz püroyu hemen hemen yarısına kadar kemirdiniz. Püronuzun markasını da söyleyebilirim. Corona marka bir püroydu.»

«Graves'e gittiğiniz vakit sırtınızda ne renk elbise giydiğinizi bile söyliyebilirim. Kahverengi bir elbise giymişsiniz. Şimdi üzerinizde gri bir elbise var amma o sırada kahverengi bir elbise giydiğinizi biliyorum. O elbisenin sol kolunda bir düğme eksikti, elinizi çekmeyin bu elbisenin de bir düğmesi eksik değil mi? Bunu gayet iyi biliyorum kontrol etmeme lüzum yok... Şimdi bana söyleyin bakalım hâlâ yalan söylediğimi iddia edecek misiniz? Benim oraya gittiğime şimdi inanıyor musunuz? Cesedini gördüm dediğim vakit yalan söylememiş olduğumu an-

lıyor musunuz? Onu siz öldürdüğünüzü söylediğim vakit bu sözlerin bir takım delillere dayandığını kabul ediyor musunuz?»

Holmes cevap vermedi. Tekrar başını yan tarafa çevirerek saatine baktı. Quinn devam etti:

— «Saatinize bakmayın, bu saat sizi kurtarmaz.»

Holmes kolunu indirdi ve nihayet konuşmağa karar verdi:

— «Sen benim saate neden baktığımı bilsen onun beni pekâlâ kurtaracağını anlarsın. Sen daha henüz bir çocuksun, hayattan bîhabersin. Hay Allahım senin bu kadar genç olduğunu düşündükçe içimde bir acı duyuyorum. Bana telefon ettiğin vakit senin bu kadar genç olabileceğini aklıma bile getirmedim.»

Quinn gözlerini kırpıştırdı. Holmes:

— «Gözlerinde bir rahatsızlık duyuyorsun değil mi?» diye sordu. «Tablodaki ışıkların etrafında ışıl ışıl bir takım halkalar görüyorsun değil mi? Gözlerinin önünde pırıl pırıl yuvarlaklar uçuşuyor değil mi? Bütün bunlar bir takım belirtilerdir...»

— «Neyin belirtileri?»

— «Sen çok konuşuyorsun oğlum. Anladın mı. Başına gelen felâket bu yüzden gelecek. Çok konuştuğun için seni ölüme mahkûm ettim. Bana hiç bir şey söylememiş olsaydın senin bu çeki hakikaten bir takside bulmuş olduğuna inanacaktım. Burada otomobilin içinde uyuyup kalacaktın ve iki saat sonra uyandığın vakit kendini nehrin kıyısında bulacaktın. Sadece üzerinde çeki bulamıyacaktın. Amma başına başka bir felâket gelmiyecekti. Belki bu iş sana o kadar ıstırap vermesin diye cebine on dolarlık bir kâğıt sokuştururdum. Amma şimdi işler değişti. Başın sana ağırlık veriyor değil mi? Onu taşıyamıyorsun değil mi? Öyle olur, insanın başı âdeta taş gibi ağırlaşır.»

Quinn bütün vücudunu saran uyuşukluğu yenmeğe çalışarak yavaş yavaş doğruldu. Holmes'in dudaklarında babacan bir tebessüm belirdi.

— «Sana bir şey söyliyeyim mi kendi kadehindeki içkiyi içmiş olsaydın sana hiçbir şey olmıyacaktı. Amma sen lâzım gelen kadehi almadın benim kadehimi aldın.

Ben satranca bayılırım. Bunun için bazen rizikoyu göze alırım. Satrançta bütün mesele hasmın hareketlerini önceden tahmin etmekten ibarettir.»

Holmes sözünü kesti sonra delikanlıya sokularak Quinn'in yüzüne dikkatle baktı:

— «Gravatın boynunu çok sıkıyor değil mi? Gravatını çöz oğlum, gömleğinin düğmelerini de çözebilirsin. İşte böyle. Biraz rahatladın değil mi? Ne yapsan faydasız, yavaş yavaş uykuya dalacaksın bu otomobilin içinde kendinden geçeceksin. Sonra seni hop nehre atacağım. Bu işin delili yahut ip ucu da olmıyacak. Çek için merak etme sen uyuduktan sonra onu nasıl olsa bulurum. Eminim onu ayakkabının içine koydun. Zaten sen yaşta bir çocuğun düşünebileceği şey başka ne olabilir?»

Quinn müthiş bir gayret sarfederek birden öne doğru atıldı, otomobilin kapısını açmak istedi. Fakat vücudu artık kendisine itaat etmiyordu. Holmes iki elini çocuğun koltuğunun altından geçirerek düşmesine mâni oldu onu yavaş yavaş geriye doğru çekti ve çocuğu tekrar oturttu.

— «Otomobilden inip ne yapacaksın? Buradan insen bile ayakta duramazsın ki.»

Quinn bacağını kımıldatmak istedi. Holmes pencerenin camını indirdi:

— «Camı kırmak istiyorsun değil mi? Amma buna kuvvetin yok.»

Birden delikanlıya doğru döndü ve Quinn'nin elini tam zamanında yakaladı. Elinde ne var? Hay Allah, bıçak almışsın, bununla ne yapabilirsin? Bak onu ne kadar kolay elinden alacağım. Uyku bütün varlığını sarmış, artık mukavemet edemezsin.»

Bıçağı yakaladığı gibi pencereden dışarı fırlattı.

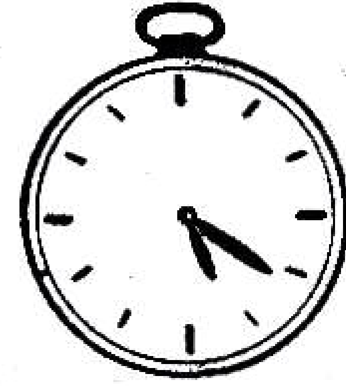
— «Bıçağın suya nasıl çarptığını duydun mu? Bak işte biraz ilerde su var. Biraz ilerde... Siyah çizgiyi görüyor musun, evet radyatörün tıpasının hemen üzerinde.»

Holmes bunu söyledikten sonra bir elini kapıya dayadı. Öbür eliyle de çocuğun hareket etmesine mâni oluyordu. Sükûnetle beklemeğe başladı. Quinn'nin boğazından hıçkırığa benzer bir ses yükseldi. Holmes:

— «Hiç kımıldayamıyorsun değil mi? Ellerini neden yüzüne götürüyorsun? Gözlerinin önünde sinekler uçuşuyor değil mi? Amma biraz sonra elini yüzüne götürecek kadar bile mecalin olmıyacak. İnsan ne fena olur, gözlerini açmak ister amma onlar kapanır... Kapanır... Bir türlü açılmaz.»

Quinn yarı uyanık bir halde «Hiç olmazsa şimdi bir şey biliyorum, katil muhakkak bu adamdı. Amma bunu çok geç öğrendim» diye düşündü. Etrafını sanki bir sis sarmıştı. Quinn:

— «Amma bu işten kurtulamıyacaksınız» diye mırıldandı. «Bricky'nin her şeyden haberi var... Bu işi yalnız ben değil o da biliyor. Bütün bunları o da öğrendi... Bu işin içinde bir değil iki kişiydik.» diye mırıldandı ve başı önüne düştü.

Bricky elleri kolları bağlı bir vaziyette, bir tek hareket yapmaktan âciz, zifirî karanlıkta bekliyordu. Şimdi artık otobüse binip memleketlerine gidemiyeceklerdi. Zavallı Quinn her halde Graves'in evinde sabah oluncaya kadar onu boşuna bekliyecekti. Yanında Graves'in cesedi olacaktı. Nihayet biri onu gelip bu vaziyette bulacak sonra da cinayetin o-

nun tarafından işlenmiş olduğunu ihbar edecekti. O zaman artık herşey mahvolacaktı. Quinn hiçbir zaman bu işle hiçbir alâkası olmadığını ispat edemiyecekti.

Doğrusunu söylemek icap ederse Joannie ile suç ortağı burasını terketmeden evvel Quinn'nin Graves'in evinde bırakmış olduğu delillerden çok daha az delil bırakmışlardı. Yalnız açılan o kasa bile Quinn'ni ele vermeğe kâfiydi. Gerçi Bricky bu dolaptan sağ çıktığı takdirde Joannie ile yanındaki adamı itham edebilirdi amma cinayeti onların işlediğini nasıl ispat edecekti. Söylediği sözlerin hiçbir kıymeti olmıyacaktı. Quinn'nin Graves'in evine ilk girişinde nelerin cereyan ettiğini bile doğru dürüst bilmiyordu. Kaldı ki bu dolaptan sağ çıkıp çıkmıyacağını bile bilmiyordu...

Kıymetli dakikalar birbirini takip ediyordu. Bricky her geçen dakikayla damarlarından bir damla kan eksilmiş gibi bir his duyuyordu. Her halde saat beş buçuk kadardı. On dakika kadar sonra Quinn ile beraber yola koyulmayı düşünmüşlerdi... Otobüs durağına gidecek oradan memleketlerine döneceklerdi.

Amma Bricky şehrin son dakikada ona bir oyun oynıyacağını biliyordu. Zaten daima öyle olmamış mıydı? Taşralı bir genç kızla yine taşralı bir delikanlı bu küçük şehirle baş edebilirler miydi? Herhalde Quinn'ni elektrik sandalyesine oturtacaklardı. Bricky ise barlardan birinde yine eski işine devam edecekti. Tıpkı bir kürek mahkûmu gibi... Artık teselli bulmak için hiçbir şeye sahip olmıyacaktı. Hisleri tamamen ölecekti hiçbir ümit olmıyacaktı, bir hayal âlemine bile sığınmağa cesareti olmıyacaktı.

Dakikaların nasıl geçtiğini şimdi daha iyi hissediyordu. Onları durdurmağa, geri çevirmeğe imkân yoktu. Geçip gidiyorlardı.

Birden kapı tekrar açıldı ve Bricky odaya birisinin girdiğini hissetti. Bir an için ruhunda çılgınca bir ümit uyandı. Belki de herşey iyi bitecekti... Filmlerde yahut romanlarda olduğu gibi belki herşey bir öpüşle sona erecekti. Filmlerde böyle olmaz mıydı. Yıldızın en müşkil anında filmde rol almış olan delikanlı gelip onu kurtarmaz mıydı? Belki de müracaat masasındaki o salak çocuk

Bricky'nin tekrar aşağı inmediğini görünce şüphelenmiş vaziyeti kontrol etmeğe gelmişti. Belki de Quinn mûcize kabilinden bir sezişle Bricky'nin çaresizliğini hissetmiş imdadına yetişmişti...

Fakat odada birden öfkeli bir ses yükseldi ve bu sesle beraber Bricky'nin bütün ümitleri bir anda söndü. Duyulan ses Griff'in sesiydi. Joannie'nin suç ortağı Griff-in sesiydi. İkisi de geri dönmüşlerdi. Belki de Bricky'i bir an evvel yok etmeği daha doğru bulmuşlardı, onun için dönmüşlerdi. Griff:

— «Bunu ona daha evvel sormalıydın budala» diye bağırıyordu. «Bu kadar aptal bir kadın ömrümde görmedim.»

Joannie öfkeyle:

— «Ozaman soramadıysam ne olacak yâni? Şimdi sorarım. Zaten ben ona bunu soracaktım amma o sırada banyodan sen çıktın, bu kız oturduğumuz oteli nereden öğrenmişti, adresimizi ona kim vermişti? Ona kartvizit göndermedim ya!»

Dolabın kapısı açıldı ve Bricky'nin gözleri odadaki parlak ışıktan kamaştı. Gözleri bağlı olduğu halde onu saran çarşafın dolaptaki kancadan çıkarıldığını hissetti... Joannie ile Griff Bricky'yi dolaptan çıkarıp sürükliye sürükliye odanın ortasına doğru götürdüler ve ağzını bağlıyan havluyu çözdüler.

Joannie elinin tersini Bricky'nin dudaklarına yapıştırmıştı. Genç kız bağırmağa kalktığı takdirde ona şiddetli bir tokat indirmeğe hazırdı. Joannie sert bir tavırla:

— «Bağırayım deme» dedi. «Yoksa seni mahvederim.»

Fakat Bricky bağırmak isteseydi bile buna mecali yoktu. Sadece kendisini ayakta tutan adama abandı.. Joannie Bricky'nin saçlarından yakaladı ve başını zorla aşağı eğdi.

— «Şimdi artık bize yalan söylemiyeceksin» dedi «Graves'in evinde iken bizim nerede oturduğumuzu nereden duydun? Onu tanıdığımı nereden biliyorsun, adresimi sana kim verdi? Bunlara cevap vermezsen seni ölünceye kadar döveriz.»

Bricky boğuk bir sesle:

— «Otelin hesap pusulasını odada unutmuşsun» dedi «Pusulayı yerde buldum.»

Birdenbire şiddetli bir tokatın sesin duyuldu amma bu tokatı Joannie Bricky'e indirmemişti. Griff Joannie'ye indirmişti, kadın ayakta sallanarak birkaç adım geri çekildi. Griff:

— «Seni aptal, seni budala» diye bağırıyordu. «Böyle bir aptallık yapacağını düşünmeliydim. Oraya gitmişken adama kartvizitini verseydin ya, ah sana şu anda temiz bir dayak atmak istiyorum.»

Joannie, Griff'in attığı tokattan kıpkırmızı olan yüzüne elini bastırarak:

— «Yalan söylüyor» diye bağırdı. «Vallahi buraya geldiğim vakit çantayı açtığım zaman pusula içindeydi...»

— «Bir defa bu pusulayı ne diye oraya götürdün? Adama göstermek için mi söyle? Ona hesap pusulasını gösterdin değil mi?»

— «Evet... Amma bunu sen de biliyorsun... Öyle anlaşmamış mıydık. Adama beş parasız kaldığımı ispat etmek için o pusulayı göstermem lâzımdı. Amma işte o sırada bana haşin muamele etmeğe başladı. Bir anda değişmişti. Üstüme atlamağa hazırlanıyor gibiydi. Fakat emin ol hesap pusulasını çantama koyduğumu gayet iyi hatırlıyorum... Onu buraya getirdiğime eminim.»

Bricky şiddetle başını salladı. Adam kollarını sımsıkı tutuyordu amma Bricky soğukkanlılıkla:

— «İşte o sırada pusulayı her halde düşürdün» dedi «Üzerindeki rakkamı bile hatırlıyorum. Onyedi dolar kadar birşeydi. Üzerinde otelin mor renkli damgası vardı, damgada «Ödenecek hesap» diye yazılıydı. Hesap pusulasının üst tarafında da odanızın numarası vardı.

Griff genç kızı şiddetle sarsarak:

— «Pusulayı ne yaptın? Buraya getirdin mi? Onu nereye koydun?» diye sordu.

— «Onu orada bıraktım, zaten orada hiçbir şeye el sürmedim.»

Joannie Bricky'e yaklaşarak:

— «Ona inanma» dedi «Muhakkak onu buraya

getirmiştir, onu arasana belki üzerindedir.»

— «Sen ara, sen kadınsın pusulayı nereye koyduğunu her halde tahmin edersin, ben onu sımsıkı tutarım.»

Joannie'nin parmakları Bricky'nin bütün vücudunu aradı, az kalsın kâğıdın bulunduğu yere değecekti. Bricky'nin ayak bilekleri sımsıkı bağlıydı, bu vaziyetten istifade ederek bacaklarını da hafifçe sıktı. Hesap pusulası çorabının iç tarafında ve iç kısımdaydı. Joannie çorapların ikisini de kontrol etti. Amma sadece dış kısmı, parmağını çorabın iç kısmına sokarak aradı. Nihayet:

— «Kâğıdı hakikaten almamış» dedi.

— «Şimdi ne yapacağız? Oraya gidip pusulayı almaktan başka çare yok. Polis gelir ve pusulayı orada görürse doğru buraya gelir. Ne aptal kızmışsın seni şu anda bir temiz dövsem...»

Joannie her halde bu tehdidi birkaç defa işittiği için pek tesir altında kalmamış gibi görünüyordu. Derin derin düşünüyordu.

— «Dur Griff, bir hal çaresi buldum» dedi. «Kızı oraya götürelim, onu cesedin yanına bırakalım sonra cinayeti onun sırtına yükleriz anladın mı? Kızı burada temizliyeceğine orada temizlersin. Pirincin taşını polis ayıklasın. Ortada iki ceset bulurlarsa artık işin içinden nasıl çıkacaklarını düşün. Bizi rahatsız etmezler bile. Kimse bu işte alâkamız olduğunu bilmiyecek ki.»

Griff cevap vermedi derin düşünceye dalmıştı. Kadın yine israr etti:

— «Bu işten kurtulmak için başka çare yok Griff.»

Adam birkaç defa başını salladı, sonra birdenbire kararını vermiş gibi faaliyete geçti. Alelacele:

— «Peki sen kızın vaziyetini düzelt, müracaat masasının önünden geçerken şüpheyi celbetmesin. Ben biraz evvel kararlaştırdığımız gibi kâtibi meşgul ederim. Fazla sual sorarsa kızın sarhoş olduğunu, onu evine götürmek istediğimizi söylerim. Elleri bağlı olsun, amma ayaklarını çöz.»

Bricky ayaklarının uyuştuğunu hissediyordu. Tekrar yürüyebilecek bir halde olmadığını anlıyordu... Joannie kendi mantosunu Bricky'nin omuzuna attı. Griff:

— «Kızın üstündeki havluyu çıkart» dedi «Buna meoburuz. Al bunu da icap ederse kullanırsın.»

Joannie'ye bir şey uzatmıştı. Bu parlak siyah bir cisimdi. Herhalde Graves'i öldürmek için but abancayı kullanmışlardı. Bricky tabancanın mantonun altında sırtına dayandığını hissetti. Griff:

— «Şimdi beni bekle» dedi «Gidip otomobili alayım. Müracaat memuru ile biraz konuşacağım, onun için hemen aşağı inme... Onu oyalamama imkân ver. On dakika sonra inersin. Asansörden inme, merdivenden in.»

Griff bunu söyledikten sonra çıkıp gitti. İki kadın yalnız kalmışlardı. Hiç konuşmuyorlardı. İkisi de ayakta duruyorlardı. Biri diğerinin arkasında duruyordu. İkisinin de vücudu kaskatıydı. Bricky'nin sırtındaki manto arkada âdeta bir çadır gibi duruyordu.

Genç kız «Acaba yana doğru bir adım atarsam bana ateş eder mi?» diye düşündü. Fakat kımıldamadı. Maamafih kımıldamamasının sebebi korku değildi... Hâdiselerin cereyan tarzı kendiliğinden istediği şekli almıştı. Onu ikisini de götürmek istediği yere götüreceklerdi. Her ikisini de cinayet mahalline götürmek istemiyor muydu? Ona kalsa hiçbir vakit ikisini de oraya zorla götüremiyecekti, bâhusus ortada Griff gibi bir adam varken...

Zaten hâdiselerin gelişmesini beklemek daha makul bir şey olacaktı. Onlarla orada mücadele edebilirdi. Tabiî kadınla başbaşa kalmak gibi bir fırsatı daha muhakkak ki elde edemiyecekti... Fakat kötü neticelenmesi muhtemel bir harekete başvurmak da her şeyi berbat etmekten başka bir şeye yaramıyacaktı. Sonra Quinn de vardı. Onu da düşünmek lâzımdı.

Uzun bir sessizlikten sonra nihayet Joannie:

— «Haydi bakalım kâfi derecede bekledik» dedi «Kapıya doğru yürü, şunu da kafana iyice koy ki her şey sana bağlı, seni son defa ikaz ediyorum. Merdivende, holde yahut sokakta bağırmağa kalkarsan sana bir kurşun sıkarım. Bunu boş bir tehdit zannetme, hayatımda kimseyi boşuna tehdit etmedim. Şaka etmekten de hoşlanmam. Allah beni böyle yaratmış.»

Bricky cevap vermedi. Amma kadının söylediğini yapmağa hazır olan bir yaratık olduğunu gayet iyi bi-

liyordu. Odadan çıktılar, rutubet kokan koridora saptılar. Bir müddet ilerlediler sonra sağa döndüler bir yangın merdivenine açılan demir kapının önünden geçtiler ve merdivenden aşağı inmeğe başladılar. Aşağıdan solgun bir ışık geliyordu. Griff'in sesi duyuluyordu.

— «Haydi iç haydi diyorum sana bir tane daha içebilirsin, üzülme canım bir şey kaybedecek değiliz ki.»

Joannie asabî bir tavırla Bricky'nin kulağına:

— «Bir dakika bekle» diye fısıldadı.

Bricky son basamağa gelince durdu. Müracaat masası ile merdiven arasında dört köşe tahta bir perde vardı. Boğuk bir öksürük duyuldu. Sonra Griff'in sesi tekrar işitildi:

— «Yavaş ol bütün şişeyi bitirme» diyordu.

Joannie Bricky'yi tabancanın namlusu ile iterek:

— «Haydi bakalım yürü» diye fısıldadı.

Griff tek başınaydı, lâkayt bir tavırla dirseğini tezgâhın üzerine koymuş bekliyordu. Önünde sadece uzun bir masa görünüyordu, müracaata bakan adam bu masanın arkasına saklanmış içki içiyordu.

İki genç kadın acayip kambur bir mahlûk gibi bir şekil teşkil ediyorlardı. Yavaş yavaş kapıya doğru yürüdüler, dışarı çıktılar, kapı arkalarından yavaşça kapandı. Griff başını bile çevirmedi. Sanki onların geçtiğini farketmiyormuş gibiydi. Sadece onlar geçerken arkasından mütemadiyen elini kapıya doğru sallamıştı.

Biraz sonra o da yanlarına geldi. Hepsi otomobilin içindeydiler. Joannie arkaya Bricky'nin yanına oturmuştu. Griff ise direksiyon başındaydı. Hiçbir şey söylemediler. Bir tek kelime bile konuşmadılar. Bricky menfi bir tavırl oturuyordu. Sanki cansızdı. Doğrusunu söylemek icap ederse o da bir an evvel kazasız belâsız o eve varmak istiyordu.

Gece yavaş yavaş sona eriyordu. Solgun ışıkta çizgi çizgi ışıklar çoğalıyordu. Otomobil süratle aradaki mesafeyi katetti. Yetmiş ikinci sokağa sapacağı vakit Joannie öne doğru iğilerek Griff'e:

— «Şimdi çok dikkat et» dedi. «Ancak emin olduğun anda dur.»

Griff, Graves'in evinin önünden otomobili hiç ya-

vaşlatmadan geçti. Ev hâlâ kapkaranlıktı. Ne içinde, ne de dışında bir hayat eseri vardı.

Otomobildeki üç kişinin üçü de başlarını eve doğru çevirmişlerdir. Bricky «Acaba Quinn geldi mi? Acaba orada mı? Allahım bize yardım et» diye düşündü. Tekrar korkmağa başlamıştı.

Evden epeyi uzaklaştıkları vakit Griff birdenbire otomobili kaldırımın kenarında durdurdu. Yarım bir dönüş yaptı ve geriye döndü. Graves'in evinden iki üç ev beride durdular. Sonra tekrar eve baktılar. Fakat evde yine hiçbir hareket yoktu. Griff dişlerinin arasından konuşur gibi:

— «Sabah olmadan içeri girip çıkabiliriz, ortalık aydınlanıncaya kadar daha epeyi vakit var.» dedi. «Haydi bakalım.»

Bricky'yi kaldırıma çıkardılar. Biri bir tarafında diğeri öbür tarafında durmuştu. Henüz ağaran havanın kurşunî aydınlığı içinde yavaş yavaş yürümeğe başladılar. Evin önüne gelince genç kızı iterek merdivenlerden yukarı çıkardılar. Binanın antresine soktular, sonra, etrafta kimsenin kendilerini görüp görmediğini anlamak için bir kere daha dışarı baktılar. Fakat sokak bomboştu.

Joannie rahatlıyarak:

— «Çok şükür» dedi ve içini çekti.

— «Kızın üstünde bulduğun anahtar sende değil mi? Haydi çabuk kapıyı aç.»

Joannie anahtarı kapının deliğine sokup çevirdi. Kapıyı açıp Bricky'yi bir anda içeri ittiler ve kapıyı içerden derhal kapadılar. Bricky sonuna kadar tam istedikleri gibi hareket etmişti. Amma şimdi anlıyordu ki artık işin sonu geliyordu. Onlar kapıyı kapadıkları andan itibaren her saniyenin ayrı bir kıymeti olacaktı. Quinn beş dakika sonra geldiği takdirde bile çok geç kalmış olacaktı. İhtimal Bricky'yi yukarda... tıpkı Graves'i bulduğu gibi cansız bulacaktı. Hem zaten o anda gelmiş olsaydı bile pek bir işe yaramıyacaktı. O zaman bu iki katil yalnız bir kişiyi değil iki kişiyi öldüreceklerdi. Çünkü onların silâhı vardı. Quinn'nin ise yanında silâh namına bir şey yoktu.

Belki de Quinn hiç gelmiyecekti. Kimbilir belki onun da başına şehrin bambaşka bir yerinde buna benzer

bir mâcera gelmişti. Belki o da kurtulamamıştı...

Evin içerisi zifirî karanlıktı. Bricky, Joannie'nin Griff'e daha birkaç saat evvel kendisinin Quinn ile beraber bu eve girdiği anda söylediği cümleyi söylediğini işitti. Joannie tıpkı onun gibi:

— «Elektriği yakma, yukarıya çıkınca yakarsın» demişti.

Bricky aynı cümleyi söylediğindenberi nekadar zaman geçmişti. Ona âdeta seneler gibi geliyordu. Griff bir kibrit çaktı ve alevin ışığını eliyle sakladı. Sonra öne geçti. Bricky onu takip etti. Tabanca sanki sırtına gömülüyordu. Her halde arkası morarmıştı. Evde derin bir sessizlik vardı. Bricky için de, yanında bulunan iki kişi için de ayni derecede asabî bir hava vardı. Fakat Bricky aynı zamanda başka bir heyecan içindeydi... Sanki birşeyler olacaktı. Sanki her adımında vücudunun bir noktasına hafif bir cereyan nüfuz ediyordu.

Ya Quinn yukarda karanlıkta bekliyorsa? Ya onların girdiğini işitmiş ve yalnız Bricky'nin girdiğini zannetmişse. O sırada merdiven başına gelip «Bricky sen misin?» diye sorarsa. Bu düşünceler genç kızı ter içinde bırakmıştı. Böyle bir şey olduğu takdirde istemiyerek Quinn'nin ölümüne sebep olacaktı. Amma Quinn yukarıda değilse o zaman ölecek olan kendisiydi. Maamafih bu iki ihtimal arasında ikincisini tercih ediyordu. Zaten artık ne ehemmiyeti vardı? Artık çok geçti, memleketlerine giden otobüsü kaçırmışlardı. Bu oyunda düşman şehir her ikisini de yenmişti. Zaten her zaman her işte zafer onun değil miydi?

Büyük odanın kapısı göründü. Kibritin ışığında kapı bir delik gibi görünüyordu. Griff kibriti salladı. Alev söndü. Ortalık tekrar zifirî bir karanlığa gömüldü. Griff tekrar bir kibrit çaktı sonra Bricky'yi odaya doğru ittiler. Bricky bu kapkaranlık yerde Quinn'nin artık imdadına yetişemiyeceğini biliyordu. Griff:

— «Haydi bakalım, hesap pusulasını bul, buradan bir an evvel çıkmalıyız» dedi.

Joannie yerlere baktı sonra başını çevirip Bricky-yi süzdü, onu tehdit eder gibi:

— «Hani pusula buradaydı? dedi. «Ben buralarda

pusula gibi birşey göremiyorum, sen onu nerede gördün söylesene?» dedi.

Bricky lâkayt bir tavırla:

— «Size söyledim ya pusulayı cesedin yanında gördüm, yerdeydi, o zaman inandınız da şimdi niye inanmıyorsunuz?»

Joannie birden sinirlenerek:

— «Demek doğru değildi, bize yalan söyledin ha» dedi.

Sonra Griff'e doğru dönerek:

— «Ben sana bu kız yalan söylüyor demedim mi» dedi.

Griff'in ağır eli ânide Bricky'nin yüzüne indi:

— «Pusulayı nereye koydun?» diye bağırdı.

Bricky olduğu yerde sallandı sonra tekrar Griff-le Joannie'ye doğru yürüyerek:

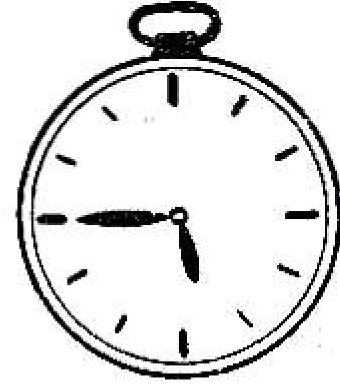
— «Mademki ona o kadar ihtiyacınız var arayın, her halde bulursunuz.» dedi.

Bunu söylerken dudaklarında müphem bir tebessüm belirmişti. Griff birdenbire sustu. Fakat bu sükûtta korkunç bir mâna vardı. Birden Joannie'nin elindeki tabancaya doğru elini uzatarak:

— «Şunu bana ver» dedi «Bu kızın hesabını göreyim, sen yana çekil, ortada durma.»

Bricky birdenbire ölüm karşısında yapayalnız müdafaasız, çaresiz kaldığını hissetti. Griff ona doğru yaklaştı, her halde genç kıza yakından ateş etmek istiyordu. Böylece cinayete intihar süsü verebilirdi.

Griff bir iki adım atmıştı amma bu zaman zarfında sanki asırlar geçmişti. Genç kız «Artık öleceğim» diye düşündü. «Böyle olması belki daha iyi, zaten artık iş işten geçti. Otobüse hiçbir zaman yetişemiyeceğim. Memlekete dönemiyeceğiz. Duvardaki saat te bunu belli etmiyor muydu?»

Bricky'nin gözü son olarak duvardaki saate ilişmişti. Onu gördükten sonra gözlerini kapadı ve kurşuna dizilen bir insan gibi ölümü bekledi.

Tabancanın sesini duyunca gözlerini tekrar açtı, hayatında bu kadar dehşet verici bir ses duymamıştı. Acı duymadığına hayret etti, her halde ölüm böyle bir şeydi. İnsanı ânide kapıp götüren kulakları sağır edici müthiş bir infilâkti...

Fakat garip bir şey vardı. Griff Bricky'nin karşısında birdenbire çılgınca çırpınmağa başlamıştı. Sanki acayip bir dans yapıyordu, yoksa bu bir hayal miydi. Fakat bu karşısındaki yığında birkaç bacak, birkaç kol vardı.

Grif'in elindeki tabancanın namlusundan hâlâ duman çıkıyordu ve tabancayı tutan eli mütemadiyen bir sola bir sağa gidiyordu. Zira bileğine başka bir el yapışmıştı. Boğazını da başka bir el sıkıyordu. Bu elin gerisinde bir dirsek vardı. Dirsek Bricky'ye doğru çevriliydi. Bricky sadece Griff'in mütemadiyen ıstırapla buruşan yüzünü görüyordu. Fakat bir an sonra bu yüzün yanında yine aynı şekilde tanınmaz bir şekilde mütemadiyen hareket eden başka bir yüz belirdi. Fakat bu yüzü ne kadar çirkinleşse, ne kadar değişse tanımamasına imkân yoktu.

Biraz ilerde Bricky için var kuvvetiyle mücadele eden, dişini tırnağına takarak çırpınan sadece bir kişi olabilirdi... O da o anda vazifesini yapıyordu.

Birden tok bir ses âdeta bütün odayı sarstı. Bricky Griff'in başını, kollarını, bacaklarını göremez oldu.

Yerde sadece mütemadiyen altalta, üstüste mücadele eden iki vücut vardı.

Birden odanın öbür köşesinden Joannie koşarak üzerlerine doğru geldi. Elinde bir vazo vardı. Onu Quinn'in başına vuracaktı...

Bricky'nin hâlâ elleri bağlıydı. Joannie önünden geçerken onu yakalıyamazdı. Fakat biraz ilerde memleketlisi olan bir çocuğun silâhsızken silâhlı bir adama karşı boğuşması ona birdenbire cesaret vermişti.

Ellerinin yardımı olmadan da Quinn'in imdadına yetişebilirdi. Bu kadına mâni olabilirdi. Bacağını inanılmıyacak derecede ileri doğru attı, Joannie'ye bir çelme taktı.

Joannie sür'atle koşarken birden muvazenesini kaybetti ve yüzü koyun yere düştü. Elinde tuttuğu vazo havada bir kavis çizerek karşı duvara çarptı, bin parça oldu.

Bricky Joannie'nin yerden kalkmasına imkân vermemek için üzerine atıldı, tam kadının sırtına diz üstü düştü, dizleriyle kadını âdeta yere çivilemişti. Joannienin her hareketinde dizini biraz kaldırıyor ve tekrar var kuvvetiyle kadının böbreklerine doğru indiriyordu.

Biraz ilerde boğuşan erkeklerden biri iki elini birden bir çekiç gibi öbürünün başına indirdi. İki üç darbe indirmişti. Sonra yerde çırpınan iki vücut hareketsiz kaldı, nihayet aralarından biri yavaş yavaş doğruldu. Diğeri ise hâlâ yerde hareketsiz yatıyordu. Ayağa kalkanın elinde tabanca vardı. Bitkin bir sesle:

— «Biraz sabret Bricky şimdi yardımına geliyorum» diye fısıldadı.

Bricky yan gözle o tarafa baktı. Griff yüzü koyun halının üzerine düşmüştü. Bir an için hafif bir hareket yaptı, kolunu başına götürmek istedi sonra birden hareketsiz kaldı.

Quinn elinde tabanca ile birkaç saniye Griff'e dikkatle baktı. Adamın kımıldamadığını gördü. Bricky nefes nefese:

— «Quinn kadını fazla tutamıyacağım» dedi.

Quinn, Graves'in çalışma odasına doğru gitti. Masanın üzerindeki kâğıt bıçağını aldı, Bricki'nin arkasına geçerek ellerini bağlıyan ipleri kesti. Her ikisi de fazla ko-

nuşamıyacak kadar bitkin bir haldeydiler.

Quinn Bricky'nin elinden çıkardığı iplerle Joannie'nin ellerini bağladı. Bricky:

— «Adamın da elini bağlamalı» diye fısıldadı.

— «Şimdi bağlarım.»

Yatak odasına geçti. Biraz sonra Graves'in yatağından çekip çıkardığı çarşaflarla geri döndü. Çarşafları parçalamağa başladı, yırttığı her parçayla Griff'in vücudunu sımsıkı bağlıyordu. Onu bağlarken bir taraftan da nefes nefese anlatıyordu:

— «Onlarla beraber geldiğini öndeki pencereden görmüştüm... Acayip bir şekilde yürüyordun, vücudun dimdikti o zaman sırtına tabanca dayadıklarını anladım. Hemen gidip banyo odasına saklandım...

— «Adamı bunlar öldürmüşler Quinn. Nihayet herifleri yakaladık.»

— «Şimdi katilin Holmes olmadığını biliyorum, amma az kalsın başıma öyle bir felâket gelecekti ki düşün dükçe tüylerim ürperiyor, ucuz kurtuldum.»

Doğruldu Griff'e baktı. Griff'in bütün vücudu sımsıkı bağlanmıştı. Quinn:

— «Çarşafın sağlamlığını bilmiyorum amma her halde oldukça sağlamdır, hiç olmazsa birkaç dakika için hareket etmelerine mâni olur. Ağızlarını tıkamağa lüzum yok. Bağırırlarsa daha iyi. Herkes buraya gelir, hattâ onların yerine bu işi ben yapacağım galiba.»

— «Quinn bak geç kalmışız» dedi.

Eliyle duvardaki saati işaret ediyordu.

— «Ziyanı yok, yine oraya gidelim belki bu otobüsten sonra başka bir otobüs vardır. Hayda inelim...»

— «Sen buna inanıyor musun Quinn bir aksilik olmaz mı? Bundan sonraki otobüse binmemize imkân olacak mı? Bu şehir bize bir kurtuluş fırsatı verecek mi? Biliyorsun ki artık şehir uyanmıştır. Bizi elinden kaçırmak istemez.»

— «Şimdi bunların sırası değil, benim için mühim olan şey olislerin de uyanmış olmasıdır. Burada biraz daha oyalanırsak başımıza başka türlü işler de gelebilir... Haydi Bricky aklını başına topla. Biliyorum takatın yok amma kendini zorla, gayret et.»

Genç kızı elinden tuttu. Onu zorla odadan dışarı çıkardı, süratle merdivenlerden aşağı indirdi.

— «Bavulunu al. Kapıyı aç beni dışarda bekle. Ben telefon edeceğim, bir saniye sürmez.»

Yıldırım gibi telefona koştu, bulunduğu yerden Bricky'ye:

— «Bavulunu buldun mu?» diye bağırdı.

Bricky holde duruyordu. Bavulu elindeydi... Quinn telefon kulaklığını kaldırarak santrali açtı Telefondaki kıza:

— «Bana Polis Müdüriyetini verin» dedi.

Sonra Bricky'e seslendi: «Kapıyı aç» dedi. Bricky kapıyı açtı, onu ardına kadar açık tuttu. Quinn alelacele konuşarak;

— «Alo! Orası Polis Müdüriyeti mi?» dedi «Size bir cinayet ihbar etmek istiyorum. Yetmiş ikinci caddede olmuştur. Stephen Graves isimli bir adamı evinin birinci katında ölü bulacaksınız. Ayni odada katillerini de bulabilirsiniz, ikisinin de eli kolu bağlıdır. Şimdi sizi bekliyorlar. Amma bir şartla vakit kaybetmeden gelirseniz. Çekmecelerden birinin içinde bir kâğıt vardır, bu kâğıt cinayetin niçin işlendiğini size ifşa edecektir, ha, bir şey daha... Cinayet âleti olan tabancayı holde paspasın altında bulacaksınız. Ne diyorsunuz, hayır şaka etmiyorum. Amma şaka olmasını isterdim. Ben mi kimim ehemmiyetli değil.. Sadece sokaktan geçen biriyim.»

Quinn kulaklığı yerine koyar koymaz yıldırım gibi koştu, Bricky'yi de peşinden sürükleyerek:

— «Kaç» diye bağırdı...

Evden çıkacağı sırada tabancayı paspasın altına soktu... Sonra sokağa fırladı... Bricky'yi kolundan çekerek Griff'in otomobilini işaret etti:

— «Gel» dedi, «Onların otomobiliyle gideceğiz... Bak anahtarı üstünde unutmuşlar...»

Otomobile doğru koştu, Bricky'yi de çekerek yanına oturttu, valizide arkaya attı ve derhal marşa bastı. Köşeyi henüz dönmüşlerdi ki bir polis arabasının düdüğü işitildi. Henüz kendisi görünmüyordu amma sesinden müthiş bir sür'atle yaklaştığı anlaşılıyordu. Quinn:

— «Hay Allah amma da çabuk geliyorlar» dedi. «Yaya yürüseydik çoktan yakamıza yapışırlardı.»

Yıldırım gibi Madison caddesinden geçtiler. Sabahın o saatinde trafik henüz sıkışık değildi. Quinn iki defa kırmızı ışık yandığı halde aldırış etmedi, otomobili sürmeğe devam etti. Bricky, yüzüne çarpan rüzgâra ehemmiyet vermiyerek:

— «Yetişemiyeceğiz» diye bağırdı.

— «Amma denemekten bir şey çıkmaz.»

Doğuda gök gittikçe daha fazla aydınlanıyordu. New - York'ta başka bir gün başlıyordu. Bricky:

— «Şu şehre bak, burada sabah bile şairane değil. Cansız bir rengi var.»

Gözlerinden bir damla yaş fışkırmıştı. Yanağından aşağı süzülüyordu. Quinn bir an için direksiyonu bıraktı ve genç kızı kollarının arasında kuvvetle sıktı. Onun da gözleri dolmuştu.

— «Ağlama Bricky,» dedi.

— «Ağlamıyorum. Bize düşman olan bu şehre bu zevki vermiyeceğim.»

Yüksek binalar sür'atle kayan otomobile doğru geliyor gibiydi. Otomobil onlara doğru gittikçe her bina sanki biraz daha yükseliyordu. Yedinci caddeye geldiler. Broadway'a doğru döndüler. Solda Empire State Building'i gördüler. Karşıda Times'in uzun binası göklere doğru yükseliyordu. Nihayet iki bina arasında solgun göklerin üzerinde uzun saat kulesini gördüler.

Bricky birdenbire Quinn'in kolunu o kadar kuvvetle sıktı ki delikanlı az kalsın biraz ilerdeki bir heykele çarpıyordu. Otomobilin ön tekerlekleri hafifçe kaldırıma çıktı, sonra tekrar aşağıya indi. Quinn ânide direksiyon kırmıştı. Ancak yüz metre kadar ilerledikten sonra otomobil tekrar eski istikameti aldı.

Bricky ayaklarını da oturma mahallinin altına almıştı. Hâlâ asabî bir tavırla Quinn'nin omuzunu sıkıyordu. Birden:

— «Quinn bak bak saat kulesi kaçı gösteriyor. Saat altıya beş var, düşün bir defa altıya beş dakika kaldı, demek Graves'in saati ileriydi.»

— «Belki de bu saat biraz geri. Ben ne bileyim.

Deli misin sen, nerede ise düşeceksin.»

Bricky sevincinden âdeta kendinden geçmişti. Saat kulesine öpücükler göndererek:

— «Hayır, bu saat doğru. Hem de ne kadar doğru bu şehirde ondan başka bir dostum olmadı. Bizi yarı yolda bırakmıyacağını biliyordum. Otobüse hâlâ yetişebiliriz. Henüz vakit var.»

Saat kulesi Times binasının arkasında kayboldu. Bricky onu bir daha görmiyecekti. Herşey tahayyül ettiği gibi bittiği takdirde artık bir daha bu şehre gelmiyecekti. Çenesini oturma mahallinin sırtına dayamıştı. Hâlâ saat kulesinin bulunduğu istikamete bakıyordu. Sanki ona veda ediyordu. Gözlerinden yaşlar boşanmıştı.

Quinn:

— «Doğru dürüst otur viraj alacağım.»

Direksiyonu kırdı ve otomobil otuz dördüncü caddeye saptı. O zaman orada iki yüz metre kadar ilerde otobüsü gördüler. Otobüs harekete hazırdı... İstasyona vardıkları zaman otobüs hemen hemen yola koyulmuştu. Sokağa saptı, hızlandı ve Doğu Nehrinin tüneline doğru Jersey'e doğru yola koyuldu. Jersey onların memleketiydi...

Otobüs o kadar yakın fakat aynı zamanda o kadar uzaktı ki. Bir dakika evvel gelmiş olsalardı ona binebileceklerdi. Genç kız birden hıçkırdı. Ve hemen sonra kendine hâkim oldu Quinn de «Şimdi ne yapacağız» diye de sormadı. Zaten Quinn yapılacak yegâne şeyi yapmıştı. Yola devam ediyordu.

Hayallerinden vazgeçmek istemiyordu. Otomobil otobüsten daha sür'atliydi. Manevra kabiliyeti daha fazlaydı. Gittikçe otobüse yaklaşıyorlardı. Aradaki mesafe gittikçe kısaldı, nihayet ona yetiştiler. Otobüs onuncu caddenin civarında tünele sapacağı vakit birden durakladı. Tam zamanında kırmızı bir trafik ışığı yanmıştı.

Quinn ile Bricky otomobilden aşağı indiler ve yalvarıyormuş gibi birtakım hareketler yaparak otomatik kapıyı yumruklamağa başladılar. Bricky asabî bir tavırla başını sallıyarak :

— «Açın, bizi de alın, ne olur? Biz de binelim, bizi yarı yolda bırakmayın. Quinn. şoföre parayı göster, binmek istediğimizi söyle. Çabuk, çabuk...» diye bağırıyordu.

Şoför başını salladı, bir şeyler homurdandı. Anlaşılan camın öbür tarafından onlara küfrediyordu. Kırmızı ışık hâlâ yanıyordu. Otobüsün hareket etmesine imkân yoktu. Şoför bu iki gencin kendisine bakan endişe dolu yüzlerini seyretmek zorundaydı. Her halde o kadar merhametsiz bir insan değildi. Onlara şu kadarcık bir yardımı esirgeyemezdi. Öfkeli bir tavırla son bir defa arkasına baktı. Kimsenin kendisine dikkat etmediğini görünce canı sıkılarak manivelâyı işletti; o zaman otobüsün kapısı gıcırdayarak açıldı. Şoför, Bricky ile Quinn'e :

— «Otobüs durağına gelemediniz mi?» diye bağırdı. Siz bu otobüsü ne zannettiniz, tramvay mı?»

Bunun gibi daha birçok şeyler söylüyordu. Amma daha ziyade lâf olsun diye söylendiği belliydi. Zaten otobüs şoförleri herhangi birisine böyle bir nezakette bulundular mı, hiç olmazsa lâf olsun diye söylenirlerdi.

Bricky otobüsün ortasına güç belâ ilerliyerek yanyana boş iki yer buldu. Bir an sonra Quinn de âdeta yanına çöküverdi. Biletleri sımsıkı tutuyordu. Bu iki bilet onları yolun sonuna kadar ulaştıracaktı. Memleketlerine götürecekti.

Otobüs tekrarh areket etti. Ancak tüneli çok gerilerde bıraktıkları vakit ve New York çok uzaklarda kalınca, otobüs Jersey eyaletine ait kırların arasından geçerken Bricky nihayet heyecanına hâkim olarak:

— «Quinn.» diye fısıldadı. «Acaba her şey istediğimiz gibi olacak mı? Acaba polise bir hikâye uydurup kurtulabilecekler mi? Hiç zannetmiyorum, zaten biz de o anda artık çok uzaklarda olacağız. Onların aleyhinde başka şahit yok ki.»

— «Bizim orada bulunmamıza ihtiyaç yok. Yaptıkları işi ispat edecek her halde başka insanlar vardır. Bıraktıkları delillere gelince, onlar bile insanı daracağına götürmeğe kâfi.»

— «Başka insanlar mı? Bu işe şahit olmuş başka insanlar da mı var?»

— «Hayır, cinayete şahit olmuş bir kimse yok tabiî, amma Graves'in ailesine mensup bir şahıs var ki, onun ifadesi bile onları idama götürmeğe kâfidir.»

— «Sen nereden biliyorsun?»

— «Graves'in çalışma masasında, kardeşi Roger'in ona yazmış olduğu bir mektup var. Hani kolejdeki kardeşi, bu mektubun bulunduğunu polise haber verdim. Özel ulaklı bir mektup. Her halde mektubu dün akşam almış olmalı. Seni beklerken mektubu orada buldum. Çocuk mektupta ağabeyisine Joannie'den bahsediyor, ondan çekinmesi icap ettiğini söylüyor. Kadının ondan para çekeceğini haber veriyor.

— «Bunu nereden biliyormuş?»

— «Joannie ile evliymiş.»

Bricky bir an şaşırıp kaldı. Sonra:

— «Şimdi anlıyorum, kadın kâğıtta «Daha şimdiden kendimi ailedenmiş gibi hissediyorum dememiş miydi?» demek bunu kastediyordu!» diye söylendi.

— «Evet, modern bir izdivaç olmuş. Bir partide tanışan ve birbirlerini iyice öğrenmeden evlenen iki insan düşün. Yalnız işin içinde başka bir nokta var. Bu nikâhın hükmü yokmuş. Zira kadın daha evvel başkasiyle evlenmiş. İki kocalı olmamak için mahsus çocuğu tuzağa düşürmek üzere sahte bir nikâh merasimi tertip ettirmiş. Ömrümde böyle çirkef kadın görmedim.»

— «Bu kadını nerede tanımış?»

— «Kolejin yanında bulunan bir barda konsomatris olarak çalışıyormuş. Çocuk her cumartesi günü arkadaşlariyle bu bara gidiyormuş. Kadını bu şekilde tanımış. Henüz pek gençmiş. Kadın saflığından istifade etmiş. Çocuk kadına âşık olmuş. Kadın kendisine alâka gösterince gururlanmış; hemen evlenme teklif etmiş. Kadınla sevgilisi çocuk hakkında tahkikat yapmışlar, iyi bir aileye mensup olduğunu öğrenmişler, ondan para çekmeğe karar vermişler. Bir tuzak kurmuşlar, çocuk da tuzağa bal gibi düşmüş.»

— «Roman gibi bir şey desene. Amma pek eski bir romana benziyor.»

— «Sen bakma, bazan bu tip eski dalavereler daha iyi söküyor. Hem sana her şeyi anlatmadım. Kadının sevgilisi vaktiyle bir tiyatroda hâkim rolünü oynamış; bir defa daha aynı rolü oynamağa karar vermiş, oğlanı kadınla evlendirmiş. Çocuk da kadınla hakikaten evlendiğini zannetmiş. Her halde çocuğa epeyi içki içirmişlerdir.»

— «Çocuk hiçbir şeyin farkında olmamış mı?»

— «Mektubunda yazdığına göre iki ay hiçbir şeyin farkına varmamış. Zaten aralarında anlaşma yapmışlar. Bu evliliği gizli tutacaklarmış. Çocuk okula devam etmiş. Kadın da bardaki işine gitmiş. Bir müddet sonra kadının sevgilisi New York'a gelmiş ve kadına hiç görünmemiş. Her halde bu iki ay zarfında, çocuktan epeyi para çekmişlerdir.»

— «Allah kahretsin onları.»

— «Kadınla çocuk ancak pazarları görüşüyorlarmış. Amma kadın pazarları bile bütün haftanın acısını çıkarmak için çocuktan adamakıllı para sızdırmanın yolunu buluyormuş. Çocukta beş para bırakmamışlar. Ne mümkünse hepsini çekmişler.»

— «Anladım tabiî, neticede bir şey kalmamış. Su testisini biliyorsun ya.»

— «Evet, hep aynı hikâye. Tabiî çektikleri bütün para çocuğun parası değildi, Stephen Graves'in parasıydı. Çocuk ağabeyisinden aldığı parayı anormal derecede arttırınca Graves sinirlenmiş, parayı kesmiş..»

— «O zaman kadının da plânı suya düşmüştü.»

— «Evet, kadının sevgilisi ile kadının arasında itimat yokmuş. Para kesilince adam kadının hakikaten çocukla anlaştığını ve parayı kendisinden sakladığını zannetmiş. Derhal oraya gitmiş ve hiç yapılmıyacak olan bir şey yapmış. Etrafı kolaçan ederek olup bitenleri öğrenmeğe çalışmış. Gerisini tabiî tahmin ediyorsun.»

— «Evet.»

— «Çocuk adamı kadının locasında yakalamış, adamı hemen tanımış. Kendisini kadınla evlendiren nikâh memuru olduğunu anlamış; nikâhın sahte olduğunu meydana çıkarmış; o kadar kızmış ki, onları az kalsın öldürecekmiş amma, vaktinde kaçıp gitmişler.»

— «Hakkı da yok değil.»

— «Amma bununla da kalmamışlar. Çocuktan sızdırdıkları paraların tadı damaklarında kalmış olacak. Acaba aynı şeyi çocuğun ağabeyisine de tatbik ederlerse sökmez mi, diye düşünmüşler. Roger'in ağabeyisine vaziyeti açıklamağa cesaret edemiyeceğini düşünmüşler. Zira Graves'lerin bir de kız kardeşleri vardı. Bu sene yüksek sos-

yeteye girecekti. Tabiî bu tip şeyler pek hoş olmıyacaktı. Stephen her halde vaziyet duyulmasın diye para vermeği kabul edecekti. Fakat onların düşündükleri yanlış çıktı. Çocuk, Graves'e özel ulakla gönderdiği mektupta ağabeyisine her şeyi açıkça itiraf etmişti. Kadın Graves'i görmeğe geldiği vakit, Graves onun kim olduğunu ve ne istiyeceğini biliyordu.»

— «Gerisini biliyorum. Adamla kadının konuştuklarından anladım. Graves kadının yaptığı blöfe inanmamış ve kadının üzerine yürümüş. Kadın evvelâ yalnız girmiş, adam dışarda bekliyormuş. Graves beş para vermiyeceğini ve kendisini polise ihbar edeceğini söyleyince kadın şaşırıp kalmış. Hemen aşağı inmiş, suç ortağını içeri almış, adam Graves'i tabanca ile tehdit etmiş. Graves tabancayı alayım derken, adam onu öldürmüş.»

— «Az kalsın bizim başımıza da aynı şey gelecekti.»

— «Ne zaman, adamın üstüne atladığın vakit mi?»

— «Hayır, Holmes'le beraber olduğum sıralarda.»

— «Neden Holmes'in yanında iken ne oldu?»

— «Holmes cinayeti işlememişti. Amma bu çek meselesi âsabını fena halde bozmuştu. Graves'in öldürüldüğünü ve bu cinayetle kendisini itham edebileceklerini öğrenince, korkusundan olmıyacak şeyi yapmağa kalktı. Beni öldürmek istedi.»

— «Seni öldürmek mi istedi?»

— «Evet, az kalsın muvaffak olacaktı da.. Benim için hazırladığı viskiye uyku ilâcı koymuştu. İlâç tesir edince beni nehre atacaktı. Hattâ galiba beni arabadan indirdi bile... Pek iyi hatırlamıyorum, ilâcın tesiri altında artık zihnim karışmağa başlamıştı. Beni sen kurtardın. Adam beni tam öldüreceği sırada senin ismini söyledim. Beni öldürse bile senin her şeyden haberdar olduğunu kekeledim. Adam ne yapacağını şaşırdı. Müthiş korkmuştu. Beni öldürmekten vazgeçti.

«Beni nehre atacağına, ayıltmak için hiç olmazsa bir çeyrek saat kadar yüzüme soğuk su attı. Sonra uyku ilâcının tesiri dağılsın diye, beni otomobilin etrafında yürüttü. Nihayet onunla da kalmadı, beni evine götürdü. Sade kahve içirdi.»

«Ondan sonra nasıl oldu bilmiyorum, birbirimize itimat ettik. Bana sebebini sorma, galiba ikimiz de o kadar bitkin bir haldeydik ki, artık birbirimizden şüphe etmeğe imkânımız yoktu. Adam bana cinayeti işlemediğini söyledi; ben de kendisine şantaj yapmak için gelmediğimi ve başıma gelenleri anlattım.»

«Adam gafil avlandığını ve çekin karşılığını bulmak üzere onu Graves'e teslim ettiğini anlattı. Graves'i görmeğe gittiği vakit çekin karşılığı olan parayı hazırlamışmış; fakat Graves bir türlü çeki bulamamış, o zaman Holmes içinde korku hissetmiş, çekin ne olduğunu bir türlü anlıyamamış.»

«Graves'in namuslu bir adam olduğunu biliyormuş. Bu çeki iade etmek için para istiyecek kadar küçük bir adam olmadığını tahmin ediyormuş. Zaten Graves'te ona karşı çok soğuk davranmış. Pazarlık falan da etmemişler. Onun için Holmes Graves'in yanından ayrıldığı vakit onun kendisini ihbar etmiyeceğine kat'î surette eminmiş. Bugün tekrar Graves'e gidip çeki aramasını söyliyecekmiş.

«Velhasıl senin anlıyacağın, çeki ona iade ettim. Üzerimde bulundurmanın ne lüzumu vardı. Cinayetle alâkası yoktu. Halbuki çek başımı belâya sokabilirdi. Onun kaatil olmadığına iyice kanaat getirmiştim. O kadar namuslu bir adam ki, gözümün önünde bir çek daha yazdı ve Graves'in namına onu bankaya gönderdi.»

Quinn bunu anlattıktan sonra cebinden bir şey çıkardı. Bricky bu kadar para görünce sapsarı oldu. Bir an için aklından kötü bir ihtimal geçti. Fakat Quinn hemen :

— «Merak etme, bu para namusluca kazanılmıştır. Onu bana Holmes verdi. Almam için ısrar etti. Ona başımızdan geçenleri anlattım, buralarda perişen olduğumuzu, memlekete dönmekten başka bir arzu duymadığımızı söyledim. Benden hoşlandığını; senin de, benim de hatalara kurban gitmiş iki çocuktan başka bir şey olmadığımızı söyledi. Sonra aynı gece içinde talihin garip bir cilvesiyle benim de, kendisinin de uçurumun kenarına kadar gelmiş olduğumuzu ileri sürdü. Kasayı açmış olmam, onun da karşılıksız bir çek yazmış olması; ikimizin de felâkete sürüklenmesine sebep olabilirdi... Fakat hayat ikimize de ikinci bir fırsat vermişti. Bundan bir ders almamız icap

ettiğini söyledi, o kadar ferahlamıştı ki, bana işte bunu verdi. Burada ikiyüz dolar var. Memlekete dönünce bununla iş yapabilirmişiz. Benim mahçup olduğumu görünce, çok para kazandıktan sonra bunu istersem yavaş yavaş kendisine ödiyebileceğimi söyledi.

«Hakikaten de her şeye yeniden başlamak için iki yüz dolar fena bir para değil. Bizim memlekette iki yüz dolarla epeyi iş yaparız. Meselâ küçücük bir ev için taksitle borca girebiliriz. Yahut başka bir şey yapabiliriz...»

Bricky artık dinlemiyordu, başını Quinn'in omuzuna dayamıştı. Otobüs ilerledikçe vücudu hafif hafif sallanıyordu. Gözlerinin kapandığını hissetmişti. Uykuya dalmadan evvel «Artık memlekete dönüyoruz, nihayet ben de kısmetimi buldum, evdekiler ne kadar şaşıracak.. Bu kocaman şehirde komşunun çocuğu ile buluştuğumuza inanmıyacaklar. Amma artık bütün dertler bitti.» diye düşündü.

Quinn,
kapıdan içeriye
usulca süzüldü.
Karanlık odada
ağır ağır ilerledi
kasanın yerini
biliyordu...
Birdenbire
ürpererek
durakladı.
Ayağı bir cisme
çarpmıştı.
Yumuşak
bir cisme...
Eğildi...

Bağırmamak için
kendini güç tuttu.
Yerde bir ceset
yatıyordu.